

PRIJS
FL. 1,95
B.FR. 32
DE
SCHEEPS
BOUWER
EEN AVONTUUR VAN
ERIC DE NOORMAN

INTRODUCTIE

De eerste van een serie verhalen van de avonturen van ERIC DE NOORMAN, we mogen wel zeggen één van de beroemdste series stripverhalen die in de loop der jaren zijn verschenen, wordt U hierbij gepresenteerd.
Elke maand zal er een avontuur van ERIC in kleur worden uitgebracht. Wij weten dat wij hiermee aan de wens van zeer velen voldoen en wij wensen onze lezers met de avonturen van ERIC DE NOORMAN en zijn getrouwen heel veel plezier.
Ter verduidelijking voor de erg jonge lezers van de serie verhalen die vanaf heden gaat verschijnen geven wij hieronder een kort overzicht van wat voorafging.

De uitgever

WAT VOORAFGING

AKSE, bijgenaamd de boogschutter, zoon van een Jomsviking die naar Noorwegen vluchtte om de bloedwraak van de Jomsvikings te ontlopen, werd na allerlei lotgevallen (beschreven in "het teken der Joms") de pleegzoon van ERIC DE NOORMAN.
ASTARA is de enige vrouwelijke Yarl in het rijk van de Noorman, (lees "de Zwarte Ruiter").
ERIC's hond WOLF is een kind van de wolfshonden van ASTARA.
De ijdele maar rondborstige en dappere HALFRA heeft de meeste van ERIC's avonturen meegemaakt en is één van zijn oudste en trouwste vrienden, evenals de dwerg PUM PUM die samen met WINONAH, ERIC's vrouw, de ondergang van ATLANTIS overleefde.
De kleine HRULF, laatste telg uit het vorstengeslacht van BOHUSLAN is door ERIC in bescherming genomen tegen de huidige koning van dat rijk en ERIC de Noorman heeft zich daarmee de bittere vijandschap van de Bohuslaners op de hals gehaald...

Copyright : SWAN FEATURES SYNDICATE N.V.

Auteursrecht : H. G. Kresse 1968

Lay-out en publikatie: PRINTIMPEX N.V. Den Haag

Alleenverkoop voor Nederland en België: Uitgeverij "NOOIT GEDACHT" te Hilversum

Druk: Fratelli Spada - Ciampino-Roma (Italy)

DE SCHEEPSBOUWER

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

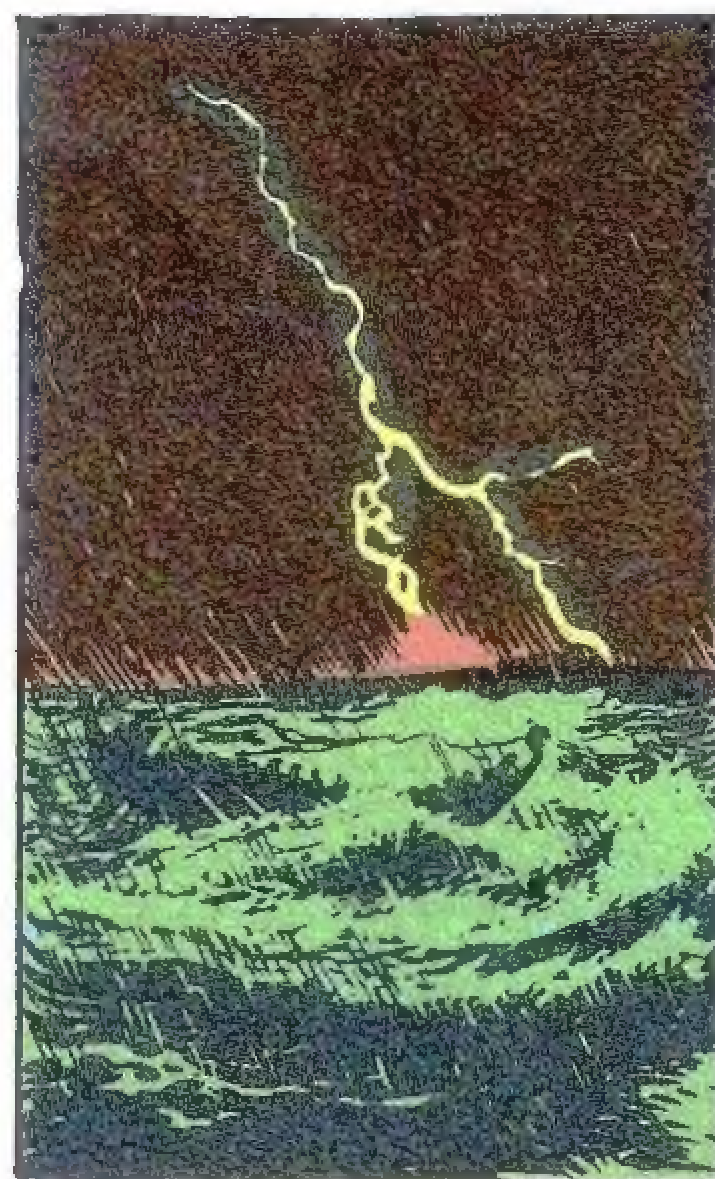
ERIC DE NOORMAN — DE SCHEEPSBOUWER

Na zijn vertrek uit het land van Lochlann koerst Eric, dicht onder het vasteland, varende naar het Noorden. Zijn bemanning, die gevormd wordt door twintig Saksische gevangenen, vertrouwt hij maar half. Voortdurend laat hij zijn eigen vier krijgers of Erwin en Axe wacht lopen op de dekplank, welke zich tussen de twee rijen roeiers bevindt. En de blikken van haat en woede die de Saksers op hun bewakers werpen, ontgaan hem niet. Langzaam verdwijnen de kustrotsen aan de horizon. Ze zijn al enkele uren op zee, als donkere wolken dreigend in de verte opdoemen.

De wind steekt op en de mannen krijgen het hard te verduren. De open boot biedt geen enkele beschutting. Regenvlagen geselen hun doorweekte lichamen. Een ogenblik overweegt Eric terug te keren, maar zij zitten al midden in't noodweer. Felle bliksemschichten schieten langs de donkere hemel en de ene ratelende donderslag volgt op de andere. De regen blijft aan één stuk door neerstromen en om de maat vol te maken beginnen de Saksische roeiers uitgeput te raken. „Het mag dan een log en lelijk schip zijn," denkt Eric, terwijl hij doorweekt aan het roer staat, "in storm houdt het zich uitstekend!" De windstoten worden heviger, de golven hoger. Plotseling schreeuwt de uitkijk: "Land! Recht vooruit!" En bij het blauwe licht van de bliksem zien zij een lage kust voor zich opdoemen. Even later worden ze opgenomen in de wilde vaart van de branding. Behendig weet Eric het zware schip recht op de golven te houden en met een lichte schok schuiven zij op het strand.

Terwijl Eric en zijn mannen waakzaam toekijken, trekken de Saksers de boot zo dicht mogelijk tegen de lage duinen rij aan. Huiverend kruipen de Saksers vervolgens dicht bijeen achter de wand van het schip, waar zij enigermate beschut zijn tegen de storm. De meesten blijken doodsbenauwd te zijn voor de felle bliksemschichten en donderslagen. Hoewel de Saksers veel te bang zijn, om er vandoor te gaan, beveelt Eric zijn mannen de bewaking niet te laten verslappen, waarna hij op onderzoek gaat. Mogelijk is er ergens een onderkomen te vinden. Er is in de naaste omtrek evenwel nergens enig spoor van menselijke bewoning en de lage duintjes bieden nog minder beschutting dan de wanden van de boot, zodat Eric tenslotte maar weer op zijn schreden terugkeert.

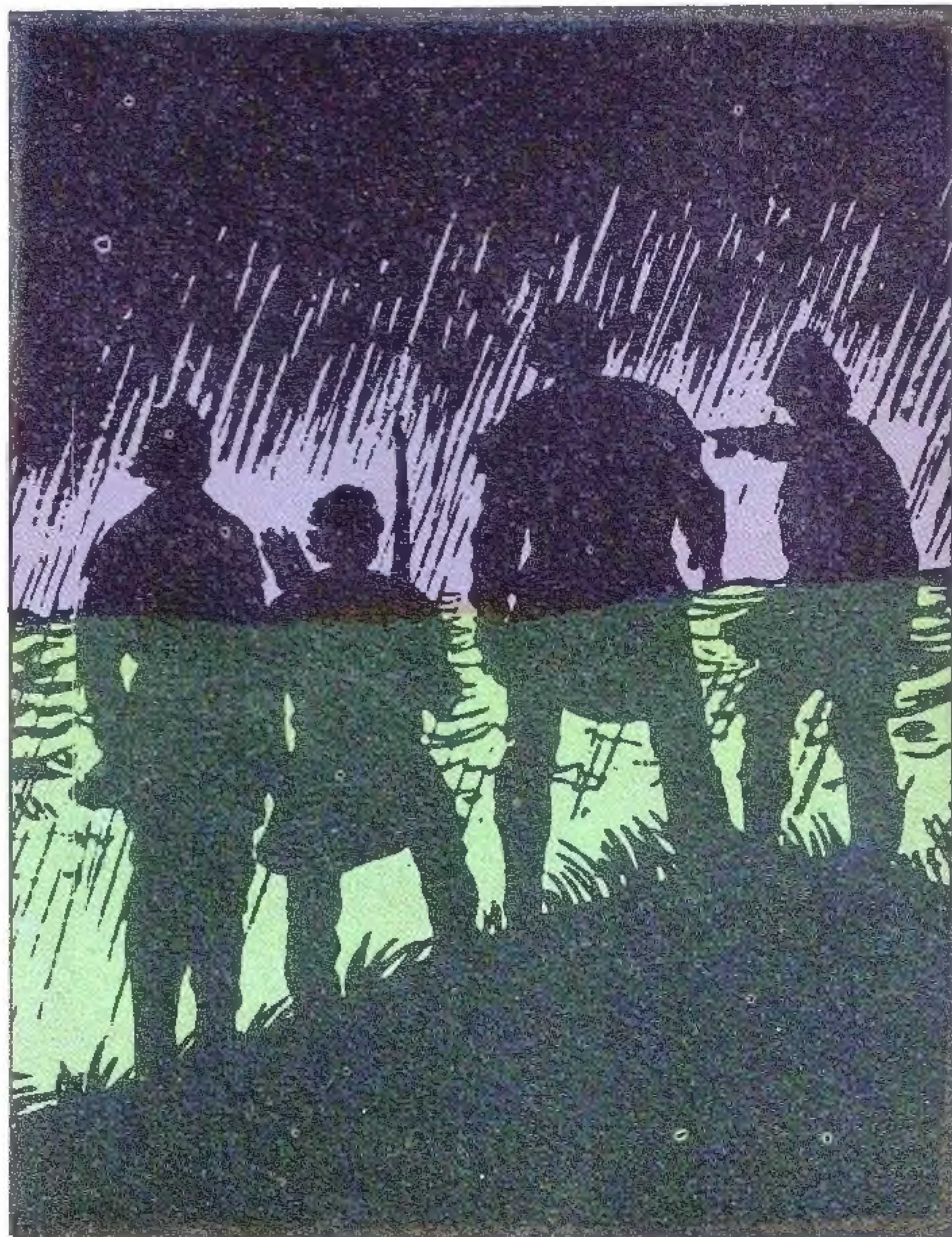
Terwijl drie krijgers de eerste wacht op zich nemen, leggen Eric, Erwin, Axe en de vierde krijger zich te ruste. Hoewel de dreiging van de twintig Saksers, die nog geen zes meter van hen vandaan liggen, hem voortdurend door het hoofd spookt, wint de vermoeidheid het toch van zijn waakzaamheid. Hoe lang hij geslapen heeft, weet Eric niet, maar eensklaps doet een zwakke kreet hem overeind schieten, juist op tijd om te zien, dat een aantal Saksische gevangenen zijn wachtposten overrompelen . . . .

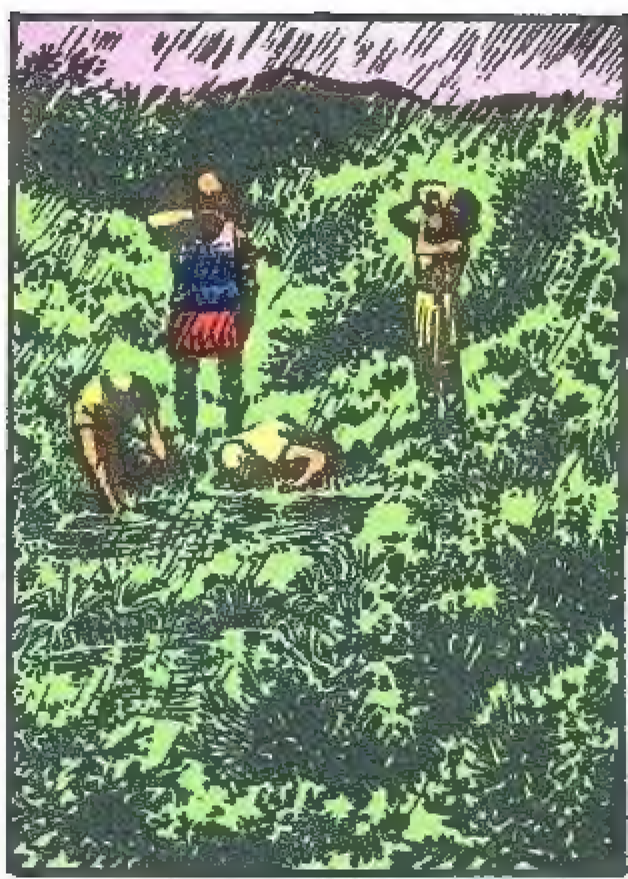

Gelijktijdig werpen de overigen Saksers zich gelijktijdig op Eric, Axe, Erwin en de krijger. Met hun blote knuisten kunnen de Saksers echter niet veel uitrichten tegen de vier gewapende Noren. De wachtposten is het echter minder goed vergaan . . . . De saksers hebben zich met de roeispanen bewapend en vóór de Noorman iets kan ondernemen treft hem een dreunende slag van een riem en bewusteloos zakt hij ineen.

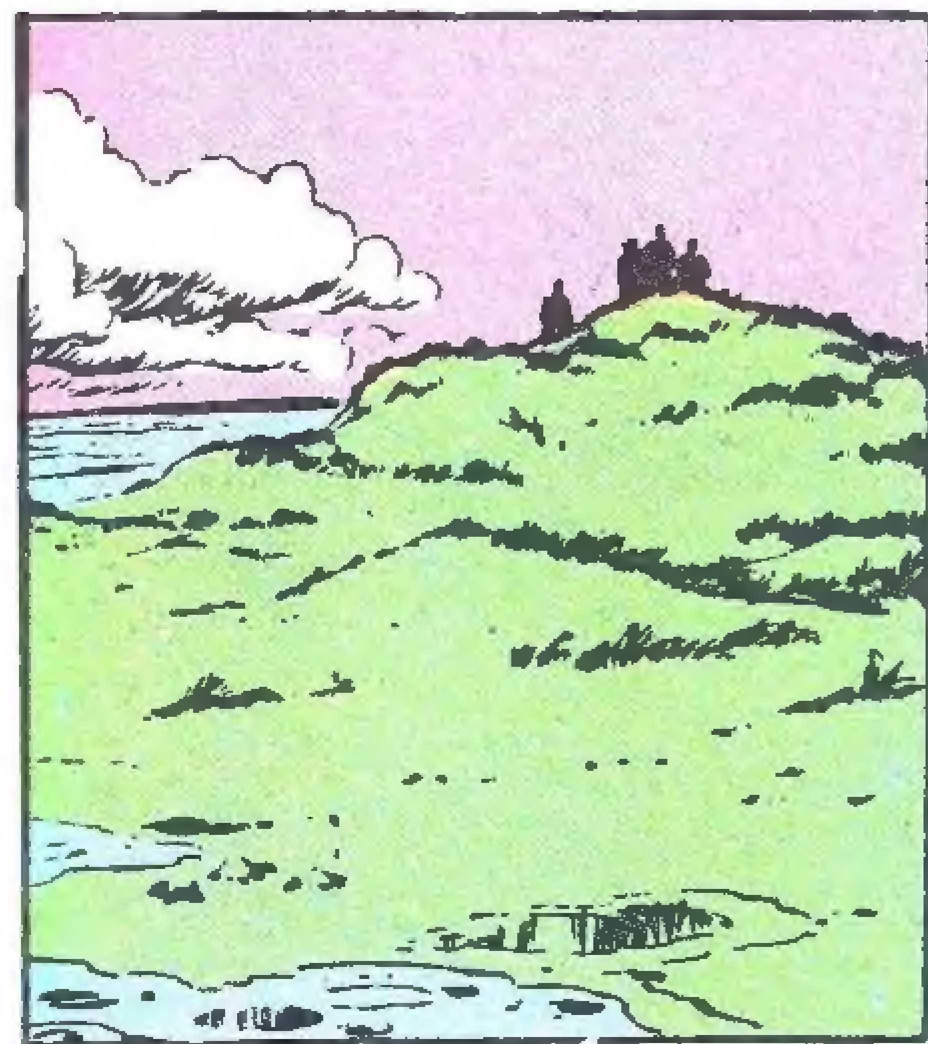
Als Eric weer bijkomt is het vreemd stil om hem heen . . . . De storm is geluwd; het onweer voorbij, alleen regent het nog gestaag. Erwin en Axe buigen zich over hem heen en in korte woorden vertelt de Prins dat, terwijl een gedeelte der saksers hen met de roeiriemen op een afstand hield, de overigen de boot in het water duwden, waarna allen zich inscheepten en zee kozen . . . . Haastig krabbelt Eric overeind en begeeft zich naar een der hoogst gelegen punten. Tussen het duin en het smalle strand liggen de roerloze lichamen van zijn drie ongelukkige wachtposten en een vijftal saksers. De boot, die hen allen naar Noorwegen had moeten brengen, verdwijnt schuimspattend en dansend op de golven, tergend langzaam in de duisternis van de nacht . . .

Somber staren de vier Noren de boot met de ontsnapte saksers na, tot deze uit het gezicht verdwenen is. Dan dalen zij zwijgend het duintop af. Alle hebben zij ontvellingen en kneuzingen opgelopen; zij zijn doorweekt tot op hun botten, verkleumd en hongerig en hoewel Eric terecht opmerkt, dat zij dankbaar mogen zijn dat zij nog leven, is hun toestand toch verre van rooskleurig. In de luwte achter een duintje bouwen zij een primitief afdakje van bijeengeraapte stukken wrakhout daar tenminste 'n beetje beschut tegen de striemende regenvlagen brengen zij de rest van de nacht door. Het heeft weinig zin nu op zoek te gaan naar mogelijke bewoners van dit onbekende gebied. Niet alleen kunnen zijn in de duisternis hun weg niet bepalen, maar de kans is bovendien groot, dat hen wel eens een minder prettige ontvangst te beurt kon vallen, als zij zich midden in de nacht bij een boerenhoeve vertoonden. Gelukkig wordt de regen tegen de morgen veel minder en zodra het licht genoeg is, begeven de vier verkleumde schipbreukelingen zich op pad. In een kleine duinpan vinden zij een poel met zoet water, zodat zij tenminste hun dorst kunnen lessen. Dan zetten zij hun tocht landwaarts voort. Maar als Eric de volgende duinenrij beklommen heeft, staat hij met een ruk stil. Opnieuw strekt zich de zee voor hen uit.
Sprakeloos staren de mannen elkaar aan. Tot Eric de ontzettende gedachte, die hen allen vervult, onder woorden brengt. „Ik vrees, dat wij ons op een eiland bevinden," zegt hij schor," en als dat zo is . . . dan zijn wij gedoemd, hier de hongerdood te sterven . . . .

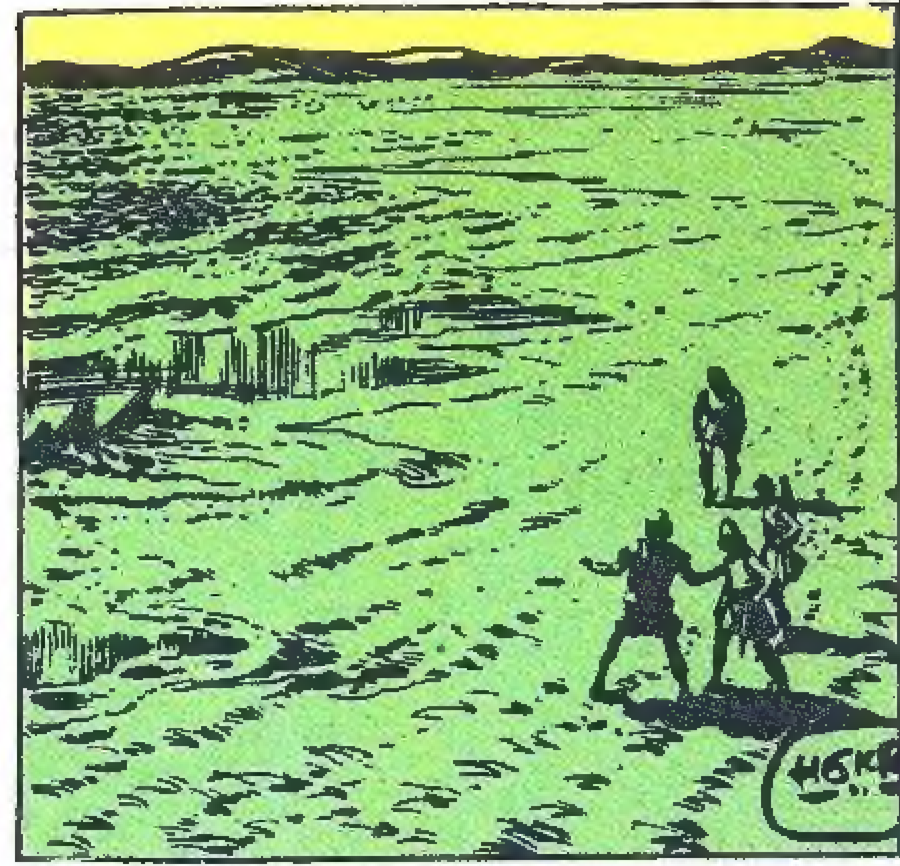

HET VOORSTEL VAN ERWIN

Op aandringen van Erwin die zich niet zo gauw laat ontmoedigen, besluit de Noorman het strand te volgen, misschien zitten zij op een landtong. Eric's vermoeden blijkt echter maar al te waar: overal zijn zij door de zee omsloten . . . . Terwijl zij naar het punt van uitgang terugkeren, vraagt Eric zich somber af, hoe zij ooit van dit verlaten oord vandaan moeten komen. Van het wrakhout, dat of vermolmd of drijfnat is, is het onmogelijk een vlot te bouwen en een vuur te maken om noodseinen te geven zij al evenmin. Tenzij er een schip zó dicht onder de kust langs vaart, dat de schepelingen hen met het blote oog kunnen zien, zal niemand hen hier opmerken. Omdat de honger hen danig begint te kwellen en zij aan hun toestand tóch niets kunnen veranderen, besluiten zij eerst te proberen iets eetbaars machtig te worden. Maar op het eiland is geen teken van dierleven te vinden. In heel zijn bestaan heeft de Noorman maar weinig situaties meegemaakt die er zo hopeloos en onoplosbaar uitzagen als die waarin zij zich nu bevinden.
Terwijl zijn zoon driftig opmerkt dat hij nog liever probeert naar de wal te zwemmen dan hier de hongerdood af te wachten, begeeft de Noorman zich peinzend naar de duinenrij vanwaar zij het vaste land als 'n dunne streep kunnen zien liggen . . . . „Hé, kijk," zegt Erwin ademloos. „Het water zakt . . . het is ebtijd . . . nu kunnen wij naar de oever lopen!" De anderen vallen de jonge Noorman bij, maar Eric krabt zich bedenkelijk de kin. Het is een riskante onderneming, want zij weten niet hoe lang het al eb is. De kans is groot dat zij halverwege door het weer rijzende water gegrepen worden. Maar de anderen aangevoerd door Erwin, weten hem te overreden en zo verlaat het kleine groepje even later het onherbergzame eiland.

Zij stappen snel voort over het slibbige zand van de wadden. Hoewel de Noorman weinig gerust is over de afloop van deze onderneming, laat hij daarvan niets merken. De enige die zich ook niet geheel zeker schijnt te voelen is Axe, die naarmate zij de duinenrij van het eiland verder achter zich laten, vaker omkijkt. Goed oplettend door de verraderlijke plaatsen gaat Eric zo recht mogelijk op dat gedeelte van de verre kust af, dat hem het dichtstbij toeschijnt, maar de wazige kustlijn lijkt nog even ver, als toen zij op het eiland stonden. Meer dan een uur zijn zij reeds onderweg zonder dat er een woord gesproken is als zij niet ver van hen vandaan de groene, glibberige balken van een gezonken schip in het zand zien liggen . . . . en onwillekeurig houden zij even de pas in. Dan horen zij bijna gelijktijdig een zacht ruisen, dat langzaam, onheilspellend langzaam, naderbij lijkt te komen. Met een ruk wendt Eric het hoofd om. Hij staart een ogenblik als verlamd naar de grauwe glinstering van water dat in kleine golfjes van opzij nader krabbelt, als een slang die haar prooi reeds in haar macht heeft . . . . „De zee komt opzetten . . . . ." schreeuwt Axe schor, we zijn verloren . . . . ."

Hoewel hij beseft dat hun toestand vrijwel hopeloos is, verliest Eric toch geen momen zijn tegenwoordigheid van geest. Misschien kunnen zij er nog in slagen, het eiland weer te bereiken, voordat de vloed hen meesleurt. Als een man zetten zij het op een lopen, dwars door het zilverige water dat hun voeten omspoelt. Het wassende water hindert hun bewegingen en verbergt de verraderlijke diepten aan hun oog, maar in deze wedren met de meedogenloze wrede zee zetten de mannen alles op alles. Beangstigend snel stijgt het water en steeds langzamer komen zij vooruit. De stroming wordt krachtiger en ze hebben af en toe moeite zich staande te houden. Maar zólang zij nog grond voelen is alle hoop nog niet verloren. Zwijgend en verbeten worstelen zij verder en de duinenrij is al verlokkend dichtbij, als de zee toeslaat! Eric's krijger slaakt eensklaps een luide gil. Voor de overigen in kunnen ingrijpen verdwijnt hij voor hun ogen in een kolking. Het laatste wat zij van de ongelukkige zien is een wilde schuimende kabbeling ver stroomaf. . . . Hoe ontzet de drie ook zijn, hoezeer zij zich ook de dood van hun makker aantrekken, zij mogen geen moment talmen. Zij zijn zelf in levensgevaar. Hijgend en met hun laatste krachten vechten zij de laatste honderd meters voort. Dan komen zij in rustiger water. Even later staan zij uitgeput, doornat en bleek bijeen op het verlaten strand. Ontkomen aan de verdrinkingsdood bevinden zij zich weer op het eiland, waar de hongerdood hen tegengrijnst . . . . .

Zwijgend wendt de Noorman zich af van de zee en gevolgd door Erwin en Axe loopt hij doelloos het duin in. Zij kunnen geen vlot maken, geen signaalvuur aanleggen, het enige wat nog redding kan brengen is een voorbijvarend schip. En dat is maar een zeer geringe kans. Toch is dat het enige waarop de drie ongeluksvogels hun hoop nog kunnen vestigen. Erwin stelt voor de wacht op een hoog duin te betrekken, zodat zij de open zee goed kunnen overzien en een voorbijvarende boot niet onopgemerkt blijft. Om de jongens deze laatste hoop niet te ontnemen stemt de Noorman toe.
Somber staart de Noorman vanaf zijn duintop naar de wazige kustlijn.

Daar wonen mensen met scheepjes die zouden kunnen helpen . . . . als zij maar wisten, wat zich hier dreigt af te spelen.
De zon klimt hoger en hoger maar geen schip, geen zeil vertoont zich. En als het niet om de twee jongens ging zou Eric zijn wake allang opgegeven hebben. Het is immers nutteloos.
Dan dringt de schelle stem van zijn zoon van veraf tot hem door. Met een ruk wendt Eric zich om. Zwaaiend en dansend staan Erwin en Axe op een duin, en met plotselinge hoop snelt Eric op hen toe. „Een schip, een schip!" brult Erwin met schitterende ogen. Lachend en uitgelaten volgen de jongens Eric, die met grote sprongen het duin oprent.

Betrekkelijk dicht onder de kust, nadert traag een kleine boot . . . . Haastig trekken Erwin en Axe hun wambuis uit en uit alle macht beginnen de drie Noren te zwaaien en te schreeuwen om de aandacht van de scheepsbemanning te trekken. Men schijnt hen inderdaad opgemerkt te hebben want de kleine boot komt — zij het langzaam — gestaag naderbij. Opgewonden daalt het drietal het duin af en begint op gelijke hoogte met het schip langs het strand te lopen, als Eric eensklaps peinzend stilstaat. Er gaat iets vreemds iets sinisters uit van dat scheepje. Als de bemanning hen op wil nemen, zullen ze toch moeten landen; weliswaar is het scheepje dichterbij gekomen, maar het verandert bijna niet van koers. En hoewel de ranke lijnen van het vaartuig nu duidelijk zichtbaar zijn, is er van de bemanning nog geen teken van leven te ontdekken. Dan zien Eric's scherpe ogen eensklaps, dat het roer aan stuurboord ontbreekt en bijna tegelijkertijd zegt Erwin geschrokken: „Het schip maakt zwaar slagzij, vader. Het is een wrak, een onbemand wrak . . . . . Diep teleurgesteld slaan zij de gehavende boot gade, die langzaam met de stroom meedobbert en een einde van hen vandaan op een zandplaat stoot. Het schuitje heeft de vorm van een Noorse Drakkar, alleen veel kleiner. Dan vermengt zich eensklaps met het eeuwige ruisen van de zee een ijle kreet. De beide jongens worden zo wit als een doek. Nog eens trilt de spookachtige roep over de doodse verlatenheid van het strand. Dan stormt Eric vooruit: „Het komt van de boot," schreeuwt hij. „Daar roepen mensen om hulp . . . . ."

Aarzelend gevolgd door Erwin en Axe — die het zaakje maar half vertrouwen — rent Eric op het schip toe, dat in een paar voet water op één zijde ligt. De sierlijke, ranke bouw getuigt van grote snelheid en afgezien van het weggeslagen roer, de gebroken mast en het versplinterd dolboord aan bakboordzijde, is het nog volkomen in tact.
Het klaaglijk geroep herhaalt zich niet meer en als Eric naderbij komt, kan hij tot zijn verbazing ook geen opvarende ontdekken. Tot van onder een gescheurd stuk zeil nabij de achtersteven een zwak gekreun opklinkt. Geholpen door de twee jongens licht Eric haastig het doorweekte zeil op. Een in een ravelige plunje gestoken tengere gestalte ligt ineengedoken in een hoek en verbijsterd staren de drie Noren naar het wasbleken, met donkere krullen omlijste gelaat: het is een vrouw. Voorzichtig neemt Eric haar in zijn sterke armen en terwijl Erwin en Axe proberen, de boot nog wat verder op de kust te trekken, draagt Eric de schipbreukelinge snel naar de duinpan, waar zich de poel met zoet water bevindt. Als Eric poogt, haar wat water te geven, mompelt zij iets in een vreemde, voor hem onbegrijpelijke taal en slaat verward de wimpers op. Er zijn ontsteltenis en wanhoop in haar gitzwarte ogen, als haar blik langs Eric's Britse wapenrusting glijdt, maar de Noorman knikt haar vriendelijk toe en zegt: „Wees niet bevreesd: van ons heb je geen gevaar te duchten, wij zijn lotgenoten. „En in het kort vertelt hij, hoe zij ervoor staan. De vrouw luistert zwijgend en haalt cynisch de schouders op.
„Jullie zijn Noren? Wel, ik had het slechter kunnen treffen," zegt zij bitter. Haar gebrekkige vreemde tongval ontgaat Eric niet en belangstellend vraagt hij, waar zij vandaan komt. Maar de geheimzinnige vrouw sluit de ogen en schijnt niet van plan, hierop te antwoorden. Peinzend neemt Eric het strakke gelaat op en nu pas bemerkt hij de rode, gezwollen striem langs haar slaap. Zij moet kortgeleden een klap gehad hebben met een of ander zwaar voorwerp, wie weet, wat haar nog méér overkomen is. Op dat moment wordt zijn gedachtengang gestoord door Erwin en Axe, die ademloos op hem toerennen. „Vader," schreeuwt de Prins, „er nadert wéér een schip. En ditmaal een echt schip, want ik zag de riemen bewegen. We hebben gezwaaid en het komt hierheen" De vrouw heeft zich half opgericht en er is dodelijke

angst in haar stem als zij zegt: „Een schip? Het komt hierheen, zeg je? Dat is voor mij. Verberg mij, om 's hemels wil, verberg mij."
„Verbergen?" vraagt Eric verbaasd, "waar zou ik je op dit kale eiland kunnen verbergen . . . , en bovendien, is het geheel nog niet zeker, of de bemanning van dit schip inderdaad" . . . . Maar de vrouw valt hem haastig in de rede. "Jawel, jawel," zegt zij. Jij kunt een gat graven met de planken en balken wrakhout daar, onder de duindoornstruiken, of wil je een weerloze vrouw soms uitleveren aan die rovers, om je eigen hachje te redden?" laat zij er bijtend op volgen, hoewel de dreigende blik in haar donkere ogen, nu niet bepaald de indruk van weerloosheid bevestigt. Zonder verder woorden vuil te maken beginnen Eric en Axe aan het verzoek van de vrouw te voldoen, terwijl Erwin op de uitkijk blijft. Zij helpt zelf gejaagd meegraven en ondanks de doornstruik, die hen op pijnlijke wijze in hun werk belemmert, schiet zij goed op. Dan waarschuwt Erwin hen echter voor de nadering van de achtervolgers — „Ga nu snel," zegt de vrouw schor," als jullie ze niet op het strand tegemoet gaan zullen zij argwaan hebben. De Noorman knikt en terwijl de vrouw haastig het gat verder uitdiept begeven de drie Noren zich met een omweg naar het strand. Met luide kreten snellen zij dan op de zojuist gestrande boot toe. Een aantal krijgers die Eric onmiddellijk als Saksische piraten herkent, is bezig het scheepje van de vrouw te onderzoeken en enkelen komen de drie schipbreukelingen met de wapens in de vuist tegemoet. Voor Eric echter de kans krijgt een woord te zeggen, snauwt een grote baardige kerel klaarblijkelijk de aanvoerder: „Waar is de vrouw!? Als je haar niet ogenblikkelijk aan ons uitleverd is het met je gedaan."

„Een vrouw? Welke vrouw?, er is hier geen vrouw!" zegt Eric onschuldig. „Wij zijn schipbreukelingen en dachten dat jullie ons kwamen helpen!" „Lieg niet kerel!" snauwt de Saksische piraat — In dat scheepje een vrouw. Waar heb je haar verborgen?" Kalm houdt Eric vol, dat het scheepje geen levende ziel bevatte, toen het aanspoelde: dat hij wel eens zou willen weten waarom hij een wildvreemde vrouw zou verbergen en bovendien waar, want op het gehele eiland is geen plek te vinden, waar iemand zich verstoppen kan. — „Dat zullen wij dan nog wel eens zien," gromt de zeerover hoofdman — „en wee je gebeente als wij haar vinden."
Hij roept het grootste deel van zijn krijgers bijeen en terwijl Eric ongerust toekijkt beginnen de piraten het eiland af te zoeken. De aanvoerder staat bij de poel stil en bestudeert argwanend de vele voetafdrukken. Inmiddels snuffelen zijn krijgers rond de doornstruiken, maar geen van hen waagt het gelukkig in de stekelige planten door te dringen. Zij moesten eens weten hoe dicht zij bij hun prooi zijn, denkt Eric weinig op zijn gemak. Ten laatste geven de piraten hun onderzoek op en gemelijk wendt de aanvoerder zich tot Eric — „Het schijnt dat je gelijk hebt, vreemdeling! Het is eigenlijk niet uitgesloten, dat de vrouw tijdens de storm over boord gegaan is . . . , Reeds ademt Eric op als de kerel met een gemene grijns vervolgt: „Maar wij gaan hier niet met lege handen vandaan. Jullie willen toch zo graag van dit eiland af? Wel, dat kan gebeuren . . . . jullie gaan mee als roeislaven.

DE GEVANGENNEMING VAN ERIC

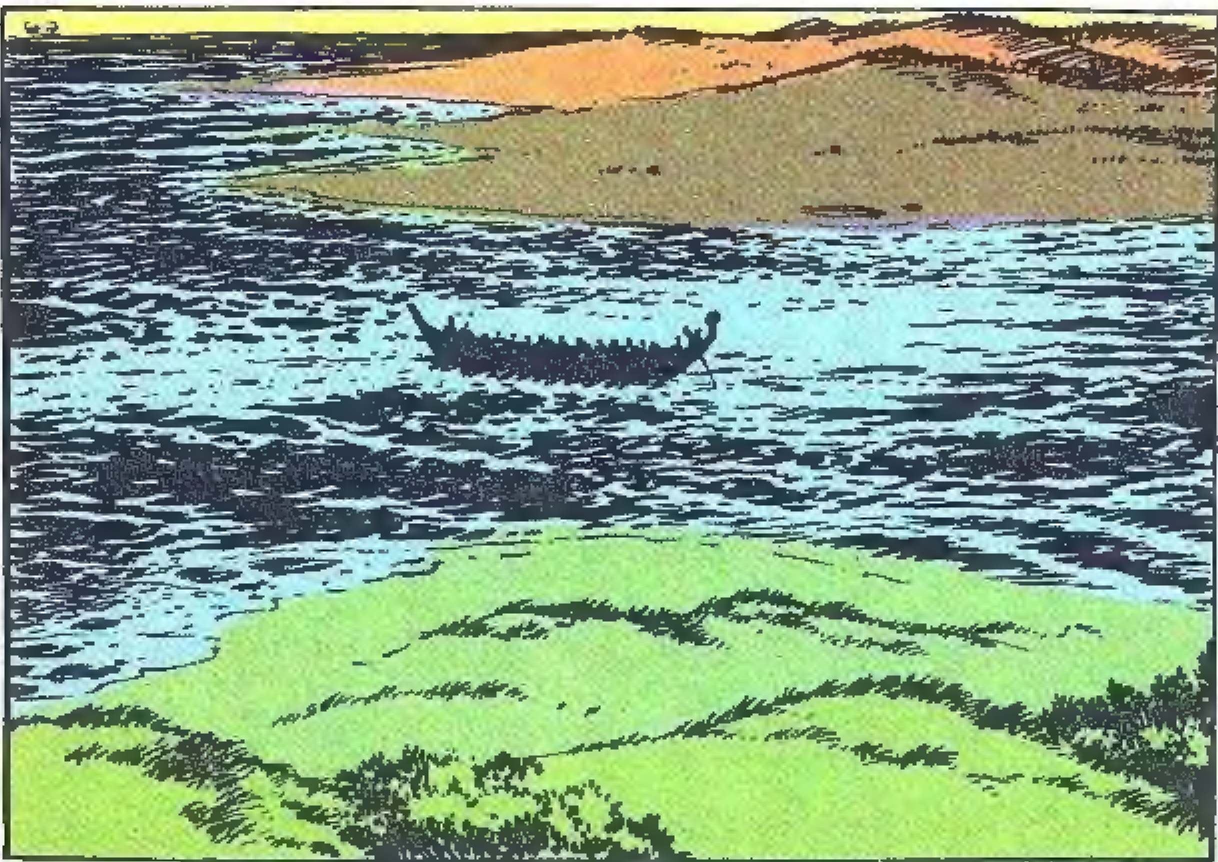
Dat is een mooie wapenrusting die je daar aan hebt, grijnst de hoofdman en met een bevelend gebaar laat hij erop volgen: „Trek uit dat ding! Gij hebt het toch niet langer nodig en het zal mij best staan" Wel jij lompe vlerk!" schreeuwt Erwin, rood van drift uit. „Weet je wel tegen wie je spreekt?" Eric tracht zijn onbesuisde zoon nog het zwijgen op te leggen, maar zonder op de dreigende zwaarden en speren der Saksers te letten gaat deze briesend voort: „Jij hebt hier met de Koning der Noren te doen, dus pas op je woorden. En als je mijn kleren hebben wilt zal je erom moeten vechten, ongelikte beer." Eric houdt zijn hart vast voor de gevolgen van dit gedachtenloos optreden van zijn zoon, die ,als zijn drift eenmaal gewekt is, op geen gevaar meer let.
„Als je spieren evengoed in orde zijn als je tong, snaak, dan hebben we aan jou een beste roeier," brult de hoofdman. „Sjonge, sjonge, ik kan wel merken dat jullie niet uit deze streken afkomstig zijn, ik zou waarachtig een mooie losgeld kunnen eisen voor zo'n koninklijke vangst. Ja, ja, dat zou ik, hoho." Beduusd en argwanend kijkt Erwin om zich heen en Eric fronst peinzend de wenkbrauwen. Pas later zou hij de vreselijke betekenis van deze vrolijkheid begrijpen . . . „Nou, vort," gromt de hoofdman terwijl hij Eric een por in de rug geeft. Trek uit die wapenrusting en aan de riemen met jullie. En zo verlaat even daarna de piratenschuit met Eric, Erwin en Axe als gevangenen aan boord het eiland. Vanaf een duintop staart een donkere gestalte hen met flikkerende ogen na. „Tot weerziens, Saksische kinkels," mompelt de geheimzinnige vrouw. „Hoe ongelooflijk het ook moge klinken, de jongen sprak de waarheid, al zijn jullie te dom om dat in te zien. Die grote krijger is dus vorst der Noren . . . Wel, wel, dat had ik eerder moeten weten."

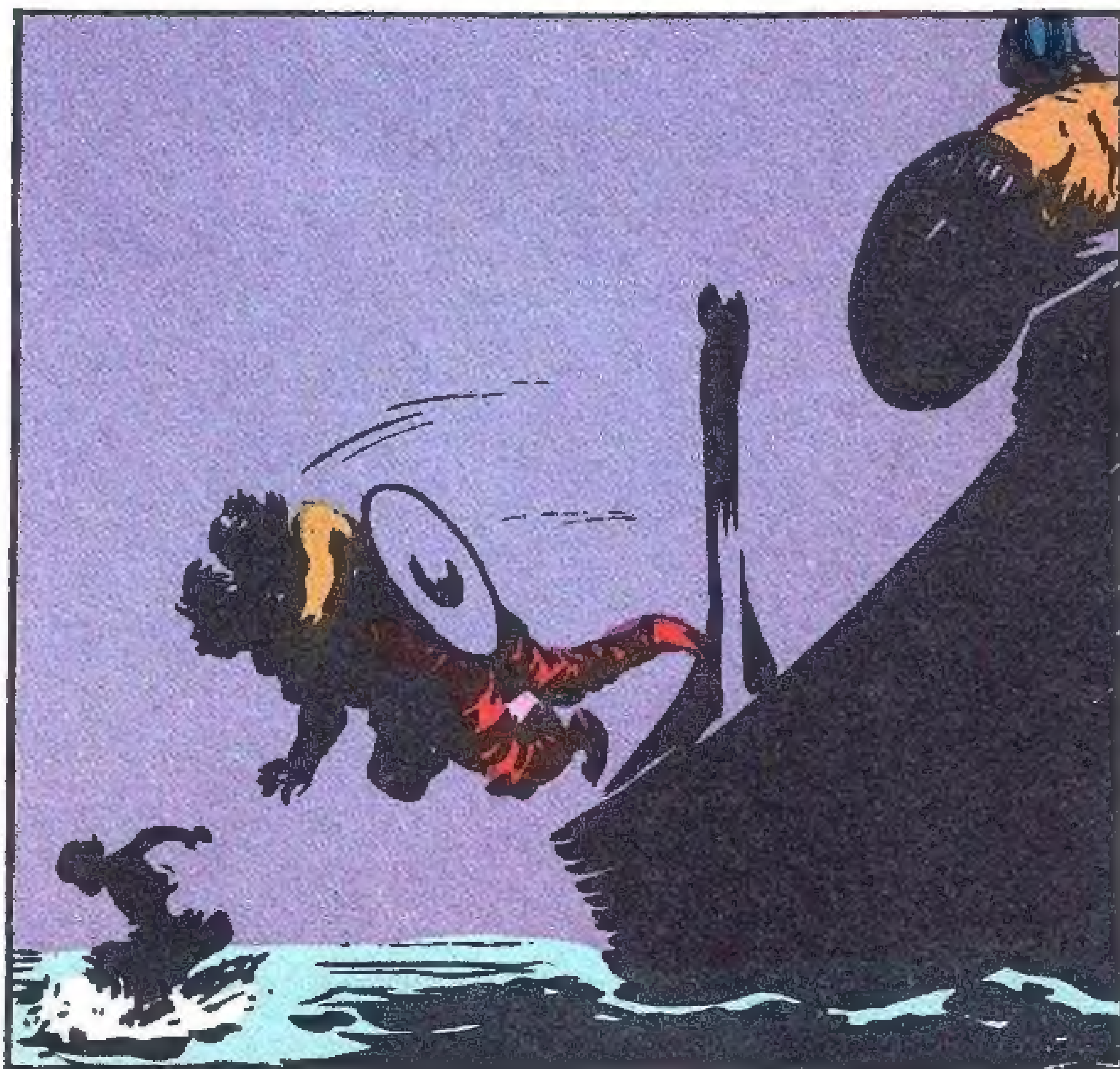
Met een somber gezicht zit Eric tussen de andere roeiers aan de riemen. Weliswaar heeft de piratenhoofdman hem en de twee knapen een goede behandeling verzekerd, als zij hun best doen en geen last veroorzaken, maar de Noorman voelt er niets voor, in deze toestand te berusten. Niet alleen lokt dit slavenbestaan hem weinig aan, ook het lot van zijn zoon en Axe, die, hoewel beide potige knapen, dit zware werk onmogelijk zullen kunnen volhouden, baart hem zorg.
Bovendien laat de gedachten aan de vrouw die op het troosteloze eiland aan de hongerdood overgeleverd is hem geen moment met rust. Zodra de kans zich voordoet moet hij met de twee jongens zien te ontsnappen. De Saksers hebben niet de moeite genomen hun gevangenen te binden en dit is voldoende om Eric niet de moed te doen verliezen. Het blijkt overigens dat er tussen de vrije Saksische roeiers nog enkele andere gevangenen zitten. Uur na uur wordt er gestaag doorgeroeid. De Saksers volgen de kustlijn zodat het voor Eric niet moeilijk is de richting te blijven bepalen. Dan ontstaat er eensklaps beroering onder de Saksers. Op een bevel van de aanvoerder wordt het roeitempo opgevoerd de boot maakt een scherpe wending en nu ziet Eric de oorzaak van de opwinding. Aan de horizon zijn twee vierkante zeilen verschenen.

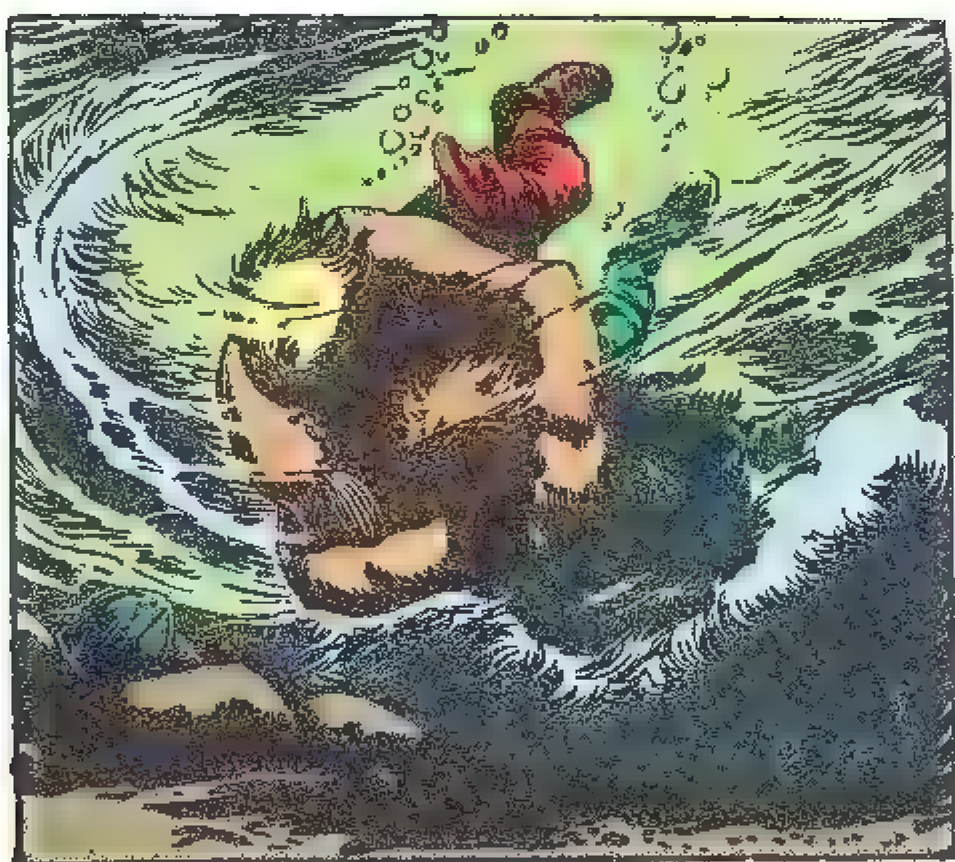

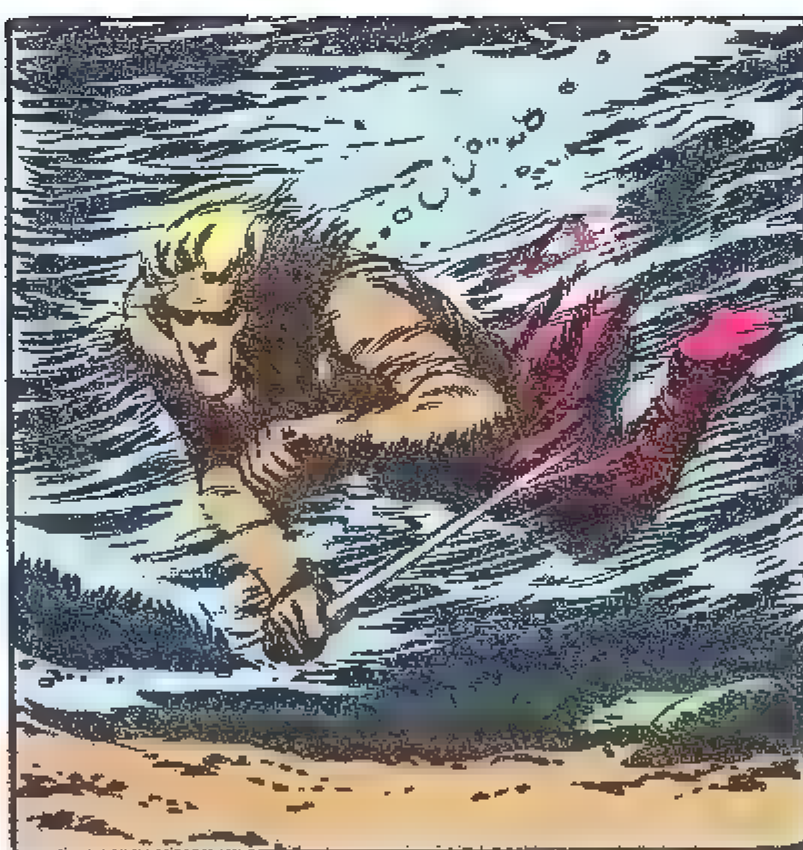

Het is duidelijk, dat de Saksische piraat het tegen de twee zeilschepen niet durft op te nemen. Terwijl de roeiers uit alle macht aan de riemen trekken schiet de boot een smalle inham in de kust binnen. Hopende dat de twee schepen daar op zee hen gezien hebben, geeft Eric zijn inmidels geopende ogen goed de kost; het kan goed te pas komen. Verder en verder glijdt de schuit door het kalme binnenwater. De Saksers schijnen de omgeving goed te kennen, want zonder aarzelen wordt de boot door een wir war van rietkragen een stil water binnengeloodsd waar het tussen het riet komt stil te liggen. Op een kort bevel van de aanvoerder springen de krijgers over boord en waden naar de drassige oever, waarna zij in looppas in de richting van de kust verdwijnen. Zouden de zeilschepen een achtervolging inzetten dan kunnen de Saksers hen een warme ontvangst bereiden. Slechts een klein aantal krijgers is achtergebleven meer nog om de boot te bewaken dan de gevangenen, want de gedachten dat deze zouden vluchten in dit onherbergzame gebied schijnt niet in hen op te komen. Geen van hen besteedt aandacht aan Eric en de twee knapen. De Saksers staan met hun rug naar Eric toe en spreken zacht onder elkaar. De Noorman begrijpt dat een kans als deze niet gauw terug komt. Geluidloos staat hij op van zijn bank en geeft Erwin en Axe, die hem nauwlettend gadeslaan, een wenk. Dan stort Eric zich op de dichtstbijzijnde wanhopige piraat en terwijl de jongens zijn voorbeeld volgen springt hij met de wanhopige Sakser in zijn armen over boord.

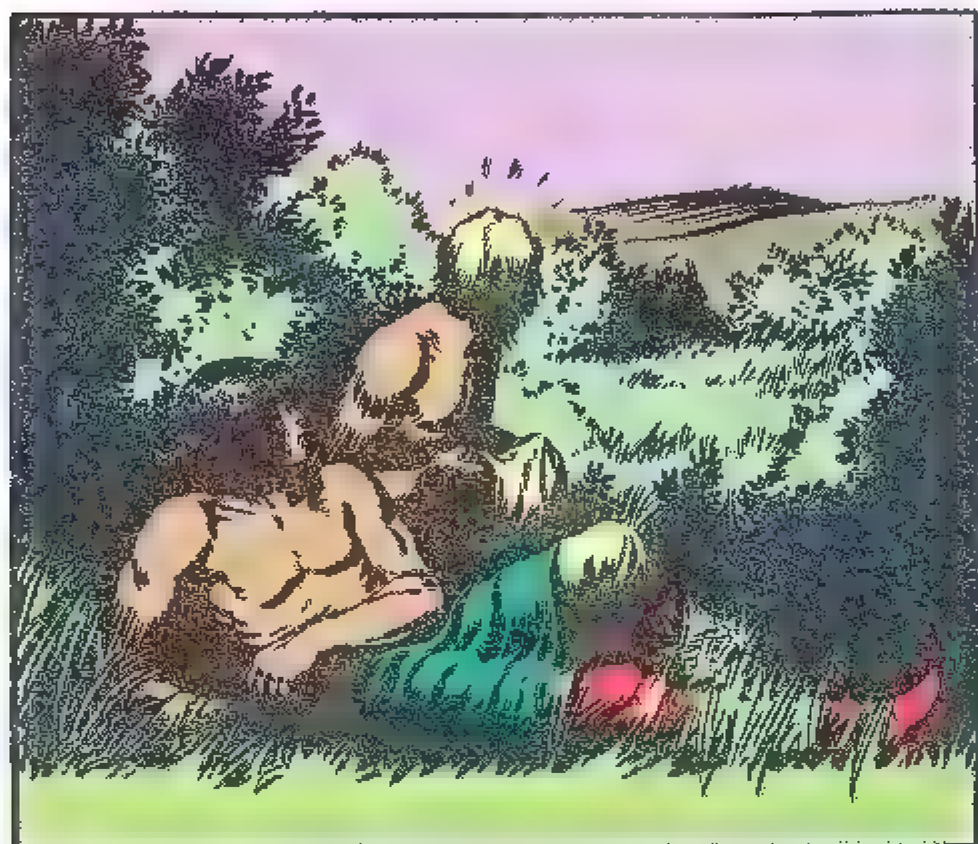

Als een steen zinkt Eric met de gevangen zeerover in de armen naar de diepte. De Sakser is haast verlamd van ontzetting en biedt geen tegenstand. Zodra Eric zijn kans schoon ziet, rukt hij 's mans zwaard uit de schede en duwt zijn tegenstander vanzich af. Hij zwemt met vaardige slagen laag over de bodem weg. Temidden van enkele waterplanten komt hij behoedzaam boven. De Sakser die hij mee over boord nam, zwemt juist schreeuwend naar de boot terug. Met een grimmig lachje slaat hij de verwarring daar gade. Een zwaard heeft hij nu tenminste. Dan zwemt hij met kalme lange slagen een eind weg, door een nauwe watergeul tussen het riet en kruipt in de beschutting van een paar doornstruikjes op de drassige oever. Het zal niet lang duren of de Saksers zullen hun achtervolging inzetten. Voor die tijd moet hij uit de voeten zijn. Behoedzaam gluurt Eric om zich heen. „Erwin . . . Axe . . ." roept hij gedempt. Stilte . . . Op gevaar af dat de Saksers hem zullen horen herhaalt hij zijn geroep iets luider nu Noch Erwin, noch Axe geven antwoord . . . .

Ongerust sluipt Eric verder terwijl hij gedempt hun namen roept. Tot eensklaps zijn roep zacht beantwoord wordt. Met een zucht van opluchting ontwaart hij zijn zoon in de schaduw van een grote doornstruik. Erwin blijkt een bloedende wonde aan de bovenarm te hebben „Het is niets," zegt de knaap geringschattend — „een schampschot van een pijl, terwijl ik in het water sprong, de kerel kan niet eens schieten." Het is inderdaad gelukkig veel minder ernstig dan het er uit ziet

De wond wordt snel verbonden en juist willen zij hun vlucht voortzetten als een luid geschreeuw hen verschrikt weer doet wegduiken. en aantal Saksers — snelt niet ver van hen vandaan — door de drassige vlakte naar wat struikgewas waaruit nu twee, drie gestalten opduiken en wegvluchten. Maar de speren der zeerovers vellen er twee en de derde geeft zich kermend over. „Dat zijn een paar van de roeislaven," fluistert Eric, die moeten gelijk met ons hun kans hebben waargenomen, arme duivels."

Nauwlettend slaat hij de Saksers gade. Twee keren naar de boot terug met de weer gevangen genomen slaaf, de rest verdwijnt tussen de struiken. Een moment aarzelt Eric. Hier blijven of de vlucht wagen? Hij besluit tot het laatste en zo sluipen de drie Noren even later dicht achter elkaar langs de waterkant verder en verderweg van de boot. Dit lijkt Eric het veiligste daar de Saksers landwaarts getrokken zijn; en om aan hun achtervolgers te ontkomen nemen zij de modder waarin zij soms tot aan hun ellebogen wegzakken en de bloedzuigers die zich aan hun armen hechten graag op de koop toe

Maar juist als Eric meent het ergste gevaar nu wel achter zich te hebben gelaten klinkt er een zacht geritsel en uit de schaduw van de struiken duikt de gespierde gestalte van de krijger op. Het is nog een van de roeislaven, zien ze tot hun opluchting

De man is niet minder van hen geschrokken dan zij van hem en vertelt hortend en stotend, dat hij tot de stam der Heruli behoort en zich al bijna tien jaren in de macht van de Saksers bevindt. Het is een al wat oudere krijger, die Eric's aanbod om voorlopig bij hen te blijven met beide handen aangrijpt. Zo wordt de tocht voortgezet. Van de Saksers bemerken zijn niets meer en als zij enige tijd later de piraten zeewaarts zien koersen, begrijpen zij, dat van deze zijde tenminste geen gevaar meer te duchten is. Hoewel zij rekening moeten houden met de mogelijk vijandig gezinde bewoners van dit land, kunnen zij nu veel vlugger opschieten. Uur na uur trekken zij voort in zuidelijke richting langs de duinenrand, vanwaar zij de zee en het strand goed in het oog kunnen houden. En dan zien zij bijna gelijktijdig in de verte op het strand een boot en een vlot liggen.
Haastig trekken Eric en de zijnen zich terug. Juist op tijd, want even later komt een viertal mannen van achter de duinen tevoorschijn.
Ze sjouwen het vlot tot achter de eerste duinenrij, waarna zij terugkeren om ook de boot voor het rijzende tij hoger op het strand te trekken. Is het viertal verdwenen is geeft Eric een teken en behoedzaam sluipen zij voort, tot zij in de verte een paar armoedige, half in het duin verscholen hutten ontwaren. — „Zeeschuimers," fluistert de Heruli," wees voorzichtig Heer. Ga er niet heen! Zelfs al bezitten wij niets dan onze schamele kleren, voor dit dieventuig zijn wijzelf waardevol genoeg. Ze zullen ons als roeislaven aan de Saksische zeerovers verkopen." Eric krabt zich peinzend de kin. Dat bootje lokt hem wel aan, maar hoe het te bemachtigen? Zij zijn in de minderheid en bezitten bovendien met hun vieren maar één enkel zwaard. Toch zal er IETS moeten gebeuren. Niet alleen in hun eigen belang, ook in dat van de vrouw op het eiland! Afgaande op het knorren van zijn maag kan Eric zich levendig voorstellen, hoe zij zich daar wel voelen moet . . . . We zijn hier voorlopig betrekkelijk veilig, fluistert hij.
„Laten we hier blijven tot de avond valt. Dan zal ik de toestand eens van nabij gaan bekijken.
Zodra de duiternis is ingevallen begeeft Eirc zich op weg. Uit de vervallen hutten straalt een zwak lichtschijnsel naar buiten. Het gemompel van stemmen dringt tot hem door en met het zwaard in de vuist sluipt de Noorman behoedzaam nader .

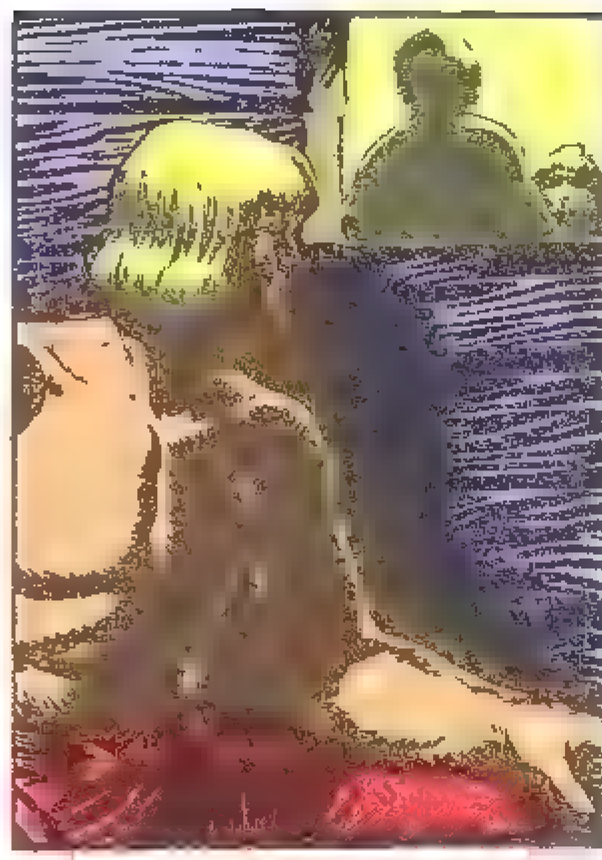

Zich klein makend, hurkt hij met ingehouden adem tegen de zijwand van de hut en luistert. Uit een soort raam boven zijn hoofd klinken stemmen. Hij probeert ze te tellen, vangt dan brokstukken van een gesprek op. Wat hij hoort, doet hem zijn oorspronkelijke voornemen geheel vergeten. De mannen spreken over een vrouw, die met een vlot is aangekomen en nu door hen gevangen wordt gehouden. „Dat is dus het vlot dat wij gezien hebben," denkt Eric. De wind en de branding overstemmen een ogenblik het gesprek om beter te kunnen luisteren richt Eric zich half op. Hij is nu dichter bij het raam en hoort een schorre basstem zeggen: „Zij wilde onze boot kopen, Edzar de Sakser zou er rijkelijk voor betalen, zei ze." Ha! Als de grote Edzar een boot voor die vrouw rijkelijk betaalt, wat zal hij dan wel voor de vrouw zelf geven? Een vrouw, een vlot.

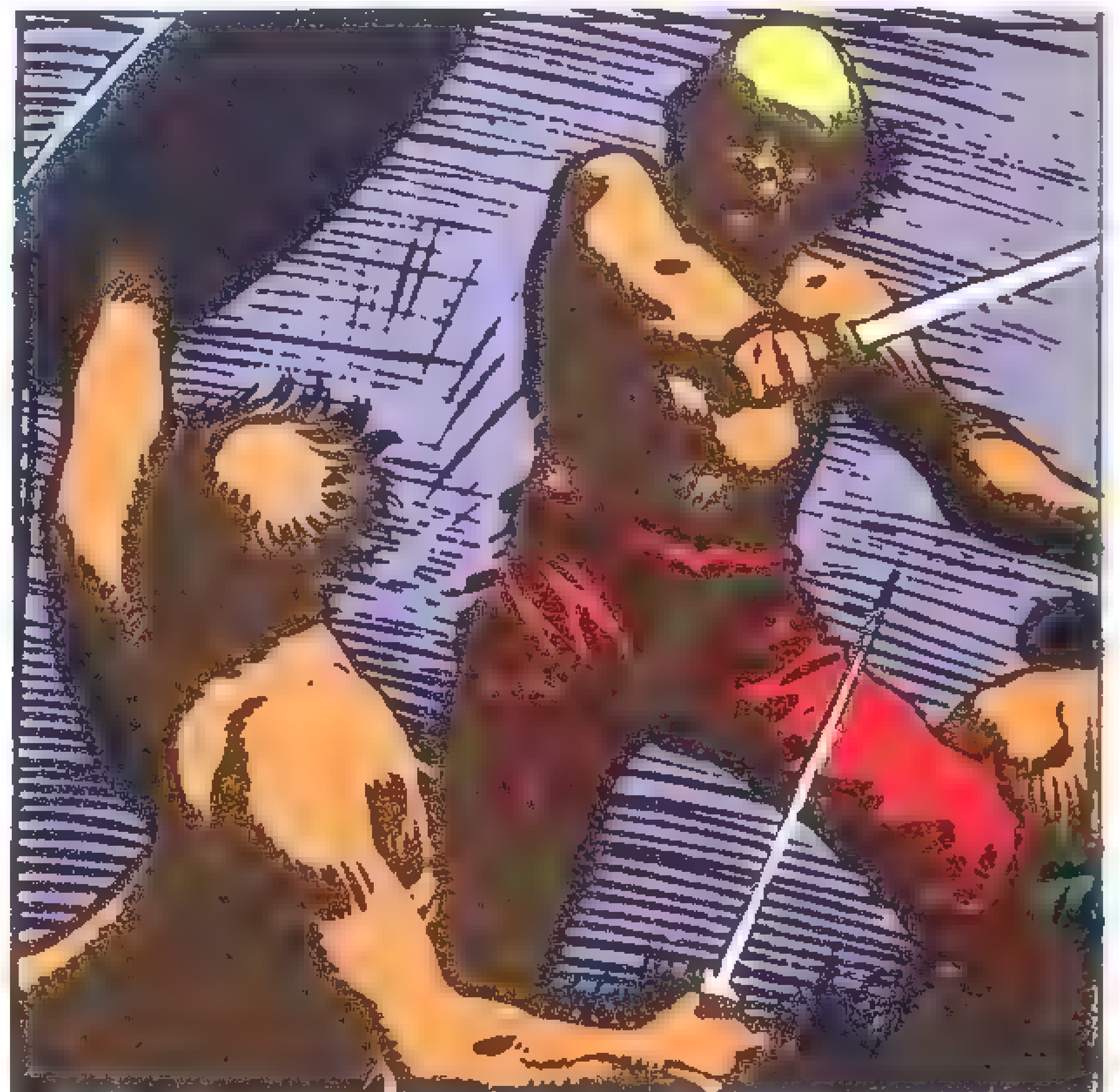
En opeens dringt de waarheid tot hem door — dat moet de vrouw van het eiland zijn. Hij heeft genoeg gehoord! Hij besluit weer terug te sluipen naar zijn mensen, voor hij ontdekt wordt. Het is echter al te laat. Op het duin is een man verschenen. „Hé daar," schalt de stem „sta stil, of het zal je duur te staan komen."

Met een machtige sprong is Eric bij hem een forse klap met het plat van zijn zwaard is voldoende om de man de eerste uren het zwijgen op te leggen. Maar het kwaad is al geschied: de deur van de hut wordt opengerukt, een man tuurt naar buiten roept iets tegen zijn kameraden en stormt dan op Eric af. In een ommezien is de Noorman omringd door vier vijf kerels en moet vechten voor zijn leven. Aanvankelijk is het een voordeel, dat zijn ogen meer aan de duisternis gewend zijn, dan die van zijn tegenstanders maar hij begrijpt dat dit niet veel langer zal kunnen duren.

Dan hoort hij een roep die hem als muziek in de oren klinkt: „Houd vol, vader, wij komen! „Het is Erwin, de onstuimige, die weer eens tegen Eric's bevel in handelt en met Axe en de Heruli gevolgd is. Luid schreeuwend komen zij aanrennen en dat sticht een ogenblik grote verwarring onder de strandjutters. Denkend dat zij door een grote bende worden aangevallen, maaien zij blindelings om zich heen en menig man wordt door het wapen van zijn eigen kameraden geveld. De jongens en de Heruli hebben van de verwarring gebruik weten te maken om zich elk een wapen te veroveren en weldra zijn ook zij in een verbitterde strijd gewikkeld. Hoewel hij en zijn mensen stuk voor stuk betere zwaardvechters zijn dan de plompe strandjutters, begrijpt Eric dat het een hopeloze strijd is. De overmacht is te groot. Terwijl hij met katachtige lenigheid tussen zijn tegenstanders doorglipt, roept hij de jongens toe te vluchten. En als zij er vandoor zijn verdwijnt ook Eric met een laatste uithaal naar zijn dichtstbijzijnde tegenstander, in het duister . . . . . . De Noorman haalt hen even later weer in. „Hier rechts af,, hijgt Eric, zij komen achter ons aan." Gebukt hollen zij voort en laten zich een eindweegs tussen de struiken vallen

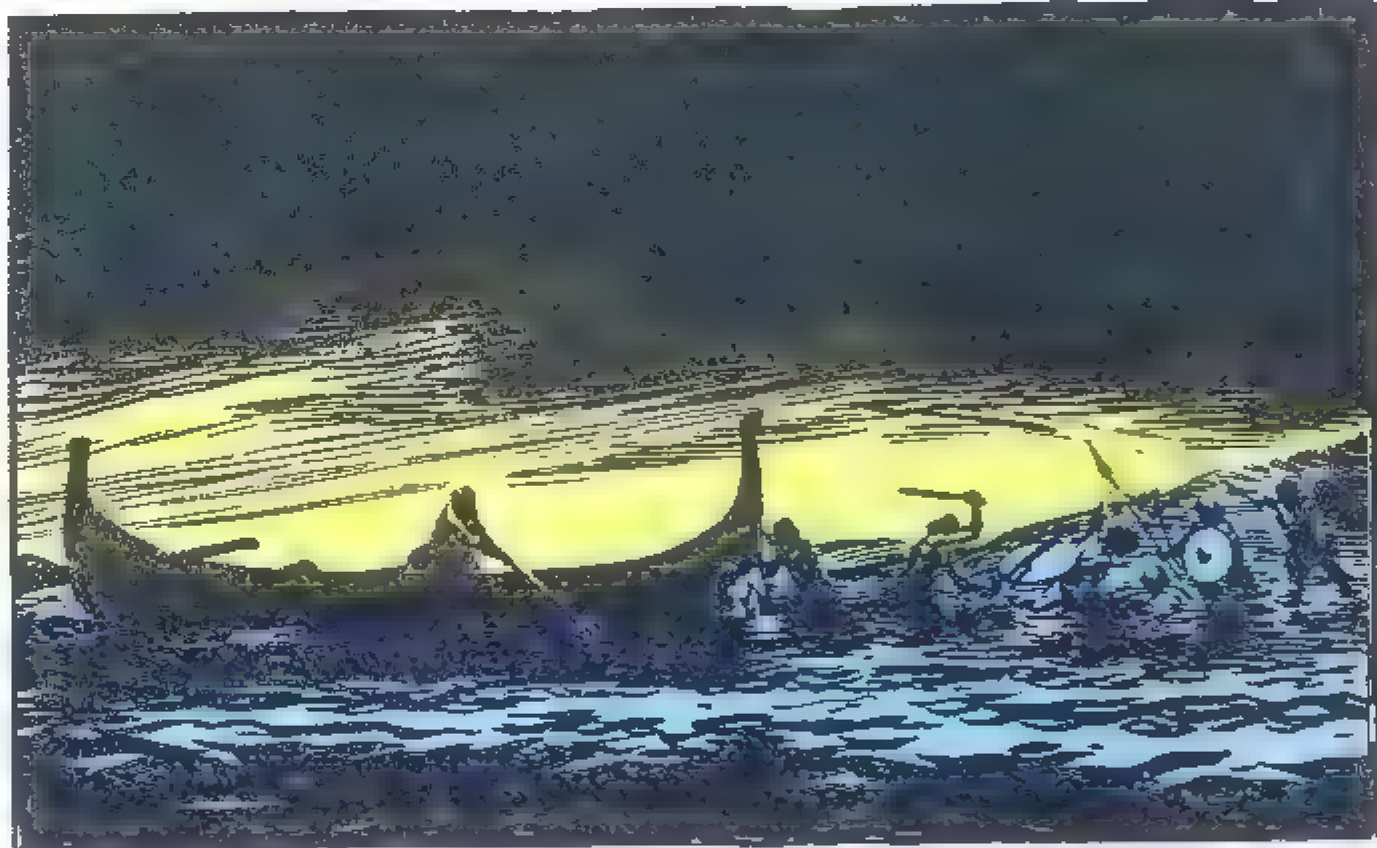

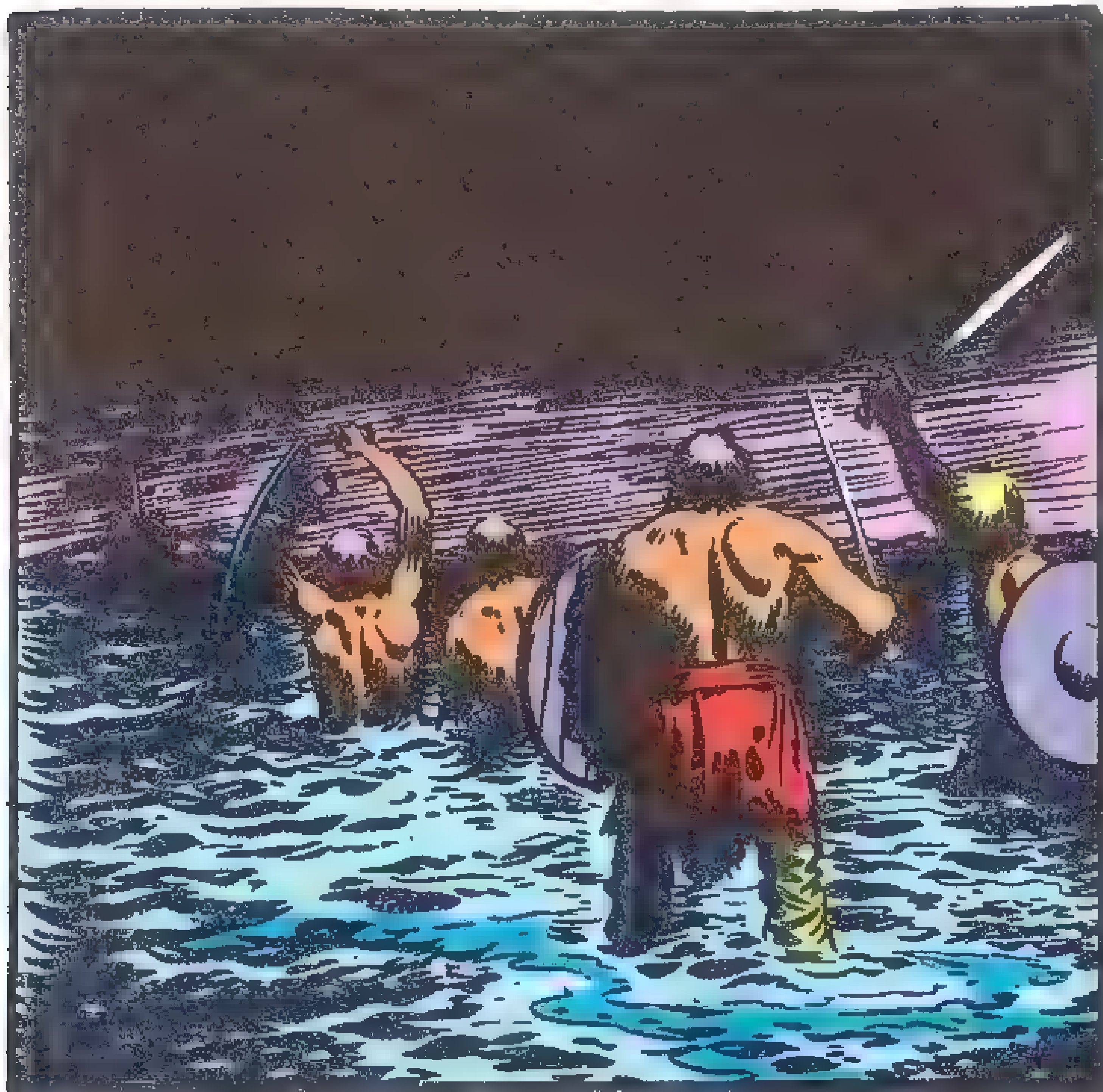

Deze simpele list heeft het gewenste resultaat: nauwelijks enkele tellen later horen zij de strandjutters schreeuwend en tierend voorbijstampen. Eric heeft nog iets anders opgemerkt rechts voor hen, op geringe afstand, tekenen zich de contouren van een boot af. „Dit is onze kans," zegt Eric gedempt tot zijn mannen, als wij die boot tijdig in het water kunnen krijgen, zijn we gered."
Op het strand is niemand meer en dadelijk beginnen de twee jongens met de Heruli de boot naar het water te slepen. Een tijdlang is er niets te horen dan het hijgen van de jongens en het schuren van de boot over het zand. Tot Eric's oren nog een ander geluid opvangen: het dreunen van naderende voeten. „Vlugger, de bende komt hierheen maant hij. De jongens verdubbelen hun inspanning; nog slechts enkele meters is het zware vaartuig van het water verwijderd. „Een, twee, hop! Wij zijn er haast!" stoot Erwin uit. Eric antwoordt niet. Grimmig omklemt hij zijn zwaard. Want over het duin ziet hij de eerste strandjutters recht op zich af komen . . . .
Met inspanning van al hun krachten duwen de jongens en de Heruli om het vaartuig vlot te krijgen. Intussen houdt Eric de opdringende strandjutters op een afstand. Voetje voor voetje trekt hij terug, er voor zorgend tussen de boot en zijn aanvallers te blijven. Het water reikt hem nu tot de borst en hij heeft moeite zich staande te houden. De boot drijft nu; de Heruli is er ingesprongen en boomt het vaartuig tussen Eric en zijn aanvallers. Erwin en Axe waren al in de boot gesprongen en hebben de riemen uitgelegd. Met een paar slagen zijn zij buiten bereik van de strandjutters, die in machteloze woede moeten toezien hoe hun boot langzaam maar zeker in de nacht verdwijnt.

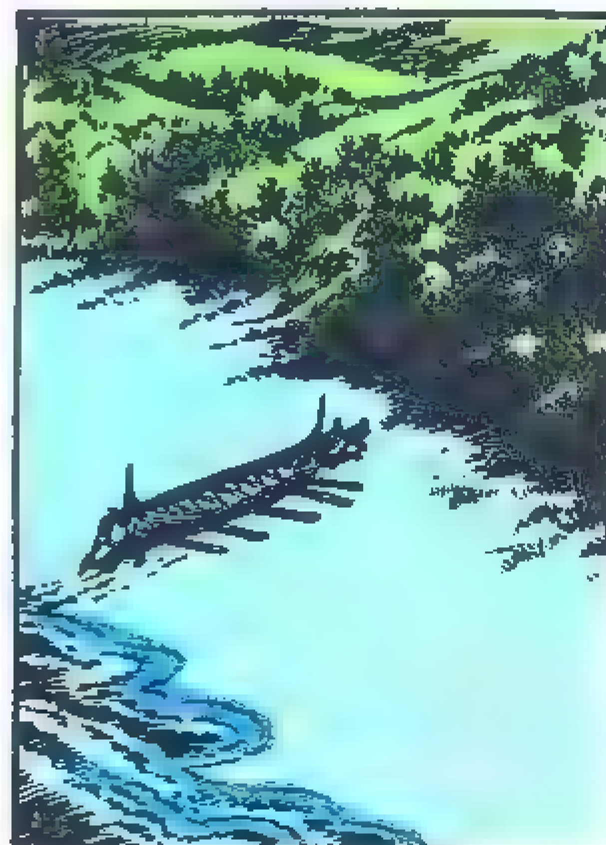

Koersend op de sterren roeien de Noren de hele nacht voort in zuid-zuidwestelijke richting. Intussen vertelt Eric zijn metgezellen, wat hij bij de hut van de strandjutters heeft afgeluisterd. Hoe meer hij erover nadenkt hoe waarschijnlijker het hem lijkt, dat de vrouw, die daar gevangen gehouden wordt en de vrouw, die zij op het eiland achterlieten, één en dezelfde persoon zijn. Om hierover zekerheid te krijgen besluiten zij terug te keren naar het eiland. De ochtend is reeds vergevorderd, als zij het eilandje bereiken. Een korte speurtocht over het eiland is voldoende om hen ervan te overtuigen, dat de vrouw er niet meer is. Het wrak van haar boot vertelt de rest van het verhaal. „De dekplanken zijn weg," zegt Eric, daar heeft zij haar vlot van gebouwd. Het ontbreekt deze vrouw niet aan handigheid en durf. Hij wijst naar touwen en een stuk zeil, die op het strand liggen en vervolgt: „In ieder geval heeft zij voor ons genoeg achtergelaten om een zeil op onze boot te maken." Dadelijk gaan de mannen aan de slag en weldra is de boot voorzien van een geïmproviseerd zeil. „Gaan we nu naar huis?" vraagt Erwin hoopvol. Eric glimlacht. „Eerst moeten wij die Edzar de Sakser inlichten omtrent het lot van de vrouw." De Heruli kijkt bedenkelijk. „Geloof mij, Heer," zegt hij. „Het is gevaarlijk om met Edzar in contact te treden. Het is een keiharde onberekenbare schurk!" Eric haalt de schouders op. „Ik twijfel niet aan je woorden," antwoordt hij, maar we kunnen de vrouw niet zonder meer aan haar lot

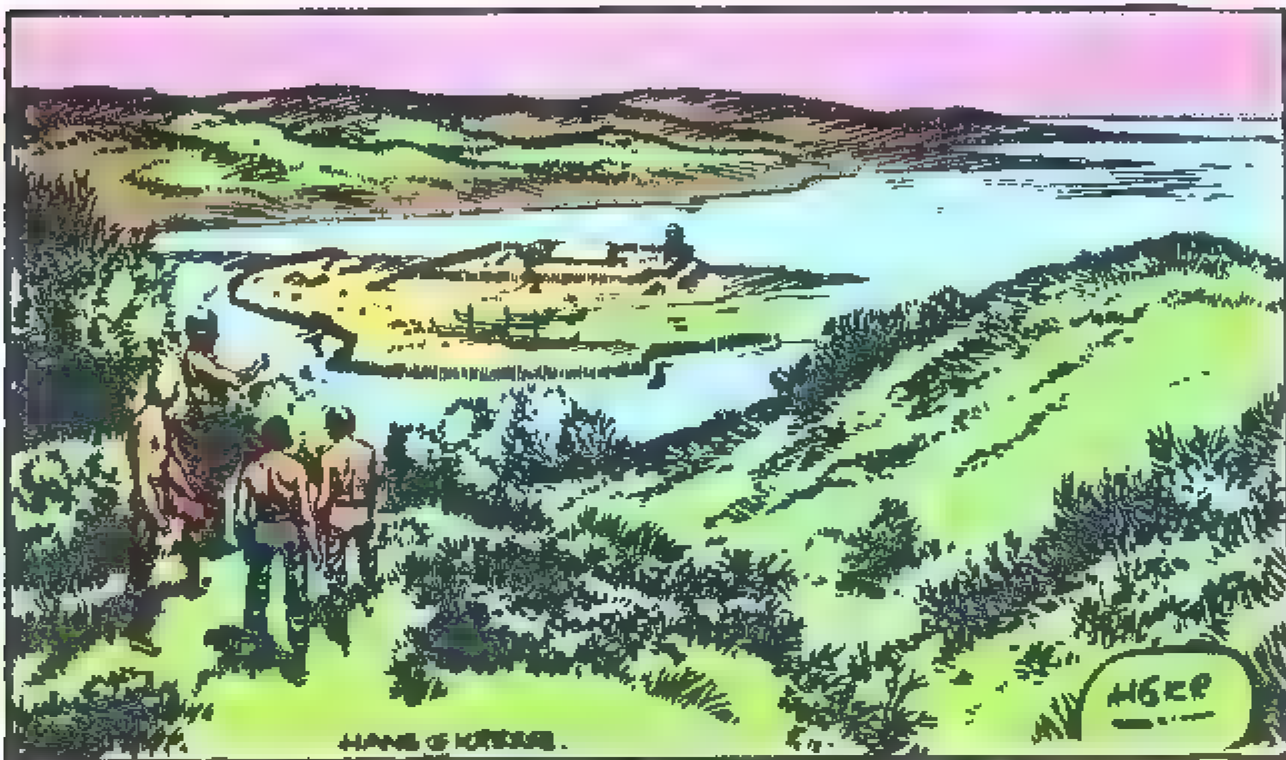

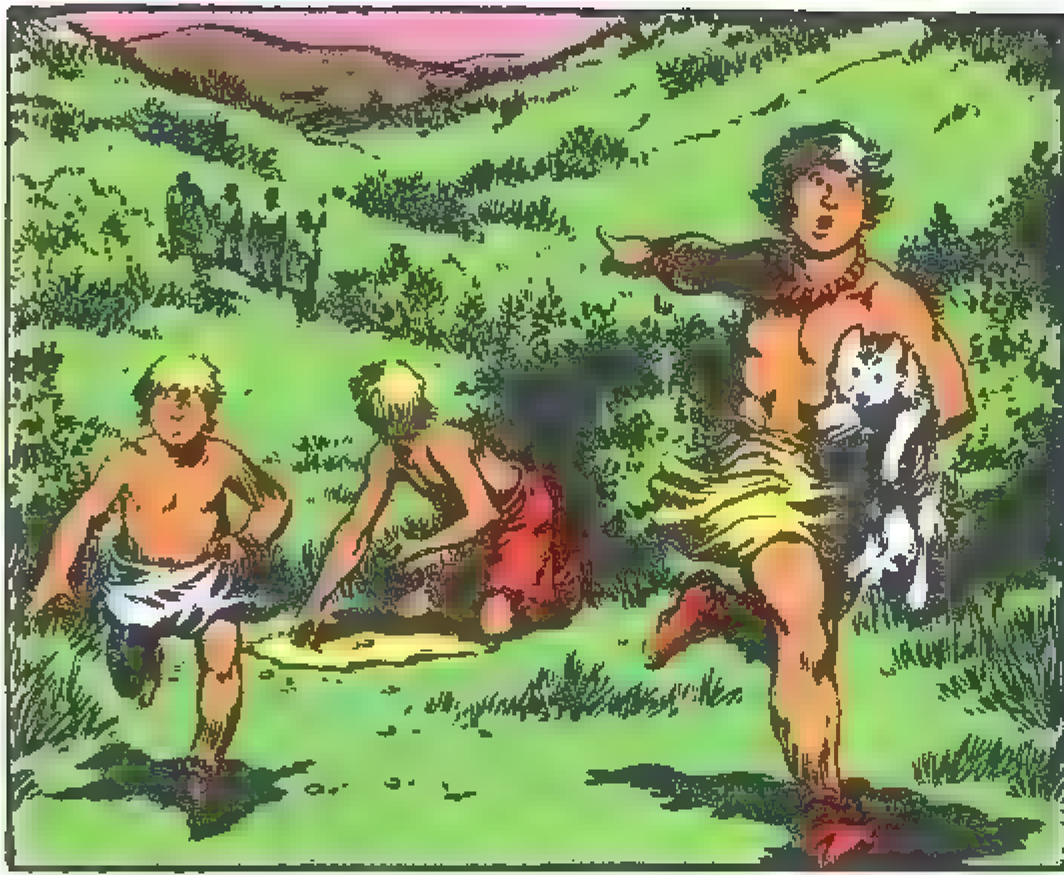

overlaten. Bovendien lijkt je vrees mij in dit geval ongegrond wij komen met belangrijk nieuws voor hem. Weet jij, waar hij verblijf houdt?" De Heruli knikte bevestigend, en Eric besluit er meteen op af te gaan. De vier mannen stappen in de boot; Erwin en Axe houden ieder een punt van het zeil bij wijze van schoot, de Heruli stut de wat wankele mast en ze richten de steven naar het Noorden, naar de sterkte van Edzar de Sakser.

De zon staat al lang in het Westen als de Heruli aankondigt, dat zij Edzar's burcht naderen. Voor hen strekt zich een lage, met struikgewas begroeide kust uit, die landinwaarts overgaat in heuvelachtig terrein. Van menselijk leven echter geen spoor te bekennen. Op aanwijzing van hun gids, stuurt Eric de boot naar de wal. „Weet je zeker, dat wij hier Edzar de Sakser kunnen vinden?" Aan de andere zijde van de landtong," antwoordt de Heruli. „Het lijkt mij verstandig de boot hieronder het struikgewas te verbergen en voor te geven, dat wij over land gekomen zijn." De Noorman knikt goedkeurend; hij weet dat men op deze kusten niet voorzichtig genoeg kan zijn, vooral als men bij vreemden op bezoek gaat. Zij trekken de boot op het land en verbergen deze zo goed mogelijk. De Heruli volgend, banen zij zich een weg door de weelderige begroeing. Het valt Eric op, hoe behoedzaam de Heruli te werk gaat. Dit stemt tot nadenken. Ook herinnert hij zich de waarschuwende woorden, die de ander al eerder op de dag heeft uitgesproken en een ogenblik bekruipt hem de twijfel, is het wel juist wat zij gaan doen? Op dat moment blijft de Heruli boven op een duintop staan en wijst voor zich uit. Daar, op een landtong, ligt een door een dubbele palissade omgeven nederzetting. „Dat is de sterkte van Edzar de Sakser," zegt de Heruli
„Wel, hij heeft wel een goede plaats uitgezocht voor een piratennest," zegt Eric niet zonder bewondering. „Het zal niet eenvoudig zijn daar binnen te komen als die kereis het niet willen." „Het zal nog minder eenvoudig zijn er uit te komen, als zij het niet willen," voegt de Heruli er somber aan toe. Ze zijn reeds opgemerkt door een paar kinderen die buiten de palissade met dobbelstenen zitten te spelen.

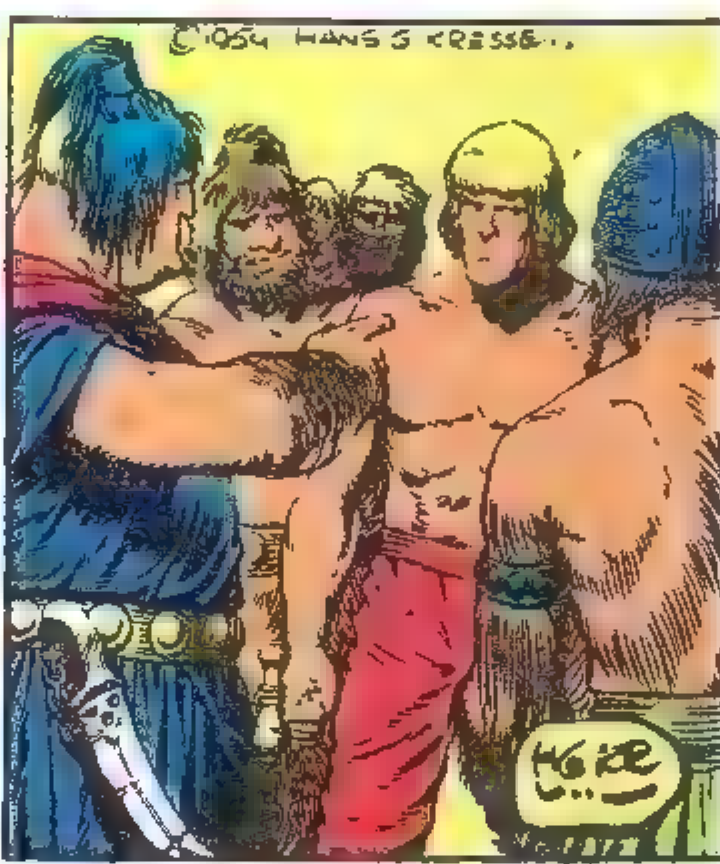
Nu terugkeren zou juist argwaan wekken en aarzelend daalt Eric het duin af. Met open mond bezien de kinderen de vreemdelingen en nemen schreeuwend de vlucht als het viertal naderbij komt. Eric en zijn metgezellen vervolgen hun weg en betreden de buitenburcht, waar zij onmiddellijk omringd worden door een stel bijzonder onguur uitziende goedbewapende kerels. Zwijgend en onbeschaamd worden zij van top tot teen bekeken. „Wij moeten Edzar de Sakser spreken," zegt Eric uit de hoogte, "wij hebben belangrijk nieuws voor hem." Op de achtergrond klinkt nu een zware stem, die luid vloekend gebiedt plaats te maken. Door de uiteengeweken manschappen treedt een zwaargebouwde beul naar voren, gehuld in een glinsterend wit gewaad, een scharlaken mantel om zijn schouders en hij heeft een kostbaar Byzantijns sieraad om zijn nek. Een schrille tegenstelling tot deze prachtige kleding vormt de ruwe tatoëring der bovenarm en het afstotende gelaat met loerende kleine ogen.

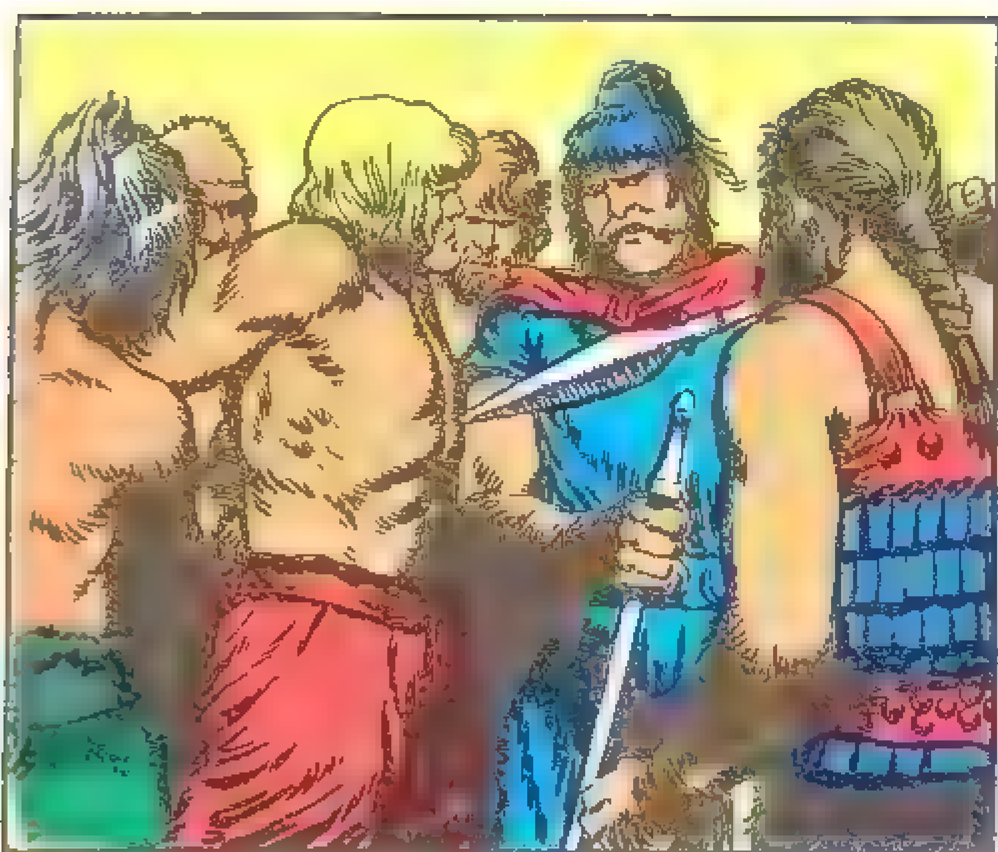
Te laat beseft Eric, dat de Heruli gelijk gehad heeft. Wie met een man als deze Edzar op vriendschappelijke voet staat, moet zelf ook wel van laag allooi zijn. Er zit echter niets anders op, dan door te zetten

en dus vertelt hij zo kort mogelijk van zijn ontmoeting met de vrouw op het eilandje en dat deze vrouw nu door strandjutters gevangen wordt gehouden. Met onbewogen gelaat hoort Edzar het verhaal aan. Ook als Eric uitgesproken is, valt niet uit 's mans houding op te maken hoe hij de boodschap opvat. Het wordt Eric een beetje onbehaaglijk te moede. Ze zijn geheel ingesloten door de trawanten van Edzar. Dan plooit zich het gelaat van de Sakser tot een lach een onaangename lach, waaraan zijn ogen geen deel hebben. „Jullie zijn geen Saksers nietwaar?" zegt hij langzaam. Eric schudt ontkennend het hoofd. „Wij zijn Noormannen," antwoordt hij. „Ik houd niet van Noormannen," zegt Edzar, maar je bent niettemin welkom. Wij kunnen wel een paar stevige Noormannen gebruiken om werk te doen dat te min is voor Saksers, hahahaha. „Wat," roept Eric, is dit de manier waarop een Sakser een dienst beloont?" Edzar's gelaat heeft weer de oude norse uitdrukking gekregen. „Hou op met dat gebazel!" grauwt hij. „Ik ken de vrouw die je bedoelt niet en ik stel er ook geen belang in." Dan wendt hij zich om en geeft zijn mannen een teken „Neem hen de wapens af en sluit ze op. Zorg dat ze niet kunnen ontsnappen . . . '

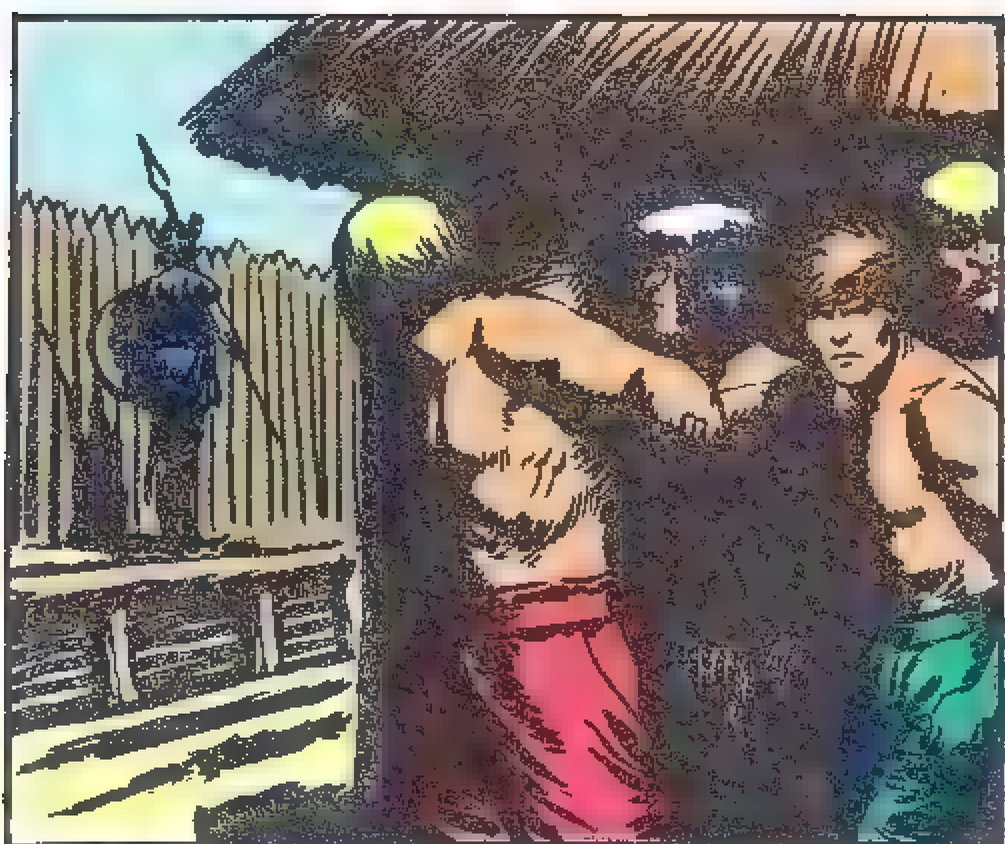
Het bloed stijgt Eric naar het hoofd. „Lafhartige schurk!" brult hij en grijpt naar zijn zwaard. Vier, vijf armen grijpen zijn armen beet en trekken hem achterover, zodat hij bijna het evenwicht verliest. Kalm trekt Edzar intussen Eric's zwaard uit de schede en terwijl hij dit de Noorman voorhoudt, begint hij tergend te lachen. Het schijnt dat de Sakser de situatie bijzonder grappig vindt. Tandenknarsend poogt Eric vergeefs de krijgers van zich af te schudden en hij moet vertwijfeld toezien hoe Erwin, Axe en Heruil, die zich eveneens heftig teweer stellen, overmand en weggevoerd worden. Even later wordt ook hij, de handen op de rug gebonden, ruw weggesleurd. Naast hem loopt een tanige kerel met loensende ogen, die hem met een overslaande keelstem voortdurend sarrend beledigingen toevoegt, tot grote hilariteit van zijn kameraden. Zij zijn intussen een ronde hut genaderd, waar de metgezellen van Eric reeds in verdwenen zijn. „Hé," schreeuwt de kerel en geeft een venijnige ruk aan Eric's haar, "grote sterke Noorman." Je doet wel net of je niets hoort, maar ik zal je klein krijgen." Eric staat stil en werpt de man een blik toe die zo boordevol verachting is, dat deze even in de verwarring de ogen neerslaat. Dan, woedend snauwt de kerel Eric toe: „Kijk voor je en loop door, hond." Tegelijk geeft hij hem een duw en plaatst zijn been snel voor de benen van de Noorman, zodat deze languit voorover de hut binnenvalt . . . . Onder het hoongelach van de andere piraten, wordt de deur dichtgesmeten en gegrendeld. De toestand is wel radicaal veranderd: nog geen half uur geleden liepen zij als vrije mannen rond en nu zitten zij gevangen, gedoemd om slavenarbeid te verrichten.
„Ik heb er in mijn leven toch nog wel beroerder voor gestaan," mompelt Eric, terwijl hij in het halfdonker het vlechtwerk van de hut met stijgend optimisme bekijkt, "want het moet vrij simpel zijn om hier uit te komen."
Laten we maar beginnen ons van die lastige touwen te bevrijden. Terwijl zij elkaars boeien lospeuteren, vraagt de Noorman zich af of het wel waar is dat Edzar de vrouw niet kent. In ieder geval heeft zij op Edzar's hulp gerekend, dat is zeker. Dus ergens klopt er iets niet. De hut blijkt in de binnenste omheining te liggen en dat is waarschijnlijk de reden, dat er geen aparte wachtpost bij geplaatst is. De deur is weliswaar gegrendeld, maar tussen deur en deurpost bevindt zich een spleet die ruim genoeg is om de eenvoudige sluiting met behulp van een uit het dak getrokken rietstengel omhoog te wippen. Langzaam, heel langzaam, openen zij de deur en spieden met kloppend hart het erf af. Het is doodstil, en er is voor zover zij zien kunnen, geen mens in de buurt.

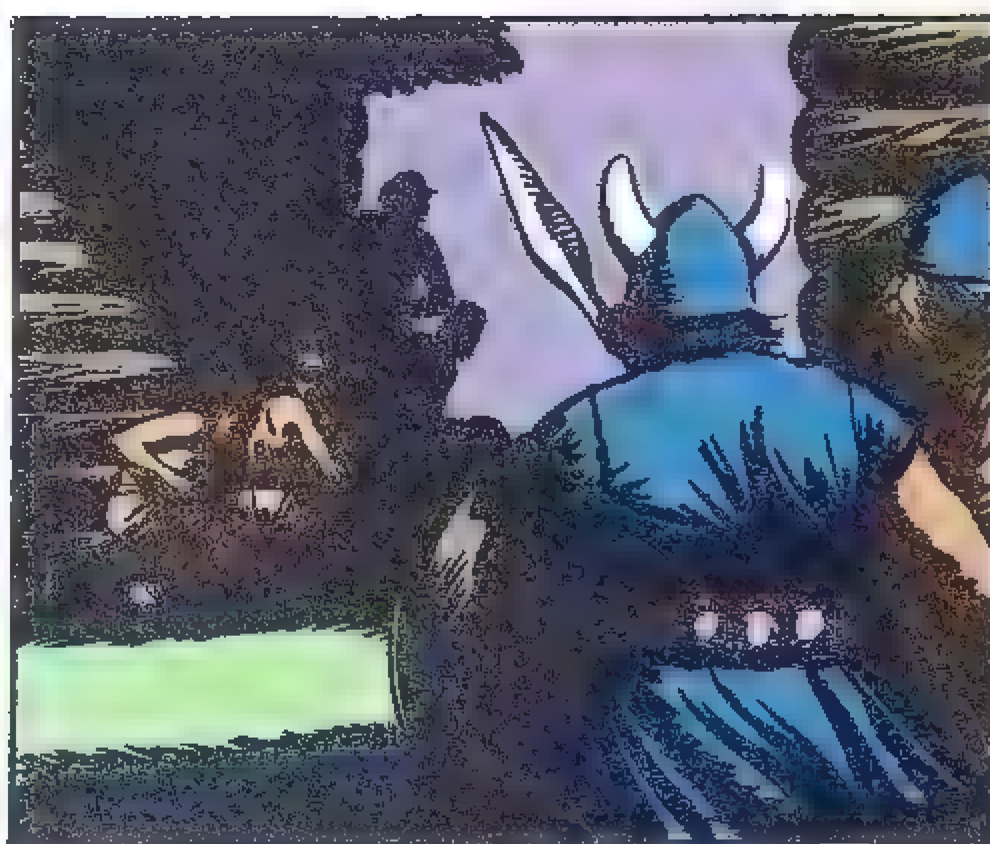

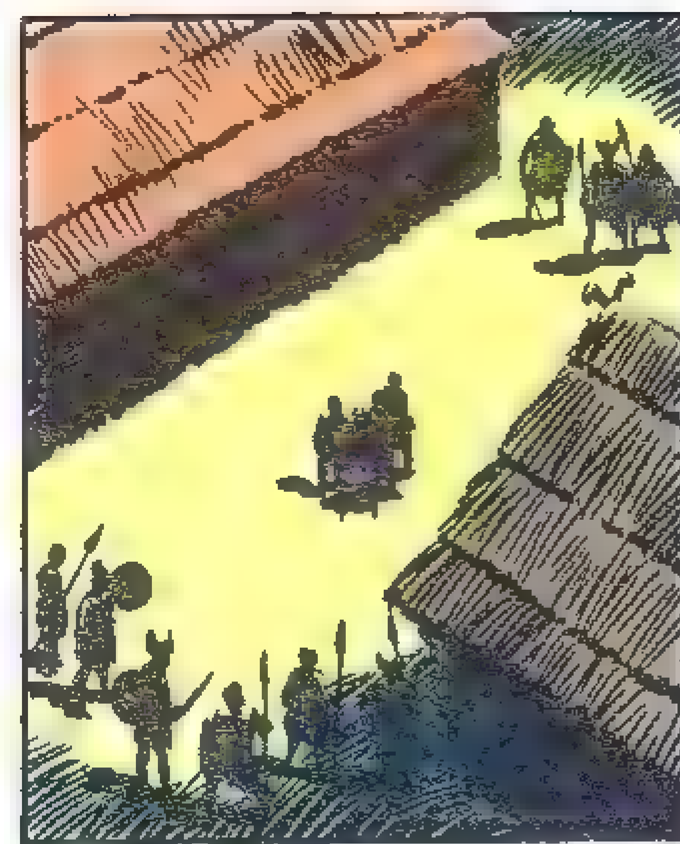

Nadat Eric zonder veel moeite de deur heeft open gekregen treden de vier gevangenen geruisloos naar buiten. De hut ligt vlakbij de palissade, maar als Eric voorzichtig om de hut heengluurt ziet hij in het halfduister twee krijgers op de aardwal op wacht staan. „Ik zal deze knapen voor mijn rekening nemen," fluistert de Noorman. De anderen knikken. Als Eric nogmaals een blik waagt, ziet hij de ene wacht juist om een hoek verdwijnen terwijl de andere langzaam over de aardwal langs de palissade stappen. De man nakijkend ontdekt hij nu een tweede groep zeerovers allen zwaar gewapend en de Noorman begrijpt dat de kans om langs deze weg te ontsnappen verkeken is. In de diepe duisternis naast de hutten sluipen de vier vluchtelingen haastig weg. Zij zullen een andere plek moeten vinden om over de palissade te komen. Met de grootste omzichtigheid vluchten zij verder en zij bevinden zich nu tussen twee der blokhutten in, als Erwin achter zich een zwak geluid hoort, het zachte schuivelen van een voetstap . . . . Met een onderdrukte kreet ziet hij achter zich een paar Saksers opduiken. De vier mannen willen het op een lopen zetten als ook van de andere kant krijgers naderen. In een oogwenk zijn de vluchtelingen ingesloten: „Geef je over," snauwt een stem. Even aarzelt Eric, maar zij zijn ongewapend en terwille van zijn zoon en de anderen die op hem vertrouwen, wil en mag hij niets riskeren. En met verbittering over het mislukken van deze vluchtpoging zegt hij. "Goed wij geven ons over . . . ."

Somber staart Eric voor zich uit in de duistere ruimte waar de woedende Saksers hem heengesleept hebben. Hun vlucht is jammerlijk mislukt en de zeerovers hebben er wel voor gezorgd dat herhaling

SANNO DE LAFAARD

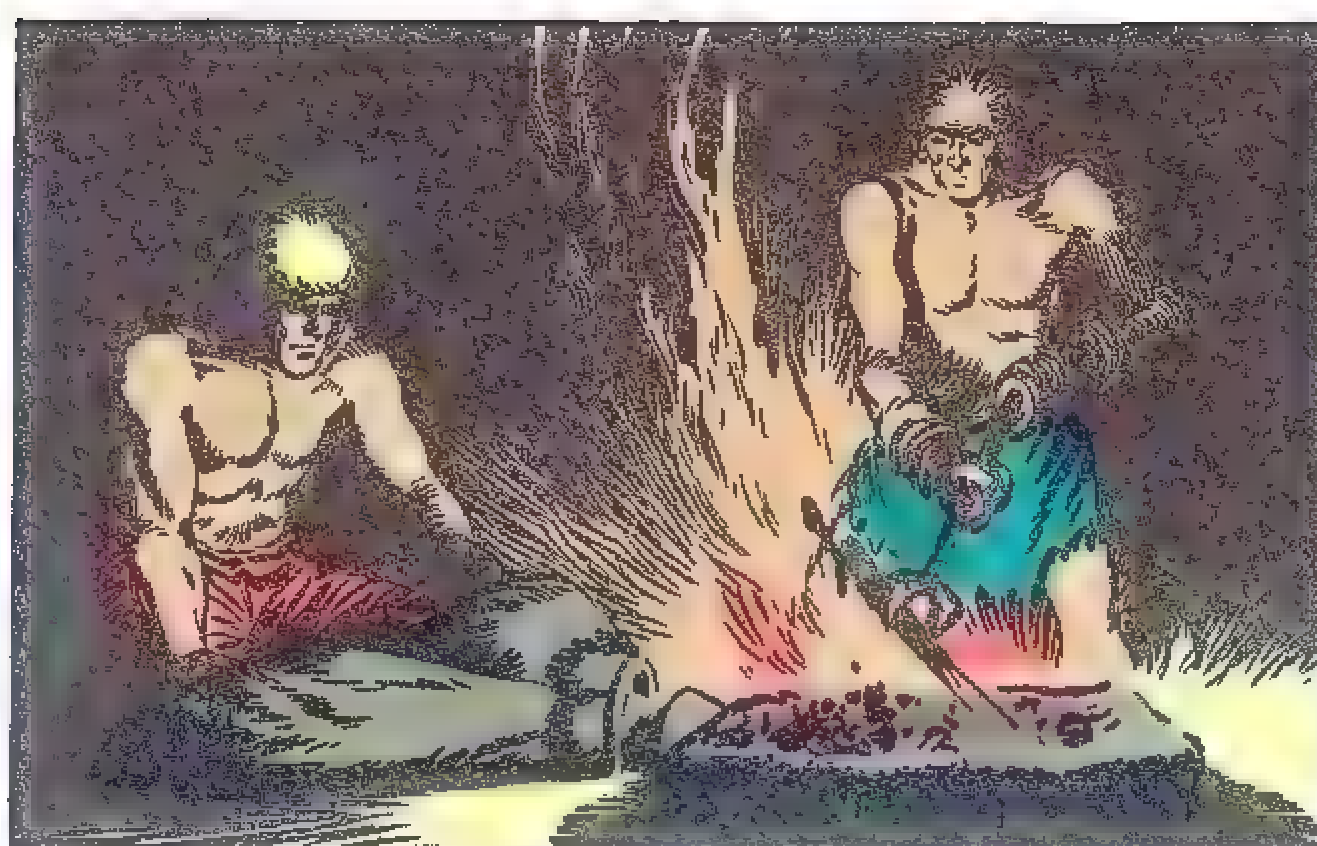

onmogelijk is. Zelfs zonder de zware ijzeren ketenen om zijn armen en benen zou Eric geen kans zien uit dit vochtige onderaardse hol te ontkomen. Naast de zorg om het lot van zijn zoon en de anderen dringt zich echter steeds opnieuw de gedachte aan de vreemde vrouw van het eiland aan hem op. Zij is in feite de oorzaak van deze hele ellende. Als hij niet de overtuiging gekregen had dat hij haar daarmee hielp was hij immers nooit naar Edzar de Sakser toegegaan. Maar waarom deed zij 't tegenover de strandjutter voorkomen, dat Edzar de Sakser haar kende als het NIET zo was. Dit zou haar in moeilijkheden brengen zodra zij Edzar ontmoette. Loog de Sakser dan tóch, toen hij zei de vrouw niet te kennen? Zuchtend haalt Eric de schouders op. Er hangt een waas van geheimzinnigheid over dit hele geval, maar hoe dan ook hij schiet er weinig mee op er nog langer over na te denken.

De uren verstrijken en bij het aanbreken van de dag verschijnt een grimmige Sakser, die hem gebied mee te gaan. De blikken die hij daarbij op Eric werpt, voorspellen weinig goeds. Het is dezelfde schurk die hem de vorige dag zo lafhartig deed struikelen, en hoewel Eric een hardgrondige afkeer van deze gluiperige kerel heeft kan hij niet nalaten naar het lot van zijn zoon te vragen. De piraat begint tergend te grijnzen: „Maak jij je zo druk om je zoon, sterke dappere Noorman?" slist hij, is je eigen toestand nog niet beroerd genoeg!? Als je wist wat er jou boven je hoofd hing zou je niet eens meer aan je zoon denken, maar ik kan je wel geruststellen hoor. Ja, zeker, hè, hè, hè . . . Dat dolle kereltje heeft het te bont gemaakt, daar houden wij Saksers niet van, daar zal hij voor boeten. Vergeet dat U een zoon hebt gehad, Noorman, want je ziet hem nooit weer levend, ik zeg: LEVEND terug, hè, hè, hè . . . . ."

Met een sarcastisch grijnslachje slaat de dikke Sakser Erics ontsteltenis en wanhoop gade — „Arme vader hè?" slist de kerel, had ik het maar niet verteld, hè, hè, Eric's eerste impuls is, de gluiperige kerel aan te vliegen, maar hij weet zich te beheersen en klemt de lippen op elkaar. Onder het honende gewauwel van zijn Saksische kwelgeest wordt Eric nu naar een grote smidse gebracht, waar men hem in de boeien slaat. Dan geeft de Sakser hem een por in de rug en wijst naar een der vele vuren.„Daar, stoere Noorman," slist hij spottend, en wee je gebeente, als je het vuur uit laat gaan. Zwijgend knielt Eric bij de stookplaats en grijpt de blaasbalgen. Een lange magere kerel voegt zich bij hem en legt een zwaardkling in de hete gloed.

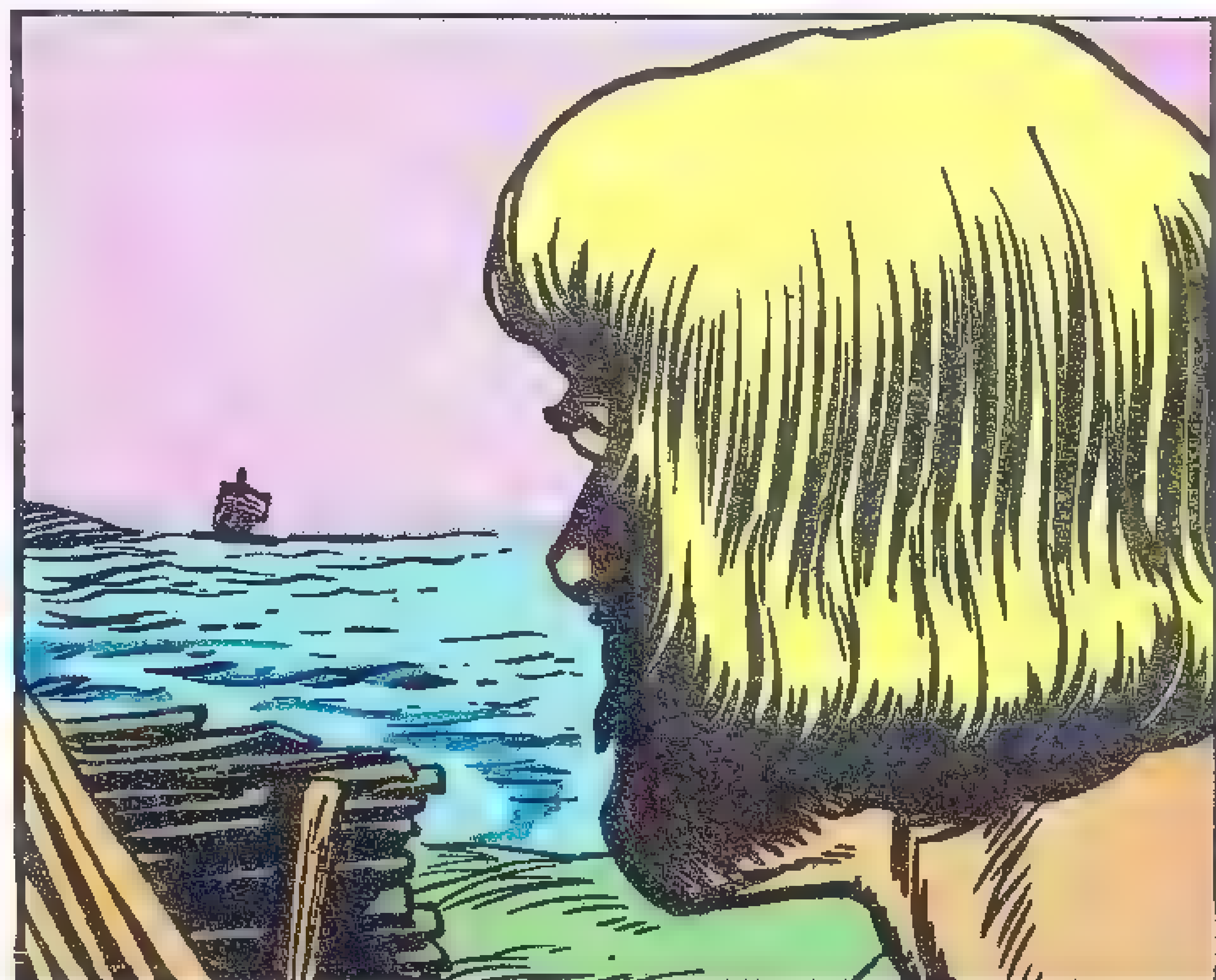
Met lange slagen trekt Eric aan de primitieve blaasbalgen, terwijl hij inmiddels de ander nauwlettend gadeslaat. De man kijkt stug voor zich uit en schijnt zijn aanwezigheid niet op te merken. Ook hij is met lange ketenen om zijn benen gebonden. „Ben jij al lang hier?" vraagt Eric medelijdend. Er komt geen antwoord en hij herhaalt zijn vraag. De man werpt hem een giftige blik toe. „Praat niet, fluistert hij schor." Praat niet zolang Sanno in de buurt is. Hij zal je kwellen tot . . . . Een waarschuwende blik van Eric doet hem zwijgen. Achter hem doemt een donkere gestalte op. Het is Sanno. Hij praat? Dat moet gestraft worden. En liefkozend zijn zweep strelend sluipt hij op de twee mannen toe.

„Zso, zso," slist hij langzaam, terwijl hij de karwats in zijn hand liefkozend beschouwt, „de heren maken een praatje." Striemend daalt de zweep neer op de ruggen van de twee mannen. Eric's lotgenoot krimpt kermend in elkaar en probeert weg te kruipen. De Noorman geeft geen kik, maar kijkt zijn laffe kwelgeest alleen strak aan. Die ogen worden een obsessie voor Sanno. Sinds hij Eric gehoond heeft toen deze naar zijn zoon vroeg, heeft de Noorman geen woord meer tot hem gesproken. Hij heeft geen vat op deze man, van wie hij innerlijk weet dat hij ver boven hem staat en dat drijft hem tot razernij. Met een ongearticuleerde kreet springt hij op zijn slachtoffer toe, slaat hem in het gelaat; het heeft niet de minste uitwerking, de ogen blijven hem aankijken, lijken wel door hem heen te branden.

. . . .Uitzinnig van woede slaat de kerel Eric waar hij hem maar raken kan en sleurt hem dan naar buiten. Voortaan is het Eric's werk, het hout dat dagelijks wordt aangevoerd, klein te hakken. Die dag komt hij niet meer binnen en ook de nacht moet hij in de openlucht doorbrengen. Na de volgende morgen wakker geschopt te zijn door Sanno, gaat de Noorman weer aan zijn eentonige slavenarbeid. De vorige dag heeft hij geen eten en drinken gehad en het schijnt, dat men hem dit ook vandaag zal onthouden. Er is een zwarte wanhoop over Eric gekomen. Deze keer is er geen uitkomst, voelt hij. Verlangend dwalen zijn ogen over de wijde zee. De zee die zo dichtbij en toch zo onbereikbaar is. Ineens ziet hij het zeil, dat daar nadert. Een boot is het niet . . . 't is . . . . 'n vlot.

SANNO ONTWAPEND

Eric heeft nauwelijks het vlot opgemerkt, als hij een sluipende tred achter zich hoort. Zich snel omwendend kijkt hij in het loerende gezicht van zijn kwelgeest. „Je werkt niet," sliste de kerel dreigend." je kijkt naar dingen die je niet aangaan . . . „Onheilspellend zwiept de zwijnsleren zweep in zijn hand." Leg neer die bijl en kom hier. Zwijgend, maar met een blik in zijn grijze ogen die zelfs de geharde slavendrijver een rilling bezorgt, gehoorzaamt Eric, voorzover de ijzeren ketting het hem toelaat. Vlug om hem heen lopend maakt de Sakser de ketting los en met een striemende zweepslag gebiedt hij Eric de smidse binnen te gaan. Klaarblijkelijk voldoet Eric niet snel genoeg aan dit bevel, want onder het uitstoten van de grofste verwensingen laat Sanno hem opnieuw de zweep voelen. Hoewel hij zijn tanden opeen moet klemmen, geeft Eric geen kik. Zwijgend gaat hij de smidse binnen en even later zit hij weer tussen de anderen aan de blaasbalg bij een der vuren. Terwijl hij haast automatisch de balgen hanteert gaan zijn gedachten terug naar het vlot. Het is niet uitgesloten, dat dit de strandjutters zijn met de vrouw van het eiland. Maar is dit dan niet een aanwijzing, dat zij en Edzar elkaar kennen? De vrouw moet toch begrijpen, dat haar wel eens een minder prettige ontvangst te wachten kon staan, als zij op goed geluk hierheen komt. Ondanks zijn eigen hopeloze toestand, blijven Eric's gedachten ermee bezig. En Sanno die Eric haast geen seconde uit het oog verliest, schijnt het maar half te bevallen, dat deze zich zo stil houdt. De uren verstrijken. Dan klinkt eensklaps van buiten een verward geschreeuw tot hen door. Eric houdt zijn hart vast, dit kon wel eens in verband staan met de opvarenden van het vlot. Nauwelijks heeft hij dit gedacht, of er verschijnt een opgewonden piraat aan de smidsedeur. „Kom, Sanno! er zijn een stuk of wat kerels met een vrouw aangekomen, die beweren de grote Edzar te kennen. Hahaha! Snel Sanno, dan kan je meehelpen met je zweep, om ze de zee in te ranselen."

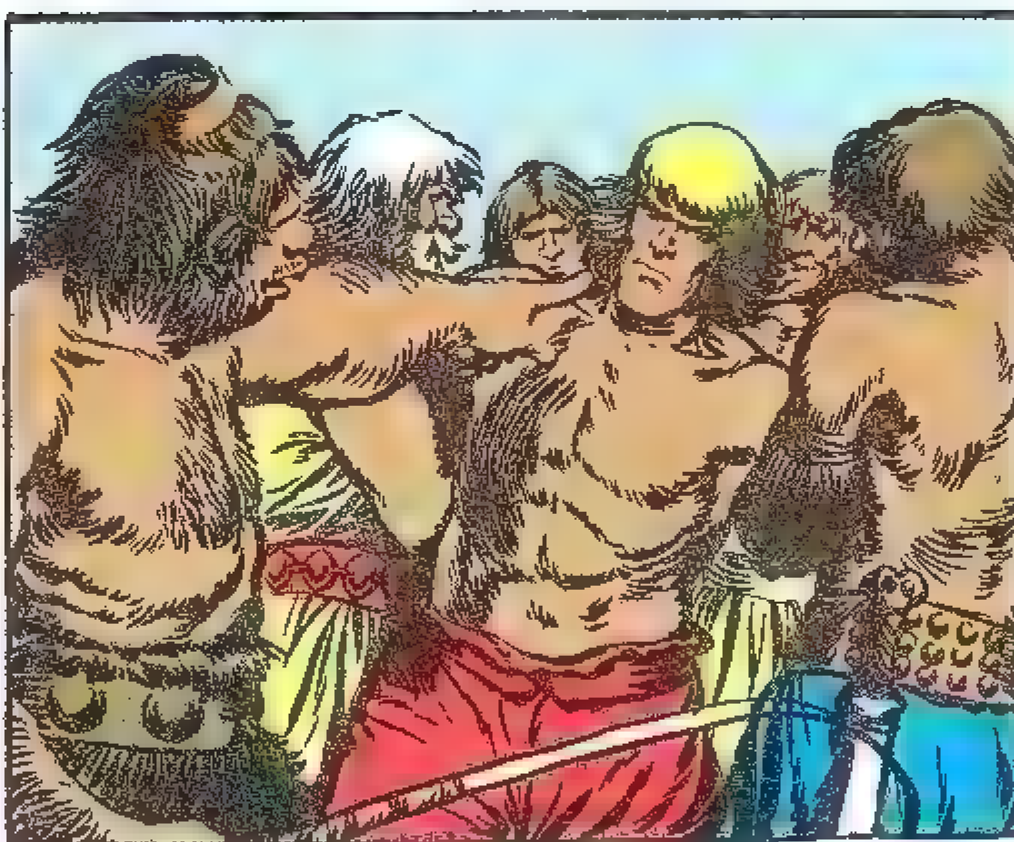

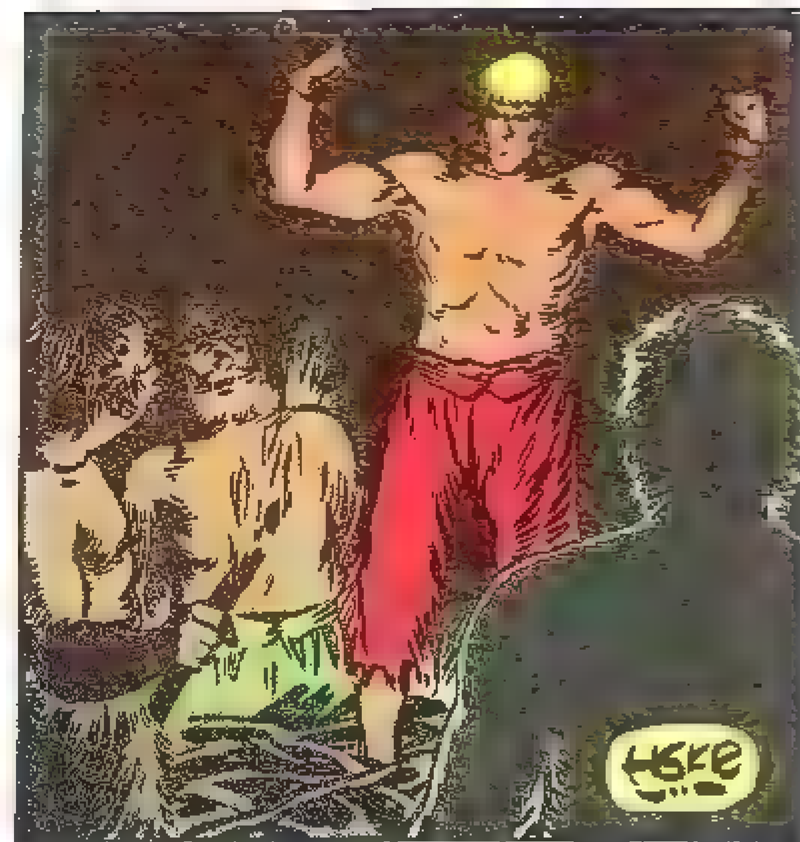

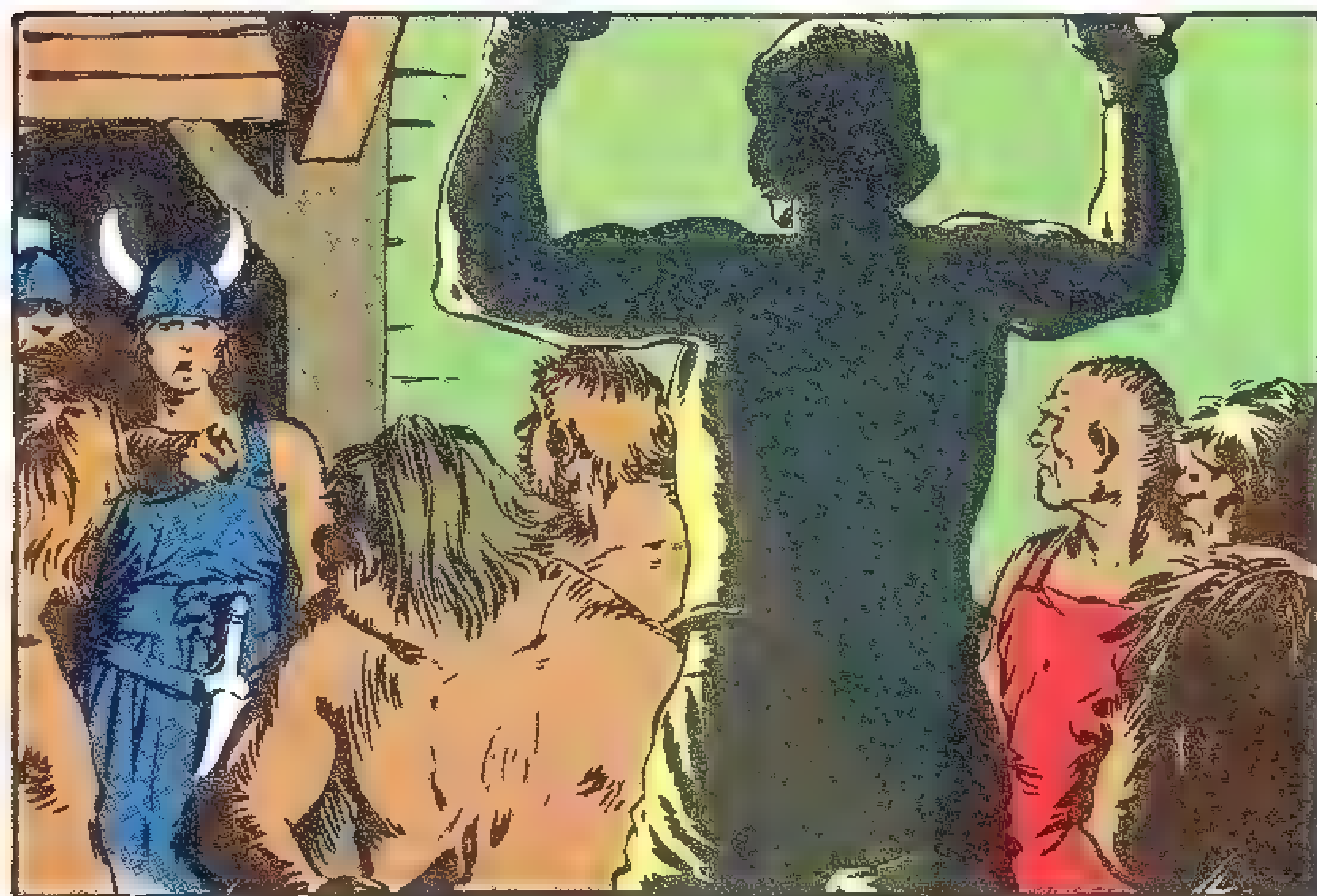
Met een verheugd gegiechel snelt Sanno de smidse uit en nauwelijks, is hij verdwenen, of Eric staat op van het vuur en begeeft zich, zover zijn boeien het toelaten, naar de deur. Aarzelend voegen enkele slaven zich bij hem. Hoewel het een bedrijvigheid van belang is op het grote plein, kan de Noorman niet zien, wat er gebeurt. De geluiden vertellen hem echter des te meer. „De beesten," zegt een oude slaaf naast hem, "zij laten hun slachtoffers natuurlijk spitsroeden lopen, ik ken dat . . . ." Langzamerhand verzwakken het geschreeuw, gekerm en gelach en na verloop van tijd horen zij Sanno, de gevreesde slavendrijver, terugkeren. Opgewekt komt de kerel de smidse binnen. Nauwelijks heeft hij de gestalte van de Noorman in het oog gekregen, of hij zegt: „Kom eens hier, flinke Noorman, dan zal ik je laten zien, wat je allemaal met een goede zweep kan doen. Hehe. , De andere mannen zijn schuw weggeslopen naar hun plaatsen. Alleen de Noorman verroert zich niet. Er is een kille flikkering in zijn ogen, als hij zijn kwelgeest op zich toe ziet komen. Op het moment, dat de kerel de zweep opheft schiet Eric's hand vooruit en klemt zich als een schroef om 's mans pols. Er ontstaat een korte worsteling. De slavendrijver poogt zich kermend en doodsbenauwd los te rukken, maar dan treft Eric's vuist hem op de kin en met een zwakke kreet zakt de kerel door de knieën. Het is doodstil geworden in de smidse. Zwijgend krabbelt de Sakser buiten bereik van de Noorman. De doodsangst verdwijnt langzaam uit zijn ogen, om plaats te maken voor een dodelijke dreiging. „Je hebt mij geslagen," zegt de kerel, terwijl hij zich langzaam opricht, "de dood voor jou hond."

Op Sanno's roepen komen enkele zeerovers haastig de smidse binnen en dit geeft de laffe slavendrijvers genoeg moed, om Eric een kletsende slag in het gezicht te geven
Ssso, sist de kerel giechelend, dat was vast een voorproefje. Wij laten ons hier niet door Noorse viseters mishandelen. Tevergeefs poogt hij Eric's doordringende, minachtende blik te doorstaan. „Dat kost je de kop." Met een wreedaardig genoegen beveelt hij de omstaande piraten, Eric's handen te binden. Een woeste wanhoop maakt zich van de Noorman meester en uit alle macht verweert hij zich tegen de drie, vier paar harde knuisten, die hem beetgrijpen, hoewel hij aan de beide enkels geketend toch al machteloos is. Dit is het einde, hamert het door zijn hoofd niets of niemand kan deze schurken beletten, mij te doden . . . . wat moet er van Erwin terecht komen . . . . De gedachte, om hen nu te vertellen, dat hij de Koning der Noren is, verdwijnt even snel als ze opgekomen is. Dat is immers zinloos. Niemand zou het geloven . . . . Hij, de slaaf de vorst der Noren . . . het lijkt meer op een macabere grap. Bleek en somber staat Eric even later, aan armen en benen geboeid, temidden van zijn overweldigers. Pas als hij de Saksers in het midden van de smidse takkenbossen ziet opstapelen, wordt het hem duidelijk op welke gruwelijke wijze zij hem ter dood willen brengen. Sanno grinnikt verheugd, als hij ontsteltenis in de ogen van de eens zo trotse gevangene ziet. Ruwe handen sleuren Eric bovenop de brandstapel.
De ketenen om zijn polsen worden aan de balken van de zoldering vastgemaakt. Sanno steekt een fakkel aan, maar Eric merkt het nauwelijks . . . Voor zijn geestesoog doemt het beeld van winonah op; van zijn zoon, die hij nimmer meer zal zien . . . . Straks is het voor-

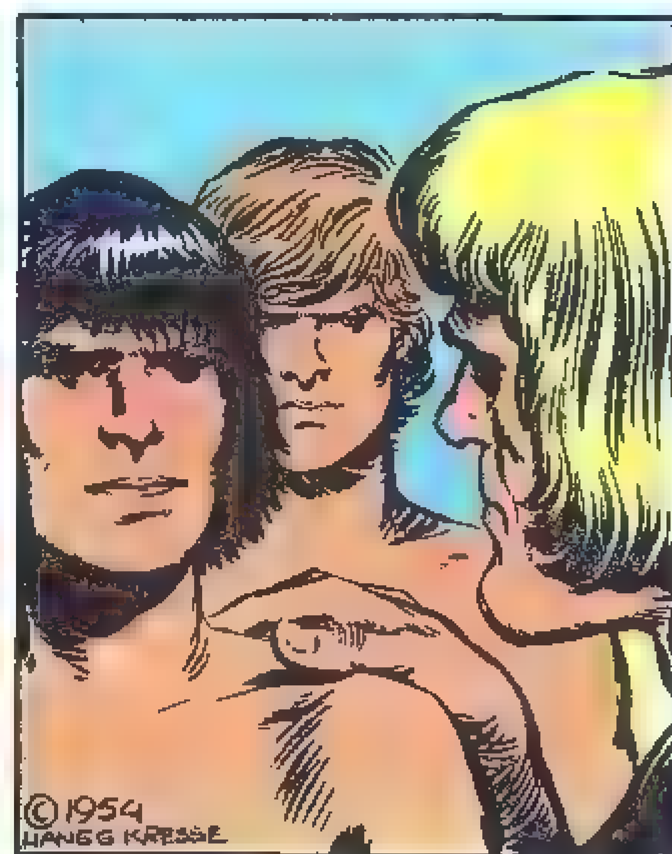

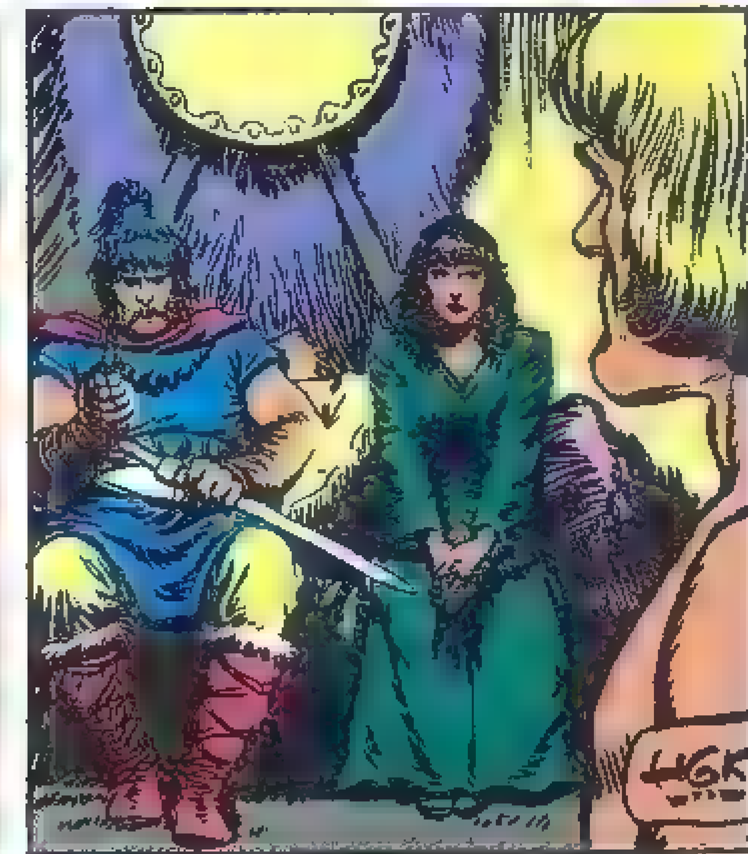
bij, voorgoed voorbij . . . . Op je gezondheid, Noorman, Spot Sanno, terwijl hij de brandende tak op de brandstapel schuift.
Kleine vlammetjes spelen al door het dorre hout van de brandstapel, als een tweetal Saksers de smidse binnentreedt. „Sanno, wat doe je?" roept een van hen gejaagd. „Doof het vuur, man. Het is de wens van Edzar de grote, dat deze slaaf invrijheid gesteld wordt en voor hem geleid wordt." Eric's spieren spannen zich maar de flauwe hoop in hem verdwijnt weer, als Sanno woedend sist: „dat is dan jammer voor de slaaf, want je komt juist te laat. Dat zie je. Ga heen en zeg Heer Edzar, dat de kerel berecht is, wegens het plegen van zware mishandeling. Hij poogde mij te doden; het is een gevaarlijke snaak. Je weet, dat Edzar weerbarstige slaven altijd ter dood laat brengen. Wel, dat gebeurt nu! Bang dat zijn prooi hem nog zal ontglippen, stelt Sanno zich dreigend tussen Eric en de boodschappers.
Inmiddels kruipt het vuur langzaam omhoog door het hout aan Eric's voeten als de Noorman de besluiteloosheid van de beide Saksers ziet, verdwijnt zijn laatste restje hoop. „De slaaf is nog niet dood," zegt de ene boodschapper dan aarzelend en resoluut laat hij er eensklaps op volgen: „Haal de kerel er af, Sanno. Of wil je een bevel van Edzar trotseren? Edzar weet wat goed is. Als deze slaaf straf verdient, zal Edzar wel zorgen, dat hij die straf toch krijgt!" Tegen deze logica is Sanno niet opgewassen en bijkans huilend van teleurstelling moet de wreedaard toezien, hoe Eric uit zijn netelige positie gehaald wordt en men zijn boeien losmaakt. Het duizelt Eric even. „Ben ik . . . ben ik vrij man?" vraagt hij voorzichtig. Hij kan deze grillige wending van het lot maar nauwelijks volgens, hoewel hij met de uitkomst best tevreden is. „Het was Edzar's bevel je in vrijheid te stellen," antwoordt de boodschapper stug. „Maar ik heb opdracht, je bij hem te brengen.

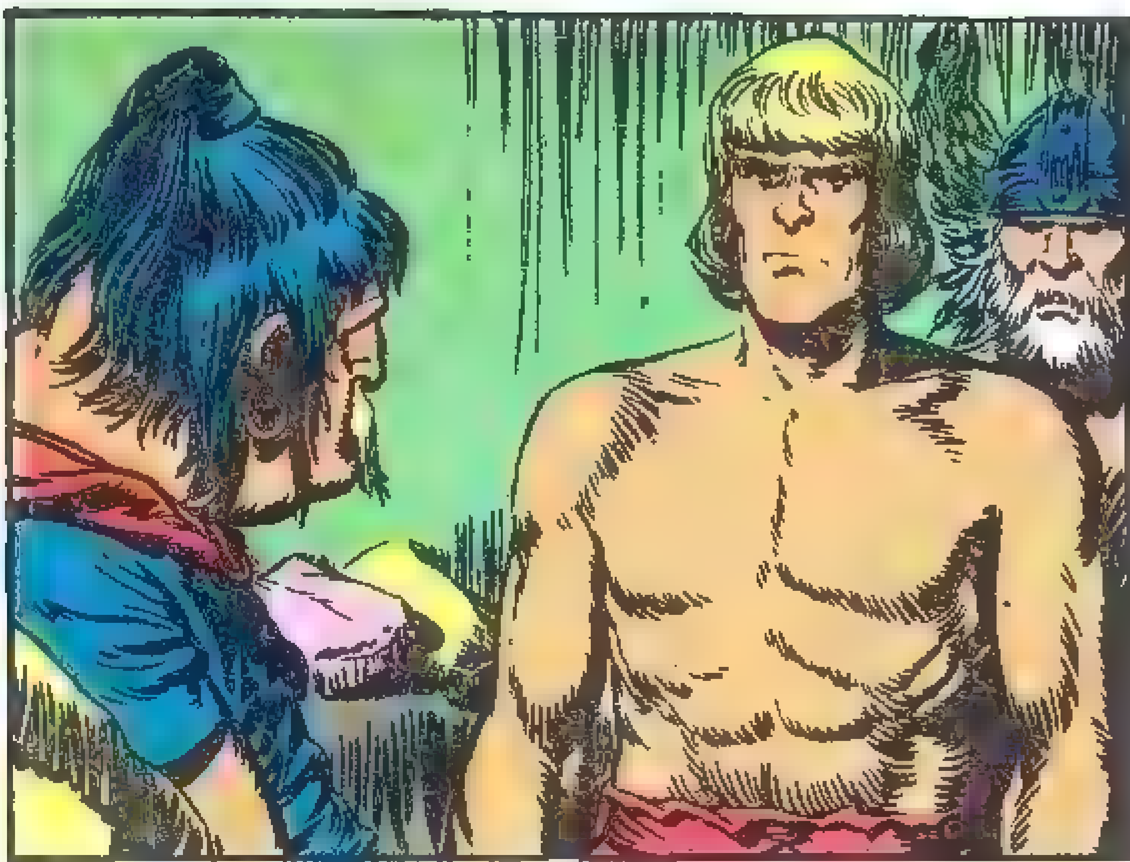

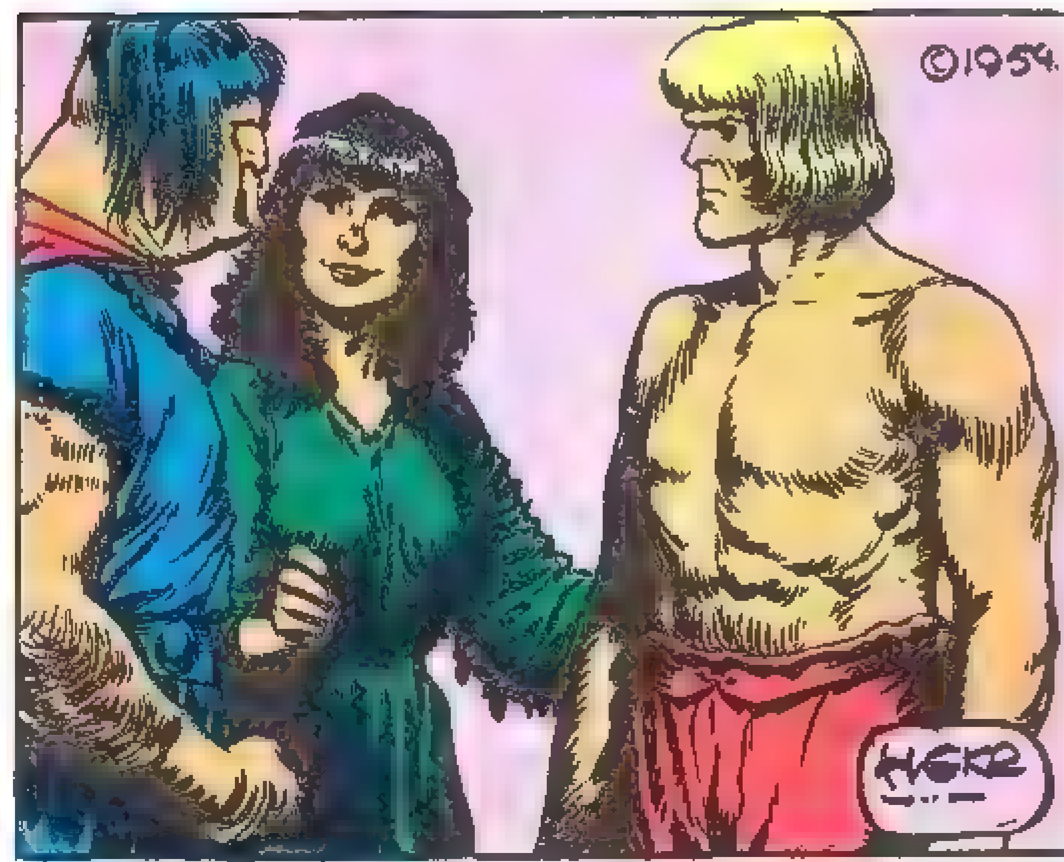

Vlug dus, Noorman kom mee. „Eén ogenblik zegt Eric, ik hier nog 'n kleine bezigheid af te handelen. Het is maar een paar tellen werk, dat beloof ik je . . . ." en zijn grijze ogen boren zich met een onheilspellende flonkering in die van de onrustig achteruit schuifelende Sanno . . . . .
„Pak nu je zweep nog eens," fluistert Eric onheilspellend. Met een doodsbenauwde gil deinst Sanno achteruit voor de stoere Noor. Help mij, smeekt de lafaard zijn Saksische trawanten, terwijl hij met een wonderbaarlijke snelheid onder Eric's uitschietende vuist heenduikt. Maar de twee boodschappers zijn zó overrompeld door Eric's plotselinge optreden dat zij geen hand uitsteken. Kermend vlucht Sanno van de ene hoek in de andere en hij slaagt er wonderwel in om buiten bereik van Eric's harde, wrekende vuisten te blijven. Inmiddels zijn op Sanno's gegil verscheidene Saksers de smidse binnengekomen en vlug als een aal verschuilt de slavendrijver zich achter de ruggen van zijn makkers. Zonder zich echter één moment aan de dreigende blikken van de Saksers te storen springt Eric zijn tegenstander na en met een vuistslag, waarin al zijn weerzin en verachting voor deze laffe kwelgeest opgehoopt zit, doet hij de kerel achteruit tuimelen.
Jammerend poogt Sano er vandoor te gaan maar de Noorman grijpt hem in de nek en hem aan zijn broekriem optillende, smijt hij de dikke Saksers als een veertje naar buiten, waar deze snakkend naar adem liggen blijft . . . . Een moment hangt er een dreigende stilte. Maar dan begint ergens een Sakser onbedaarlijk te lachen en even later davert de lucht van het gejouw en de ruwe schimpscheuten aan het adres van de verslagen slavendrijver. Dat was een goed gevecht, Noorman, schreeuwt een der boodschappers. — Ik weet alleen niet, of de grote Edzar er zo mee ingenomen zal zijn . . . Je hebt hem een beetje lang laten wachten, vrees ik. En terwijl Eric omringd door de Saksers, die hem nieuwsgierig en bewonderend opnemen, sluipt Sanno trillend van woede en vernedering weg. Dit zal je berouwen, Noorse hond, sist hij, denk niet, dat je het al gewonnen hebt. „Ik zal zorgen, dat Edzar je geeft, wat je bij mij ontlopen bent . . . . . de brandstapel.

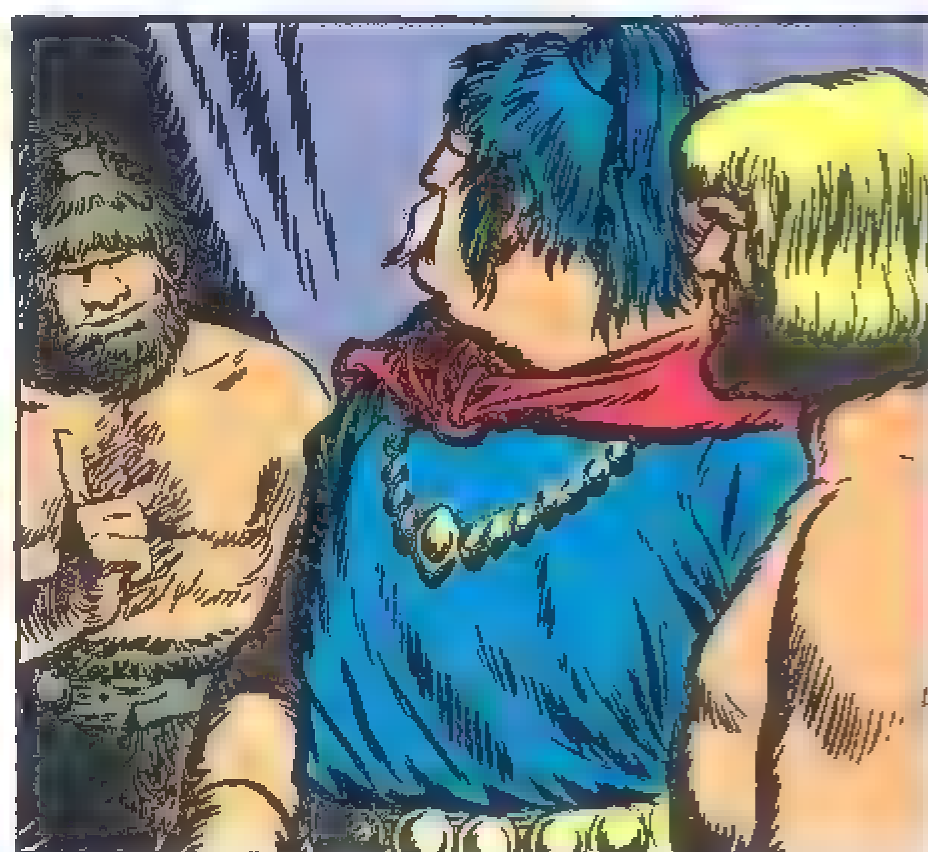
Het is een vreemd volkje deze Saksische zeerovers peinst Eric, terwijl hij de boodschappers volgt naar het verblijf van Edzar. Het schijnt dat ik een goede beurt gemaakt heb met die afstraffing van Sanno. Na nog een stuk of wat ruwe krachttoeren sta ik hier misschien in hoog aanzien. Maar waarom men me plotseling vrijlaat is mij een raadsel. . . . Een luide juichende vreugdekreet stoort zijn gedachten. Met een ruk wendt hij zich om en hij kan zijn ogen nauwelijks geloven, als hij Erwin en Axe, gevolgd door een piraat op zich toe ziet snellen. „Erwin," hakkelt de Noorman ontroerd maar Erwin valt hem stralend in de rede: „We zijn vrij, vader, Edzar heeft het bevolen." Je bent mager geworden, mijn zoon, en jij ook Axe zegt Eric. Hebben jullie het zwaar gehad? "Niks hoor," antwoorden de jongens flink. Sommige Saksers waren wel aardig. En jij?"
Luchtig praat de Noorman over deze vraag heen. Het heeft geen zin de opgewekte stemming van de beide knapen te bederven met een opsomming van zijn lotgevallen. Maar wat heeft Edzar bewogen hen zo plotseling in vrijheid te stellen? En waarom wel hen, maar niet de vierde man, de Heruli?
„Heb jullie de Saksers verteld, wie ik ben?" vraagt Eric fluisterend. Maar de beide knapen schudden verontwaardigd het hoofd. Jij had ons toch verboden dat te doen? antwoord Axe. Dus langs deze weg kan Edzar zijn identiteit nooit aan de weet gekomen zijn. Vreemd, toch lijkt hem dit de enige logische verklaring voor hun vrijlating . . . waarschijnlijk zal het op een hoog losgeld uitdraaien.
Inmiddels zijn zij Edzar's houten burcht genaderd. Bij de ingang worden zij echter tegengehouden. Wachten!, krijgen de drie Noren te horen. Het wachten duurt lang en naarmate de tijd verstrijkt voelt Eric zijn onbehaaglijkheid toenemen, maar dan verschijnt een krijger die Eric verzoekt mee te gaan. De knapen worden niet toegelaten.
Weinig op zijn gemak volgt Eric zijn begeleider. Dan schuift de Sakser een gordijn opzij en als Eric het ruime goed verlichte vertrek binnentreedt staat hij verrast stil . . . .

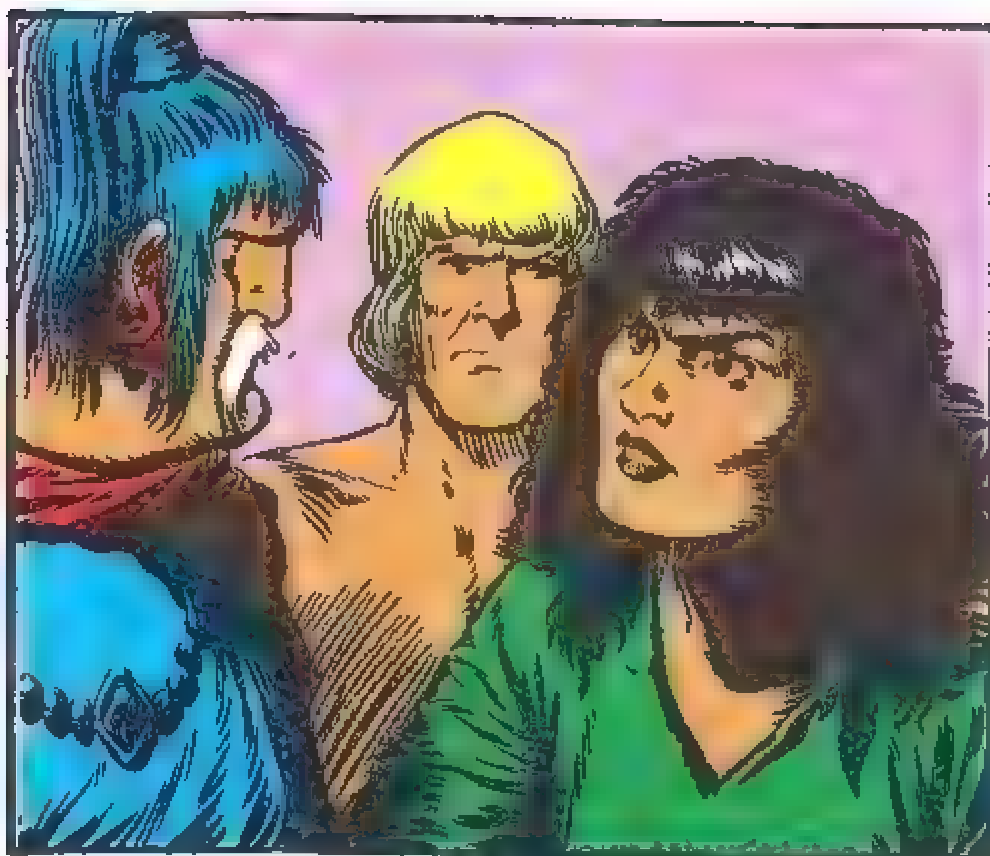
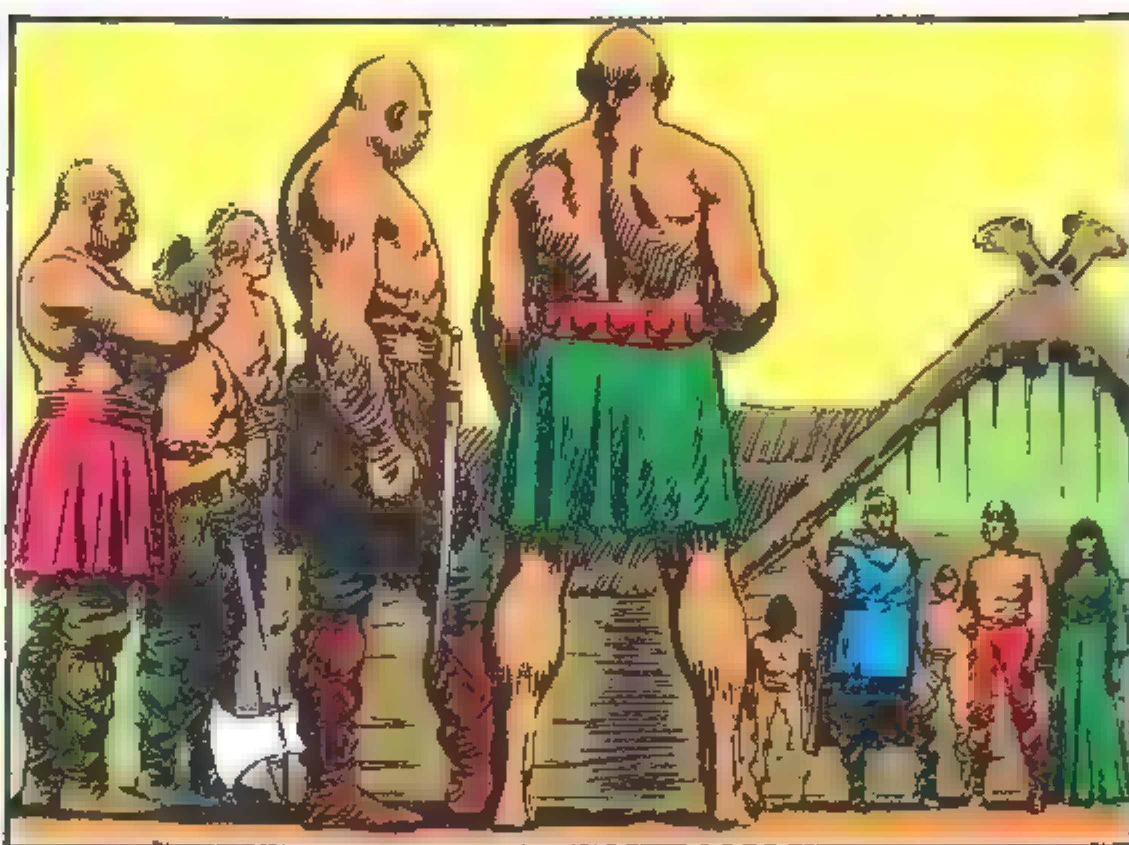
Want daar, naast de reusachtige gestalte van Edzar de piraat zit . . . de geheimzinnige vrouw van het eiland.
Dus die schurk kende haar toch . . . . is Eric's eerste gedachte. Is zijn vrijlating dan misschien aan haar te danken? Naar de blikken te oordelen die zij hem toewerpt lijkt dat niet uitgesloten. Maar dat zou er dan op kunnen wijzen, dat zij weet wie hij is, hoewel het hem een raadsel is, hoe zij dat te weten gekomen moet zijn. „Je kent deze vrouw, nietwaar?" onderbreekt de grommende stem van Edzar, Eric's gedachten. „Zeer zeker en omdat ik meende dat jij haar ook kende, kwam ik hier," antwoordt Eric droog. Achteraf blijkt mijn mening juist te zijn geweest, en heb je een vreemde wijze van diensten belonen!" Je trekt zeer snel conclusies, merkt de vrouw met een vage glimlach op en Eric is eensklaps op zijn hoede als hij ziet, dat zij daarbij slinks tegen hem knipoogt. „In ieder geval heb je je vrijheid aan haar te danken," knort Edzar, hoewel ik dat alweer betreur, want je schijnt een van mijn mannen nogal mishandeld te hebben. Zo kalm mogelijk geeft Eric een verslag van zijn lotgevallen in Sanno s smidse. Gelukkig laat Edzar het onderwerp varen en op aandringen van de vrouw die tot Eric's verbazing geen geringe invloed op de reusachtige zeerover schijnt te hebben, handhaaft deze het besluit, Eric en de twee jongens in vrijheid te laten. „En hoe staat het met de Heruli?" vraagt Eric bedaard, wij waren met ons vieren." Met een kwaadaardig gegrom verheft de Sakser zich van zijn zetel. Ook de vrouw staat snel op.

„Dat is een billijke eis," zegt zij haastig in haar gebrekkige tongval. Een slaaf stelt geen eisen aan Edzar de Sakser!, brult de piraat eensklaps woedend. „Naar mijn smaak ben je nu net iets te ver gegaan, onbeschaamde kinkel dat zal je op breken!"
Edzar wil zijn krijgers al roepen, als de vrouw hem niet bijster zachtzinnig terzijde trekt en hem iets toefluistert. Wat ze ook vertelt, ze doet het in ieder geval met vuur en met een zeker respect stelt Eric vast, dat deze jongedame beslist niet voor een kleintje vervaard is.

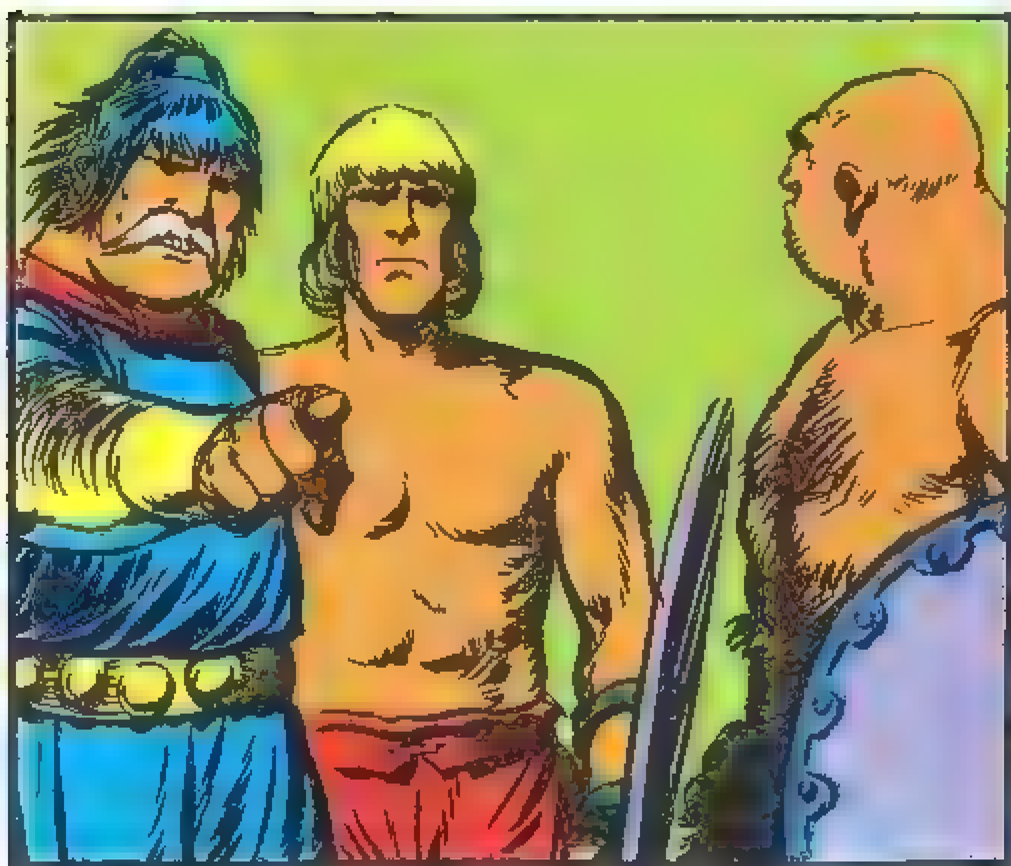
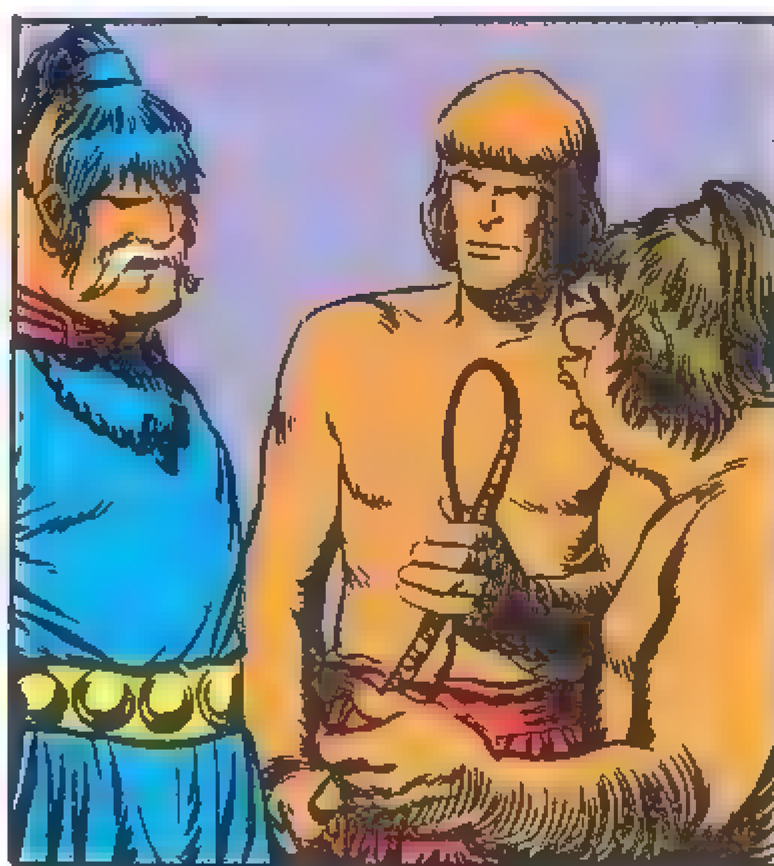
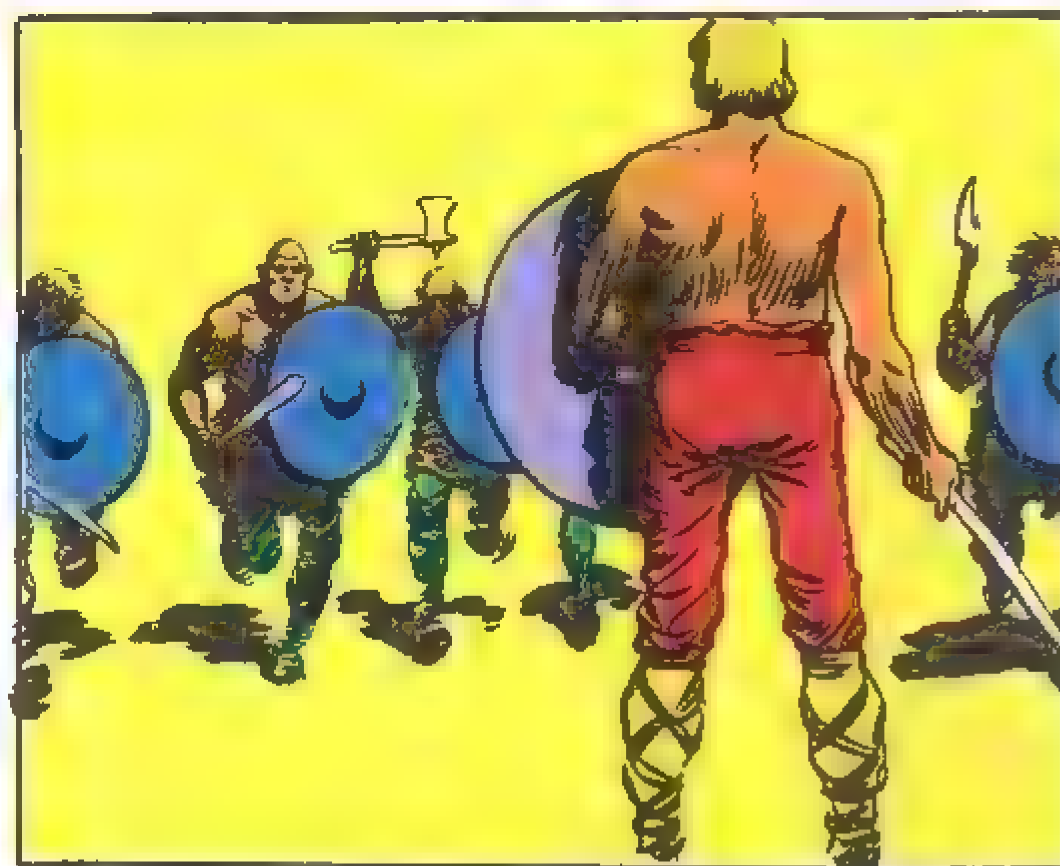

Grommend wendt Edzar zich om na dit geheimzinnige onderhoud. Ik heb me voorlopig bedacht, snauwt hij, een kerel als jij zou ik best kunnen gebruiken. Zou je er wat voor voelen een van mijn krijgers te worden? Vanachter Edzar's brede rug kijken de vlammende donkere ogen van de vrouw hem waarschuwend aan en terwijl Eric's hersenen koortsachtig werken antwoordt hij bedachtzaam: „Misschien wel. . . . met mijn drie metgezellen samen . . . ." Zonder hierop verder in te gaan roept Edzar nu luidde om Sanno. Deze duikt met verwonderlijke snelheid vanachter een gordijn op, hetgeen Eric de overtuiging geeft, dat de gluiperd alles heeft staan afluisteren. „Sanno, buldert de piratenhoofdman. „Noem mij vijf van de sterkste krijgers die ik heb." Met een wrede flikkering in zijn kleine oogjes slist de slavenkrijger: „Wel, daar is Svein Langtand, die kortgeleden nog twee Noorse koopvaarders de schedel kliefde . . . enne Bolman Helge, die met gemak een os optilt, Bolmar de Berendoder, enne . .
„Breng m die kerels," onderbreekt Edzar hem breedgrijnzend. "Kijk eens Noorman," zegt hij tot Eric, volgens deze vrouw tel je wel voor vijf. Wel, bewijs dat dan maar eens."
Tegen vijf van mijn beste krijgers zal je vechten. NU! Kom je daar levend uit, dan ben jij, de twee jongens en de Heruli vrij en kunnen jullie bij ons komen" . . . . Oho, als dat de bedoeling is, giechelt Sanno handenwrijvend, ben ik ook van de partij, want mijn handen jeuken gewoon, Noorman, om je de klappen die je mij gaf, driedubbel terug te betalen . . . .
Een tegen vijf, hehehe, dat kan gewoon niet missen . . . .

HET VOORSTEL VAN EDZAR

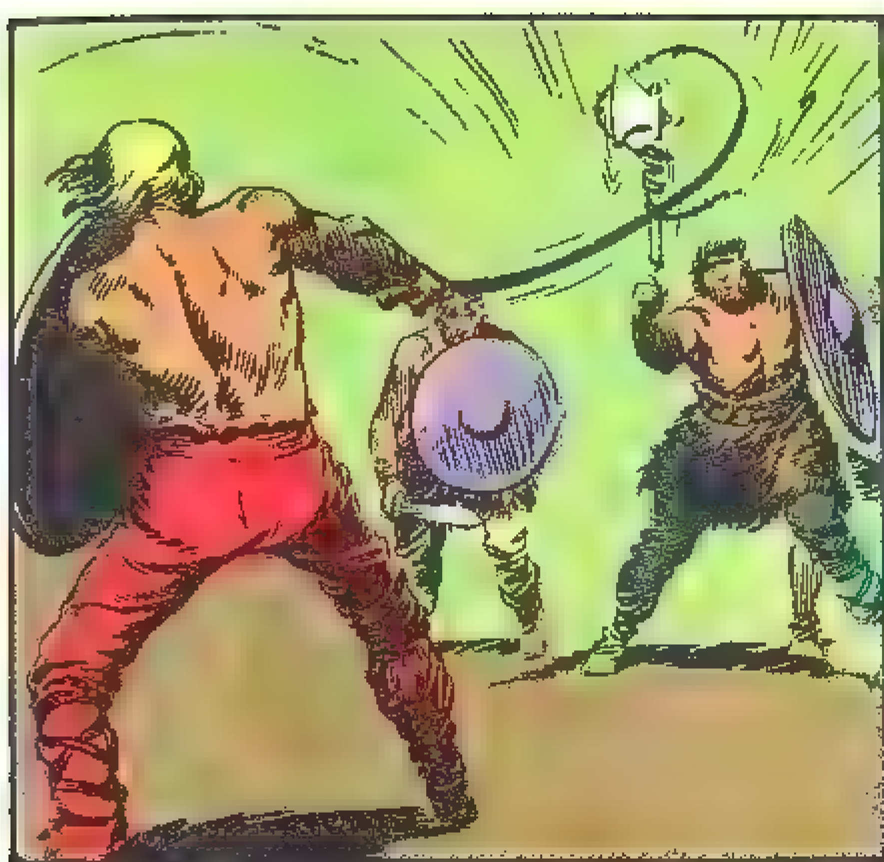

Terwijl Sanno handenwrijvend wegsnelt, om de vier krijgers bijeen te zoeken, wendt de vrouw zich met van woede flikkerende ogen tot Edzar, "dat is moord," zegt zij schril. Ik bedoelde het spreekwoordelijk toen ik zei, dat de Noorman wel voor vijf krijgers telde.
,Zo, zo Dat had je er toen bij moeten vertellen. Ik hou niet van de vrouwelijke dubbelzinnigheid, gromt Edzar, die ditmaal niet van zins schijnt, op zijn beslissing terug te komen. Maar als deze Noorman liever van het gevecht afziet, is het mij om het even. Dan gaat hij terug naar waar hij vandaan gekomen is en de anderen evenzo. „Uitdagend richten zijn kleine fletse oogjes zich op Eric en er blijft deze geen andere keus, dan toe te stemmen in het wel zeer ongelijke gevecht. Inmidels heeft Sanno de kampioenen verzameld en zwijgend treedt Eric met Edzar en de vrouw, die bleek ziet van ingehouden drift, naar buiten. „Zie toe," grijnst Edzar met een brede armzwaai. Zij hebben hun wapens al gekozen.
Kies thans het jouwe, Noorman, dan kan de strijd beginnen. Alleen pijl en boog zijn verboden. Met hoofdknik monstert Eric zijn tegenstanders. Stuk voor stuk zijn het zware krijgers en temidden van deze reuzen valt Sanno wel een beetje uit de toon. De slavendrijver heeft zich voor alle zekerheid bewapend met de grootste bijl die hij kon vinden. Van de overigen hebben drie de keus laten vallen op een zwaard, de vierde heeft ook een bijl als wapen. Even staat de Noorman te aarzelen. Met zwaard of bijl kan hij niets uitrichten tegen deze vijfvoudige overmacht, dan dringt eensklaps een gedurfde gedachte bij hem op. Met een grimmig lachje zegt hij: „Ik heb mijn keus bepaald . . . Ik vecht met de zweep!

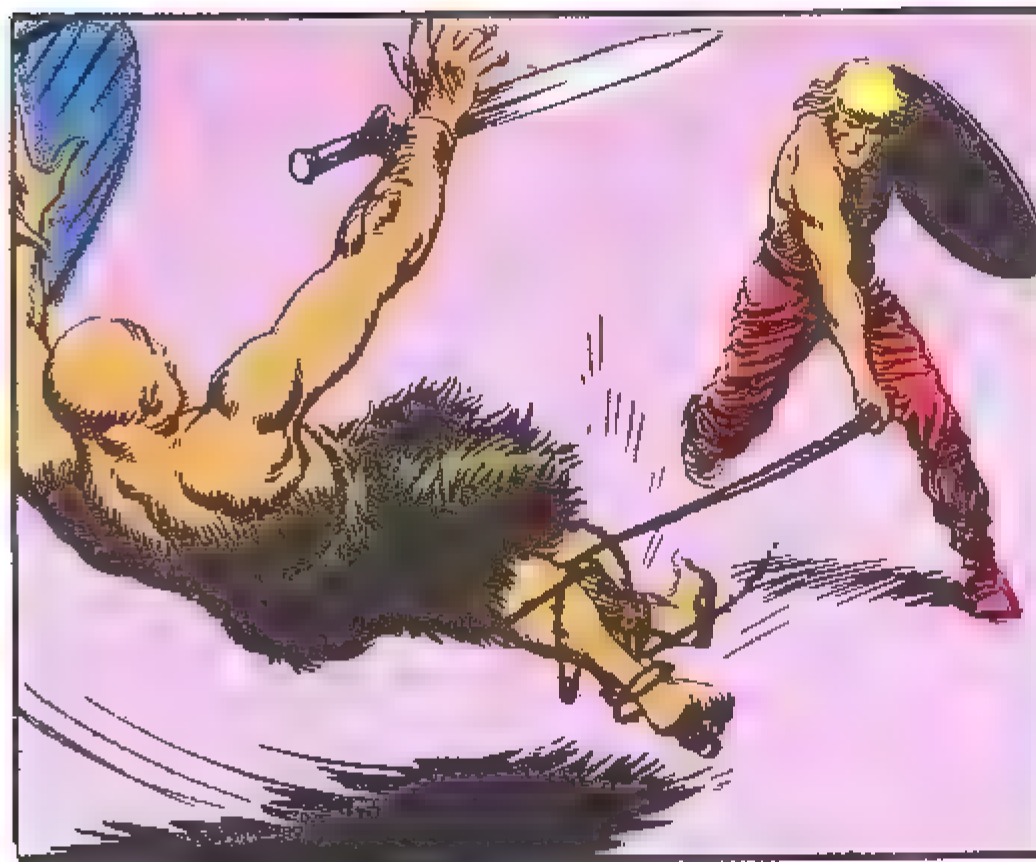
HET ONGELIJKE GEVECHT

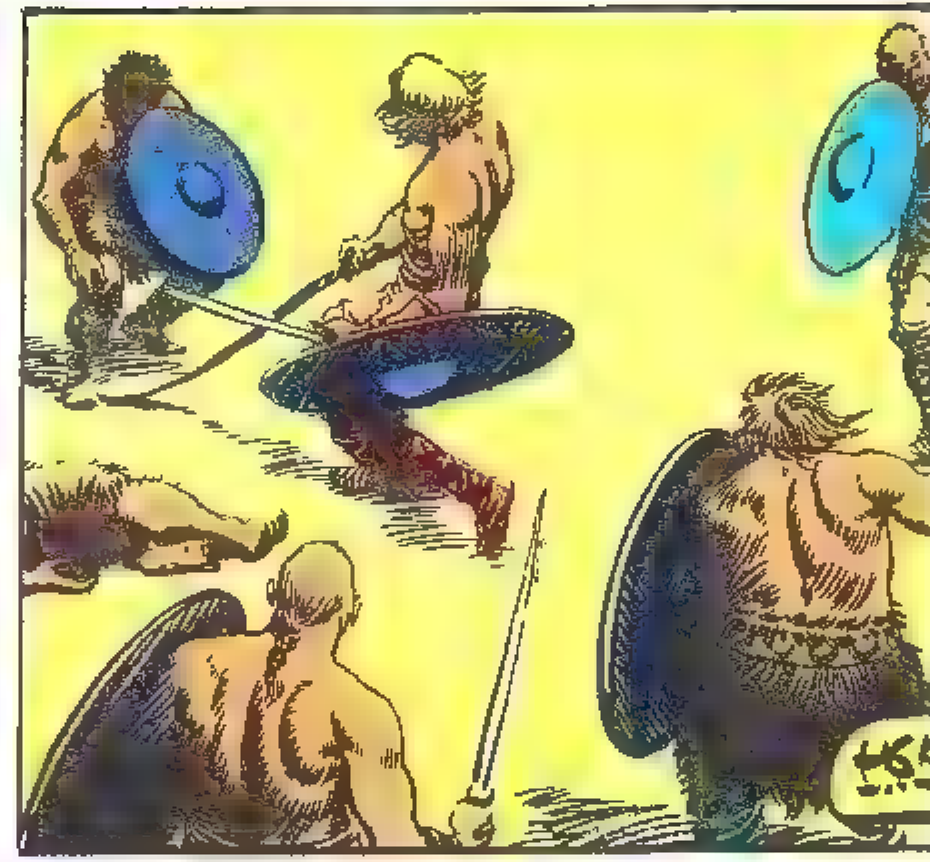

„De zweep?" herhaalt Edzar verbaasd — je wilt vechten met een zweep tegen zwaarden en bijlen? Dan barst hij in een bulderend gelach uit en Eric's vier tegenstanders vallen hem schamper bij. Alleen Sanno lacht niet, niemand beter dan hij beseft de waarde van een goede, lange zweep . . . Op bevel van de piratenhoofdman worden een aantal zwijnslederen zwepen gehaald en met zorg kiest Eric de langste en stevigste uit. Peinzend gluurt Sanno de Noorman aan en als hij de staalharde onheilspellende gloed in Eric's spottende ogen ziet slist de slavendrijver onbehagelijk: „Maar dat is niet eerlijk, Heer Edzar, een zweep is geen wapen . . . . ik bedoel . . . eh . . . . een heel ander soort wapen. Ik verlang ook een zweep. „Voel je je niet leker, Sanno?" grijnst deze sarcastisch. „Je wapen heb je gekozen en daar blijft het bij. Maar je kan je nog terugtrekken, dan neemt een betere je plaats wel in.

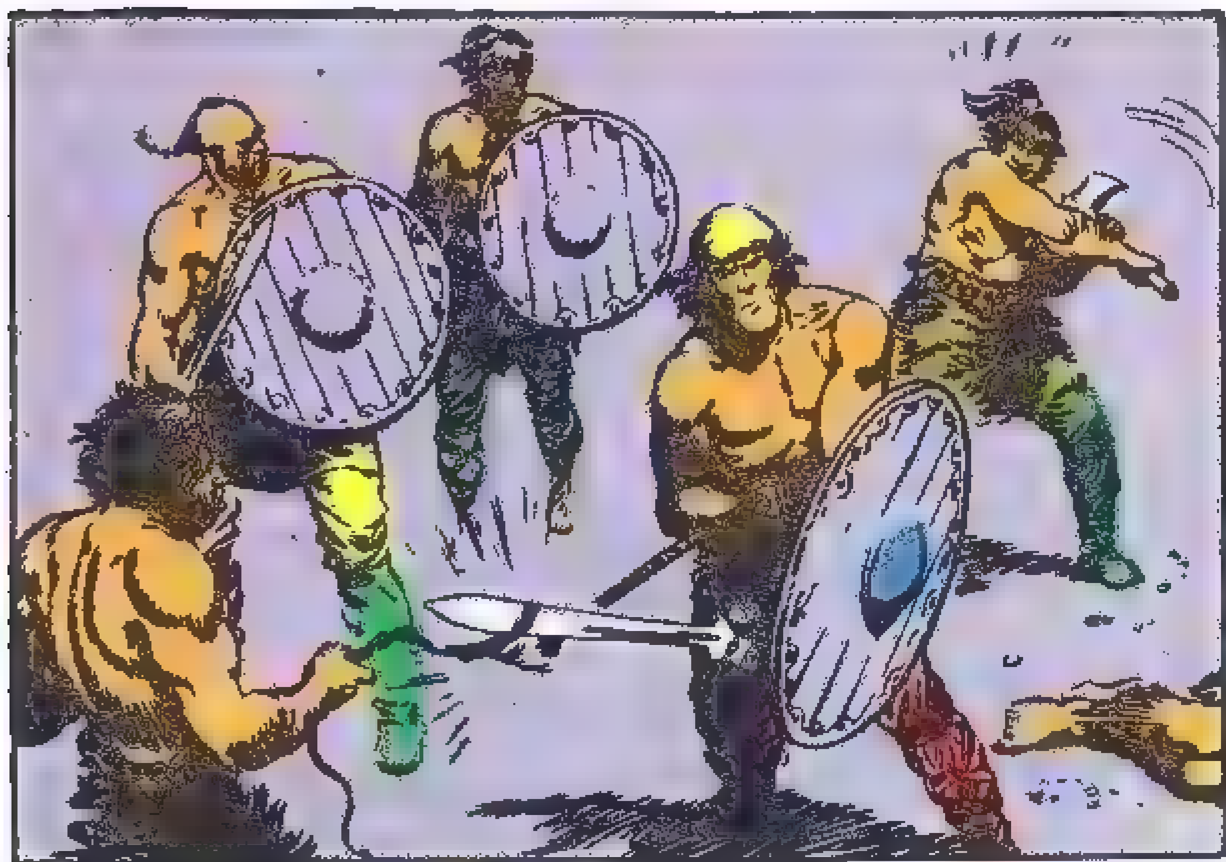
De stekende blikken van zijn strijdgenoten benemen de lafaard echter de moed, zich nu nog terug te trekken, en met een sputterend geslis scharrelt hij naar de achterhoede. Edzar bakent de ruimte af waarbinnen de vechtenden zich mogen bewegen een gedeelte van het binnenhof ingesloten door de pallisade en de gebouwen. En dan nemen de kemphanen hun plaatsen in.
Het nieuws van het gevecht is als een lopend vuurtje de nederzetting rond gegaan en opgewonden drommen de Saksers bijeen, om niets van het schouwspel te missen . . . . Ergens temidden van zeerovers staan Erwin en Axe, bleek als een dode . . . . De Noorman heeft zich dicht tegen de pallisade opgesteld, om tenminste in de rug gedekt te zijn. De lange zweep losjes in de hand wacht hij af . . . . Dan geeft Edzar een teken en als één man springen de vijf Saksers op Eric toe . . . .

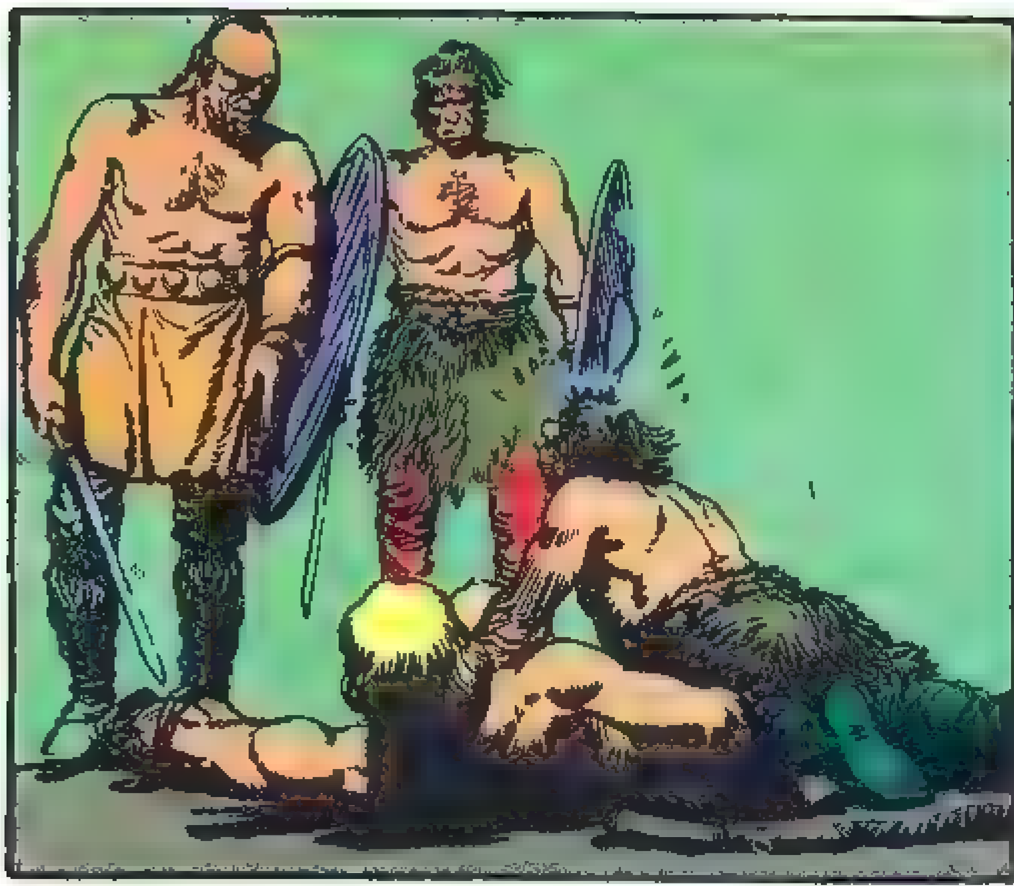
Onbewegelijk laat Eric hen naderen. Hoewel hij de geniepige Sanno geen moment uit het oog verliest richt zijn aandacht zich geheel op Svein Langtand, de kaalhoofdige Helge en Bolmar de Berendoder, zijn drie meest geduchte vijanden. Als hij hen meteen in de eerste minuten onschadelijk kan maken, dan zal hij het met Groke en de lafhartige Sanno wel klaarspelen . . . .
Recht komen zij op hem toe; alleen Sanno sluipt langs de borstwering naderbij. Dan spannen zich Eric's spieren. De zware zweep kletst vooruit en een paar felle, knallende slagen doen zijn tegenstanders even terugdeinzen. Bliksemsnel slaat Eric opnieuw toe. De lange, taaie zweep voelt zich fluitend om de steel van Bolmar's bijl; het wapen wordt Bolmar uit de hand gerukt en verdwijnt wentelend over de hoofden van de omstanders achter de pallisade . . . . Een kreet van ongeloof en bewondering gaat op en Edzar verheft zich met een goedkeurend gegrom van zijn zetel. Maar de toeschouwers krijgen amper gelegenheid zich van hun verbazing te herstellen, want reeds zwiept de lange zweep weer vooruit. Helge slaakt een verschrikte gil als het leer zich om zijn harige kuiten wikkelt. Een ruk, en de man die een os kan vellen, slaat zelf als een geveide os tegen de grond. Alles gaat zo snel, dat Eric's tegenstanders de verbijstering nabij zijn en de toeschouwers niet minder. Bomar, die — ongewapend als hij is — weinig meer kan uitrichten, springt schielijk buiten bereik van de venijnige zweep, als Eric als een stalen veer naar voren schiet . . . . Helge heeft zich weer opgericht en strekt zijn handen al uit, om het einde van Eric's zweep te grijpen, maar een paar goedgerichte tikken met het zware handvat stellen hem juist op tijd buiten gevecht en met Helge's zwaard in de linkerhand, springt Eric haastig achteruit. Daarop heeft Bomar gewacht . . . . Nog voor Eric zijn zweep kan opheffen, om Svein, Groke en Sanno — die hem van achteren naderen — terug te drijven, zet de berendoder zijn voet op het uiteinde van de zweep en schreeuwt: — We hebben hem! Hij kan niets meer beginnen! Sla hem neer! !

Eric geeft een wanhopige ruk aan de zweep maar inmiddels heeft Bolmar het andere einde stevig vastgegrepen en probeert het uit Eric's hand te trekken. Zonder zich een moment te bedenken hak Eric de zweep met één houw van Helge's zwaard doormidden. Bolmar staat nog beduusd naar het waardeloze eindje in zijn hand te kijken als achter Eric de stem van Sanno, uitzinnig van triomf schreeuwt: De Noorse hond is voor mij. Ik zal hem doden! In een flits ziet Eric hem de zware bijl met beide handen opheffen voor de dodelijke worp. Snel als de gedachte duikt hij snel terzijde en de bijl zoeft rakelings langs zijn schouder. Bolmar kan echter het moordende wapen niet meer ontwijken en als aan de grond genageld zien Svein en Sanno hun eigen makker vallen . . . . Van hun korte aarzeling maakt Eric snel gebruik. Als hij hun niet onschadelijk maakt, zullen zij het hém doen . . . . . Met het afgehakte eind van de zweep in de hand vormt het zware, ijzeren handvat een machtig slagwapen en Svein — de gevaarlijkste van de overgebleven drie — is de eerste die dit ondervindt. De reusachtige kerel wankelt onder de slag en onderwijl jaagt Eric Groke en Sanno in een felle aanval achteruit. De laatste — die zo een wending van het gevecht niet voor mogelijk had gehouden, ontbreekt de moed om het zo goed als alleen en dan nog bovendien ongewapend tegen deze vervaarlijke tegenstander op te nemen. Rillend van angst werpt de lafaard zich tegen de grond en begint luide om genade te kermen, zeer tot ongenoegen van de omstanders, die hun minachting in luide kreten lucht geven.
Een moment heeft Eric de pas ingehouden bij de jammerende Sanno, en van dat moment maakt deze dankbaar gebruik. Zijn harige armen klemmen zich als een schroef om Eric's benen. De Noorman verliest het evenwicht en slaat achterover. En terwijl Svein en Groke haastig naderen, gilt de verraderlijke Sanno hen schel van vreugde toe: „Doodt hem! ! Snel, voor hij mij weer ontglipt . . . ."

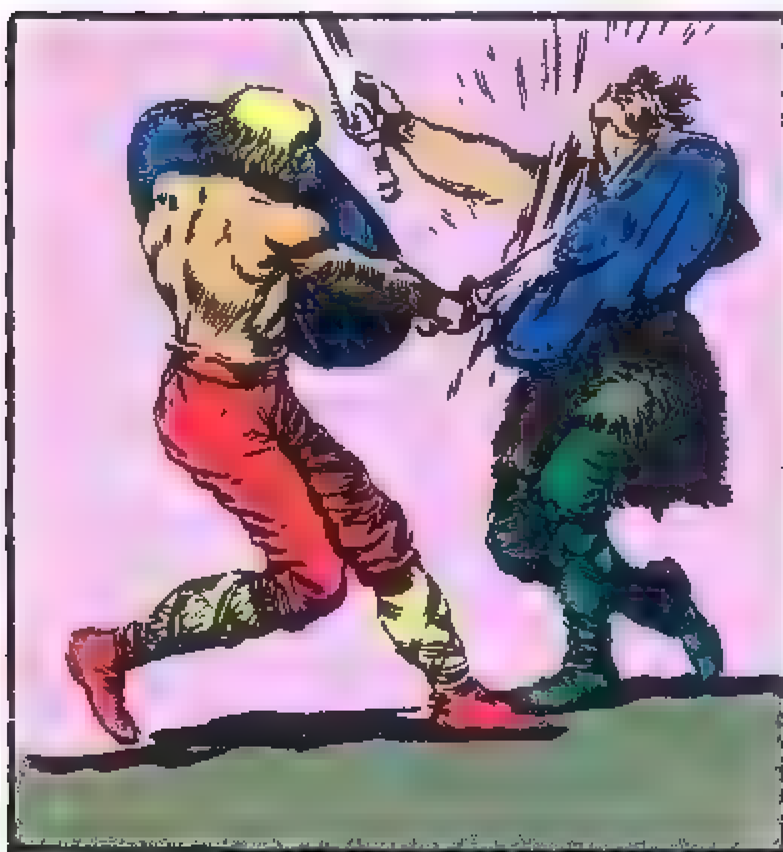

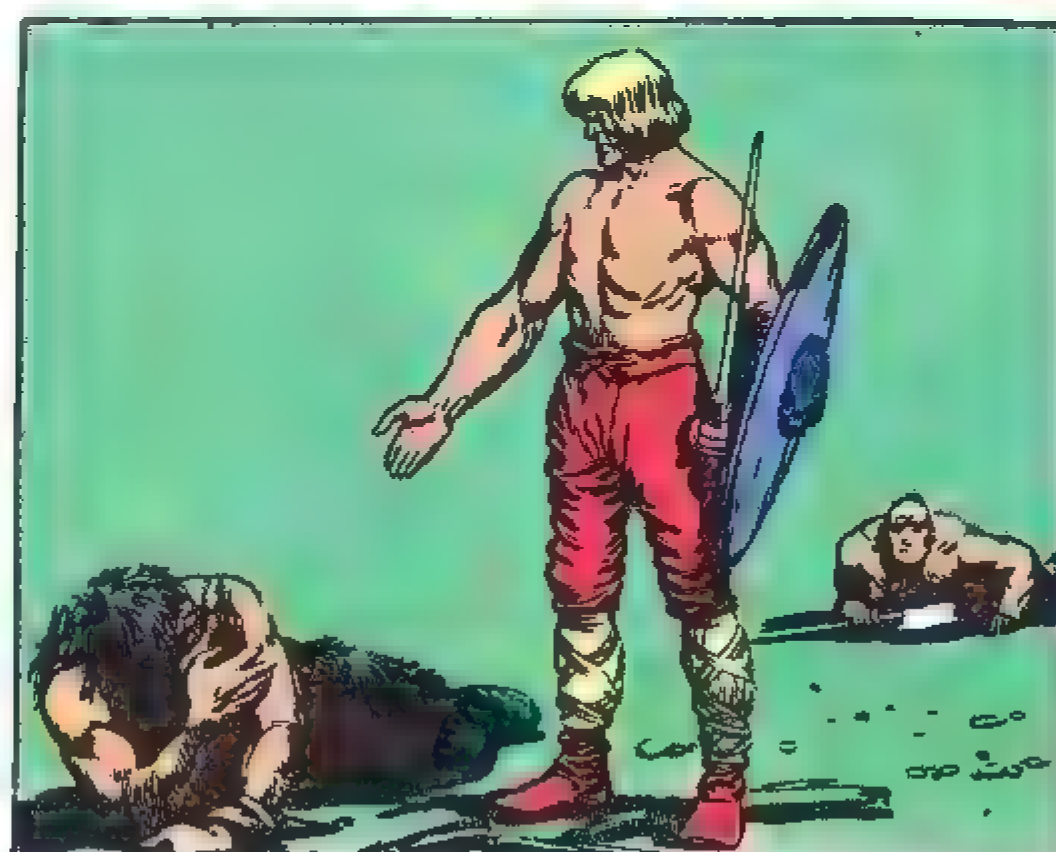

Dreigend naderen Svein Langtand en Groke. Eric worstelt als een bezetene om zijn benen uit Sanno's greep te krijgen. „Dit is het einde," denkt hij wanhopig, het was te voorzien, niemand kan het tegen vijf geroutineerde tegenstanders opnemen. Doodsbleek sluit hij de ogen en dan klinkt eensklaps in de stilte tot Eric's verbijstering de stem van Groke: „Zó vechten wij niet, Sanno! Om het van deze kerel te winnen hebben wij jouw hulp niet nodig. En hoorde ik je daarnet niet om genade kermen? vult Svein sarcastisch aan. „Lafaard! Ga heen, je bederft een goed gevecht!" Maar het is een krijgslist, zegt Sanno niet minder verbouwereerd dan Eric.
„'t Is tegen de regels van een goed gevecht, brult Svein." Schiet op, smid, voor ik jou een krijgslist leer! Met een blik vol hoede en haat zowel op de Noorman als op zijn twee vroegere strijdmakkers staat Sano op. Hier en daar begint een Sakser te schreeuwen en zo, nagejouwd, uitgelachen en bespot, verlaat Sanno het strijdperk. Maar uit de blikken die de slavendrijver daarbij op Eric werpt, begrijpt deze, dat hij in die man een vijand gekregen heeft, die niet zal rusten, voor hij de smaad op hem gewroken heeft. Een uitdagende kreet van Svein roept Eric weer tot de strijd. Er speelt een grimmig lachje om Eric's lippen. Hij heeft het stuk zweep weggegooid en met Helge's zwaard in de hand voelt hij zich opeens wonderlijk op zijn gemak. Flitsend schiet het lemmet vooruit en dan krijgen de toeschouwers een duel te zien, waar zij nog lang over zullen napraten. Keer op keer pogen Svein en Groke een aanval, maar telkens dwingt hun zwijgende tegenstander he.i weer terug in de verdediging. Diens koelgrijze ogen doorzien iedere beweging, diens zwaard is overal tegelijk, tot het de beide Saksers schemert voor de ogen. En dan beseffen zij, dat zij een zwaardvechter tegenover zich hebben, wiens gelijke in het gehele

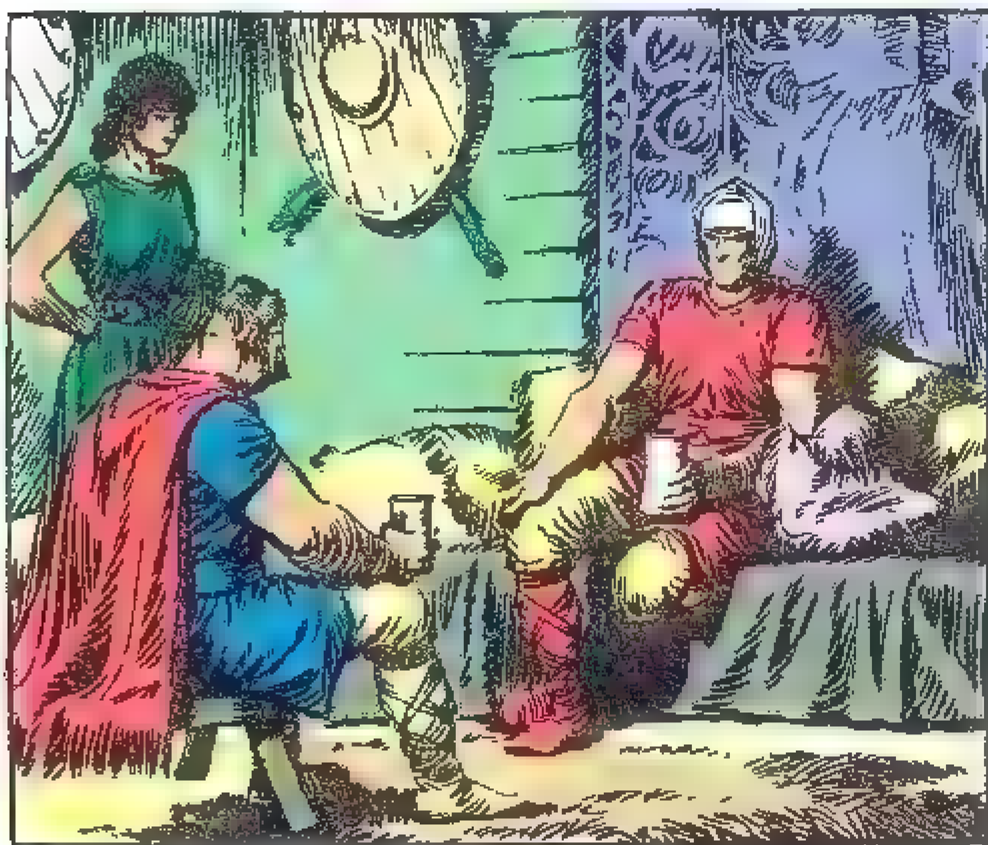
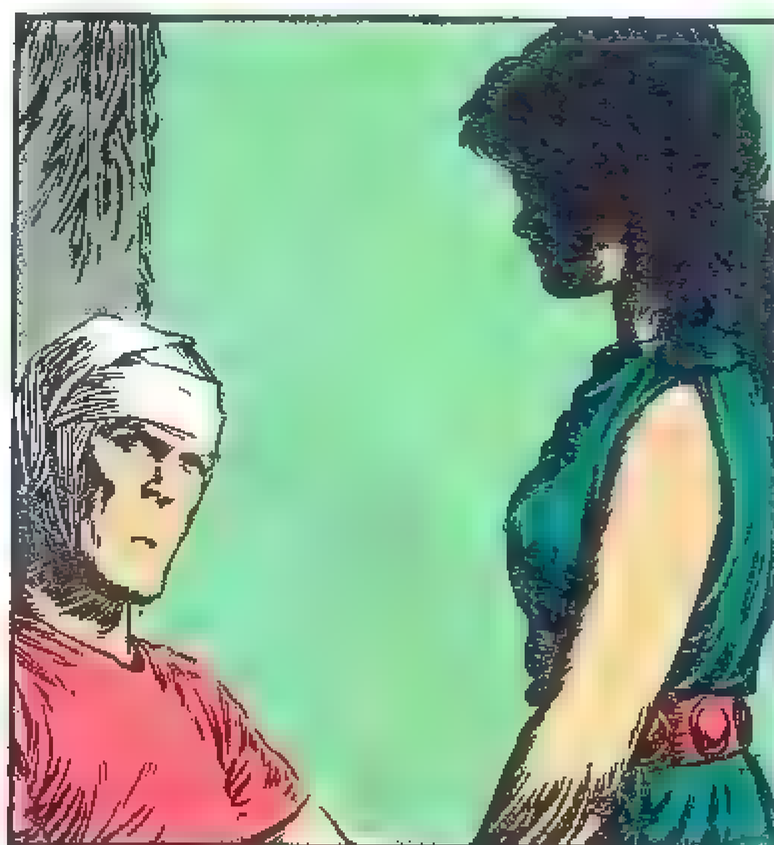
Noorden moeilijk te vinden zal zijn. Die Noorman speelt met hen; ze krijgen de indruk dat hij hen al tien keer had kunnen doden. Het is Eric's bedoeling echter niet de mannen, die hem in een opwelling van edelmoedigheid het leven schonken, te doden. Een razendsnelle beweging stelt Groke buiten gevecht. Met verbeten dapperheid zet Svein alleen de strijd voort, maar voor de ademloos kijkende Saksers schijnt de overwinning van de Noorse slaaf nu wel haast zeker. Niemand schenkt aandacht aan Helge, die inmiddels kreunend is bijgekomen. In een oogwenk overziet de kerel de situatie, dan grijpt hij de bijl, die nog steeds naast het lichaam van de verslagen Berendoder ligt.

Het gevecht tussen Eric de Noorman en Svein Langtand nadert het einde. In de gespannen stilte, die over de kampplaats hangt, klinkt slechts het geluid van de kletsende zwaarden en het gebonk der schilden. Verder wordt de reusachtige Sakser achteruit gedreven. Grommend en verbijsterd stelt hij zich teweer, maar de felle slagen, van deze Noorse kampvechter zijn haast niet meer te ontwijken. Dan volgt een bliksemsnelle houw. Nóg poogt Svein de slag te pareren, maar Eric's zwaard versplinterd het schild en met een kreet zakt Svein, de laatste van de vijf, ineen, niet anders verwachtend dan de genadeslag. Zwaar ademhalend staart Eric een moment naar zijn gevallen tegenstander. „Impulsief steekt hij de gewonde zeerover de hand toe: „Sta op, Svein Langtand!" Een donderend gejuich breekt los, als de Saksers dit edelmoedig gebaar van de voormalige slaaf zien. Traag grijpt Svein de toegestoken hand en als Eric de vreemde blik in zijn ogen ziet, vreest hij reeds, zijn daad te moeten betreuren. Maar er is geen verraad in het hart van Langtand. Luide klinkt zijn stem over de kampplaats: „Ik geef mij gewonnen, heer Edzar. Ik buig mij vóór een zwaardvechter, die beter is dan ik, en ieder van ons! „En ik," valt Eric haastig in, om de pil voor Svein wat te vergulden," ik zal mij niet gauw weer wagen aan een strijd met zo een formidabele tegenstander! Uit de toejuichingen van de zeerovers, beseft Eric, dat hij het pleit gewonnen heeft, óók bij hen. Dan staat Edzar eenskaps bruusk op en het wordt angstwekkend stil. Als door een zesde zintuig gewaarschuwd, wendt Eric zich om. In een flits ziet hij Helge met opgeheven bijl op zich toespringen. Razendsnel poogt hij de slag af te wenden met zijn schild. Nog hoort hij Edzar de Sakser iets bulderen, dan een vlammende stekende pijn en hij zakt weg in een onpeilbare, zwarte diepte.

Met een zucht opent Eric de ogen en staart nadenkend in het gezicht van zijn zoon die hem bemoedigend toelacht. Dan herinnert hij zich alles weer het gevecht, Svein Langtand, Helge met de bijl . . . . Ik had dood moeten zijn,, stelt hij verward en een beetje argwanend vast . . . Voorzichtig betast hij zijn pijnlijke hoofd, dat dik in het verband zit. „Jij hebt een harde schedel, Noorman, geluk ermee," klinkt op dat moment een grommende stem en Eric ziet Edzar de Sakser gevolgd door de vrouw van het eiland op zich toetreden. „Toch had je de tweede bijlslag niet overleefd, als ik en Svein niet tussenbeide was gekomen. Helge is . . . . dood!" knikt Edzar met cynische zakelijkheid. „Jammer, hij was een ervaren krijger, maar jij bent toch veel waardevoller!" Dit staaltje van meedogenloze berekening waar hij nota bene zijn leven nog aan dankt ook, doet Eric's afkeer voor deze Sakser nog toenemen, als wacht hij zich wel dit te laten merken. Ruw duwt Edzar Erwin van zijn zetel en gaat er zelf op zitten, waarna hij de jongens zonder veel plichtplegingen het vertrek uitstuurt. Als Eric zich moeizaam opricht, voelt hij dat ook zijn schouder verbonden is, en met stijgende verbazing neemt hij het witglanzende gewaad in ogenschouw, dat dit verband aan het oog onttrekt. „Ja, ja, zulk soort fijne zaken bezit Edzar de Sakser," gromt de piraat, het leven van de vrije zee legt ons zeerovers geen windeieren, he he he.

Maar dat weet je zelf net zo goed als ik, nietwaar? „Achterdochtig kijkt Eric de grote Sakser aan. " Wat bedoel jij, Edzar . . . . De piraat begint bulderend te lachen. Windt er geen doekjes om. Jij bent een van de mannen van Ragnar de Rode* Jij hebt braaf in je slaap over hem liggen bazelen. En bovendien heeft de Branwen het óók toegegeven, dus heeft het geen zin nog langer stommetje te spelen met haar . . . . Het zijn eigenlijk bittere vijanden, de mannen van Edzar de Sakser en Ragnar de Rode. Maar wij laten het verleden rusten. Ragnar de Rode is nu dood en daar kunnen wij allemaal ons voordeel mee doen . . . .

Als Eric snel opkijkt, staart Branwen, de geheimzinnige vrouw van het eiland hen met een ondoorgrondelijk lachje aan . . . .

Het kost Eric moeite zijn verwarring te verbergen. Het bericht dat Ragnar de Rode dood is, treft hem diep, maar het feit dat Branwen de vrouw van het eiland — hem beweert te kennen als één van Ragnar's trawanten verbijsterd hem niet minder. Deze geheimzinnige jongedame stapelt de ene verwikkeling op de andere, zodat Eric langzamerhand niet meer weet wat hij zeggen of zwijgen moet. Intussen is gerstebier gebracht en Eric een kroes aanreikend bromt Eznar: „Op je gezondheid kameraad . . . hoe heet je eigenlijk? Einar antwoordt Eric kalm, terwijl hij de vrouw even onderzoekend aankijkt. Er is een blik in haar donkere ogen die hem maar matig bevalt. „Zijn jullie de enige overlevenden van Ragnar's vloot?" vraagt de Sakser. Eric's gedachten werken razendsnel. „Dat zal wel," antwoordt hij dan langzaam — ik heb niemand van ons meer gezien daarna . . . . Hoewel zijn gezicht niets verraadt, voelt de Noorman bij iedere vraag zijn onzekerheid stijgen en het zweet breekt hem bijkans uit, als de Sakser nieuwsgierig voortgaat: „Hoe is die Ragnar eigenlijk precies aan zijn eind gekomen? Was je erbij . . . .? „Ach, wat geeft dat," valt eensklaps Branwen in haar gebrekkig taaltje in. „Ragnar is niet belangrijk meer; er zijn andere vijanden nu. En zich tot Eric richtend gaat zij onverstoorbaar voort: „Toen zij van Ragnar's dood hoorden hebben de Noordelijke Saksers zich verenigd, Cendrach's eiland aangevallen en veroverd. Hoe vind je dat, Einar. „Dat is . . . dat is erg" mompelt Eric die in de verste verte niet weet waar het over gaat en nog nooit van het eiland gehoord heeft. „De brutale honden," snauwt Edzar „De Noorse zeewolf is amper dood of de ratten steken hun kop op. Zij heben zich aaneengesloten en nu zullen ze wel proberen de macht van Edzar de Sakser te breken. Maar ik zal ze vóór zijn! Daarom is het goed, dat jij je bij onsaangesloten hebt, want het zijn niet minder jouw vijanden dan de mijne en de wraak is zoet, zeg ik maar zo. Ik zal je het bevel geven over een schip van veertig krijgers en een goed aandeel in alle buit! Wel, wat zeg je daarvan vrind Einar! Onwillekeurig gluurt Eric naar de vrouw die achter Edzar's rug heftig staat te knikken. Dat is een vorstelijk aanbod. We zullen het eiland van Cendrach op die smerige Saksers heroverenl zegt de Noorman kordaat.

„Goed zo, dat mag ik horen," buldert Edzar, zijn bierkroes heffende „Op de broederschap, vriend Einar! De dood aan alle Noordelijke Saksers!" „Beslist, de dood aan alle Saksers!" herhaalt Eric onbeschaamd, maar het ontgaat de ander. Buitengewoon goed gemutst voor zijn doen staat Edzar op en nadat hij luide heeft verkondigd, dat hij een der bijgebouwen voor de vier Noren in orde heeft laten maken, beveelt hij een wachter. Eric die nog een beetje wankel op zijn benen staat naar dit verblijf te brengen. Even later staat Eric weer temidden van zijn vrienden en geeft een kort verslag van zijn gesprek met Edzar . . . . "als ik het goed begrijp," vervolgt hij peinzend, heeft mevrouw Branwen tot aan diens dood in contact gestaan met Ragnar de Rode. Daarna heeft zij haar heil gezocht bij Edzar, hoewel het nu wel duidelijk is, dat zij die niet kende. Waarom zij mij overigens steeds de hand boven het hoofd houdt, is mij een raadsel!" Hij haalt korzelig de schouders op. 't Is ook niet de moeite waard er over na te denken. Veel goeds zal die juffrouw wel niet met mij voorhebben. We moeten hier weg, dat is de hoofdzaak!

Om aan de leiband van deze Heer Edzar te lopen en de vuile werkjes voor hem op te knappen, daar pas ik voor! De vriendschap van deze Saksische schurk is mij te benauwend. Vandaag slaat hij je vriendelijk op de schouder, morgen slaat hij je dood, al naar zijn muts staat

Een zacht geklop doet hem verschrikt zwijgen. Aarzelend staren de mannen elkaar aan dan sluipt de Heruli geruisloos naar de deur. Het kloppen herhaalt zich nu, iets luider, en op een teken van Eric doet de Heruli voorzichtig open. „Ach kom, jullie lijken wel samenzweerders," klinkt een spottende, gesluierde stem vanuit het duister." „Veroorloof mij . . . . binnen te komen . . . „Tot zijn niet geringe ergernis ziet Eric de raadselachtige vrouw Branwen in de deuropening verschijnen . . . .

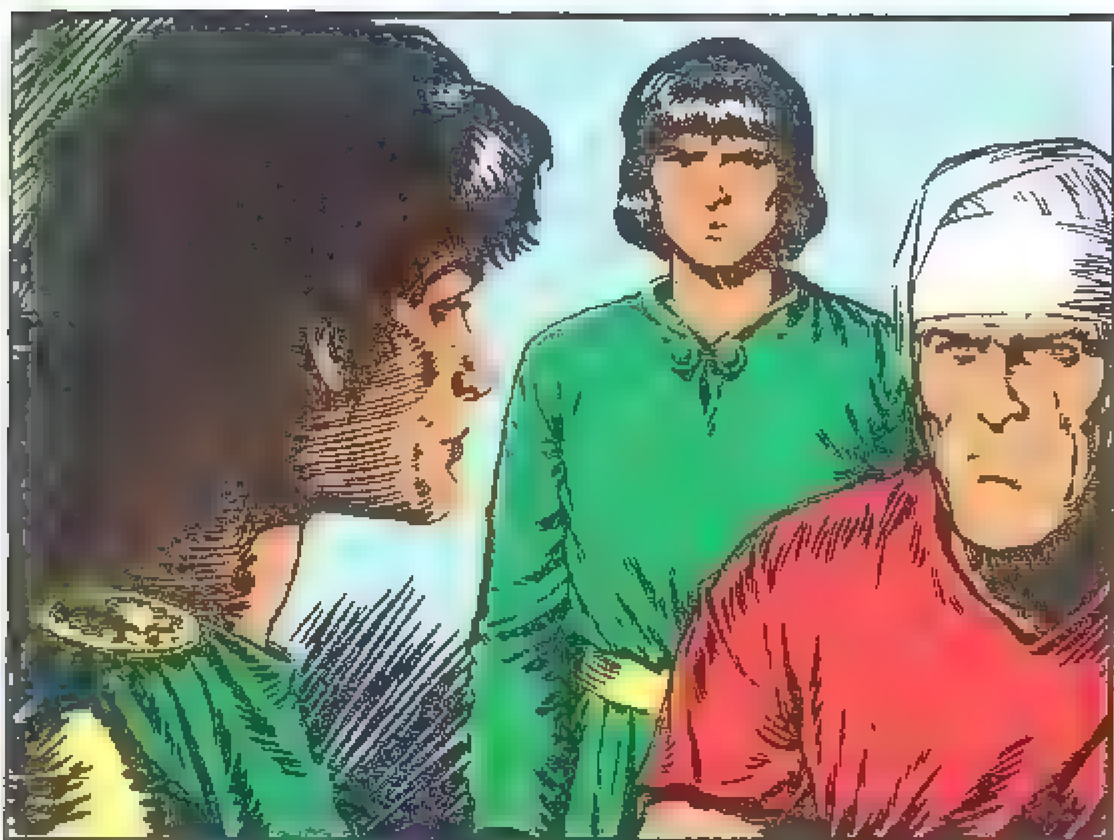
In een haast vijandige stilte sluit de vrouw de deur, en wandelt zelfverzekerd het vertrek binnen. „Wat verschaft ons de eer van dit bezoek?" vraagt Eric stijfjes, terwijl hij snel opstaat. „Komaan, vriend Einar, zo laat is het immers nog niet?" mompelt de vrouw onschuldig, „maar vergis ik mij of is mijn bezoek je werkelijk onwelgevallig?"

„Dat hangt af met welke bedoelingen je komt", antwoordt Eric droog, „die zijn mij namelijk nog steeds niet duidelijk!"

Een moment kijkt de Noorman haar scherp onderzoekend aan. Dan vervolgt hij ernstig: „Je hebt mij het leven gered en daar dank ik je voor. Zo je ooit in nood of moeilijkheden verkeert kunt ge altijd een beroep op mij doen." De vrouw schuift langs hem heen en gaat met een beminnelijk knikje op een kruk zitten. „Ik kan begrijpen," herneemt Eric peinzend, „dat je indertijd de strandjutters wijsmaakte, Edzar te kennen, om uit hun gevangenschap te komen. En als je iets bezat of wist, wat voor Edzar van waarde zou kunnen zijn is het ook te verklaren waarom je dit risico durfde nemen. Ik kan óók nog begrijpen dat je gedwongen werd te beweren, dat ik één van Rangnar's mannen

ben en dat wij elkaar kennen, Vrouwe, omdat ik in mijn slaap over Ragnar gesproken had. — Je bent zeer scherpzinnig onderbreekt Brawnen hem met een vaag lachje, — maar waarschijnlijk vraagt je je nog steeds af waarom ik je het leven redde, nietwaar? En wellicht ook hoe het mogelijk is dat ik in zo'n korte tijd op goede voet sta met deze Heer Edzar. — Het eerste alleen boezemt mij belang in zegt Eric nuchter, maar vertel mij nu niet dat je mijn leven redde louter uit dankbaarheid voor wat ik voor U gedaan heb, want dat was waarachtig niet veel. En toch — toch is dit de reden . . . of misschien ook niet . . . zegt Branwen. Ik zie dat jij een eerlijk man zijt. Moedig, scherpzinnig, vindingrijk en . . . eerlijk. Eigenschappen welke mij uitstekend te pas komen. Ik heb hulp nodig voor mijn arme vader die door de Noordelijke Saksers geroofd is. Edzar bezit vele schepen en krijgers, daarom ging ik naar hem om hulp. Maar nu ik Edzar ken, weet ik dat hij, als hij de Noordelijke Saksers verslagen heeft en ontdekt wie mijn vader is, hetzelfde zal doen als zij deden:

— hem gevangen zetten! Daarom zoek ik jouw hulp. Een man als jij zou dit kunnen verhinderen . . . Maar wie is je vader dan, vraagt Eric eensklaps nieuwsgierig.

— Cendrach . . . DE SCHEEPSBOUWER VAN RAGNAR DE RODE antwoordt de vrouw met een veelbetekend lachje

De scheepsbouwer van Ragnar de Rode! Dit nieuwe overrompelt Eric zo volkomen dat hij een moment van zijn stuk gebracht is. Hoe vaak heeft hij zich niet afgevraagd wie deze geniale man toch zou kunnen zijn; hoe vaak heeft hij Ragnar niet benijd om de prachtige, snelle Drakkars, waarmee de piraat de hele Noordelijke zee onder zijn heerschappij bracht en hoe vaak heeft hij niet gewenst de bouwer van deze ranke vaartuigen zélf in zijn dienst te hebben. Dan voelt hij echter de fonkelende ogen van de vrouw met een vreemd gespannen uitdrukking op zich gericht en zo onverschillig mogelijk zegt hij: „Wel, verklaar je nader." „Zoals je weet is er altijd strijd en nijd geweest tussen de Saksische piraten en Ragnar," begint de vrouw langzaam haar gebrekkige taatje. „Toen Ragnar van het toneel verdween, namen de Noordelijke piraten hun kans waar. Zij sloten zich aaneen en ondernamen een aanval op het eiland waar vader en ik woonden. Terwijl de Saksers en de mannen van Ragnar, die vader en mij bewaakten, in gevecht waren, wist ik vader over te halen te vluchten. Helaas, de overwinnende Saksers achterhaalden ons en vader werd levensgevaarlijk gewond. Alleen ik wist te ontkomen in een der kleine boten. De Saksers zetten mij na. Wij geraakten in een storm, het roer en de mast werden weggeslagen en de stroom voerde mij naar het eiland. De rest weet je." Eric keek peinzend. „Je ging naar Edzar om hulp voor je vader, maar vreest nu bedrogen uit te zullen komen."

„Dat zullen jullie zeker, verraders," mompelt op dat moment de man die verscholen in het duister tussen de gebouwen met ingehouden adem heeft staan luisteren. „Daar zal Sanno wel voor zorgen." En met een wraakgierige grijns schuift de luistervink nog dichter op de vensteropening toe, om niets van het gesprokene te missen.

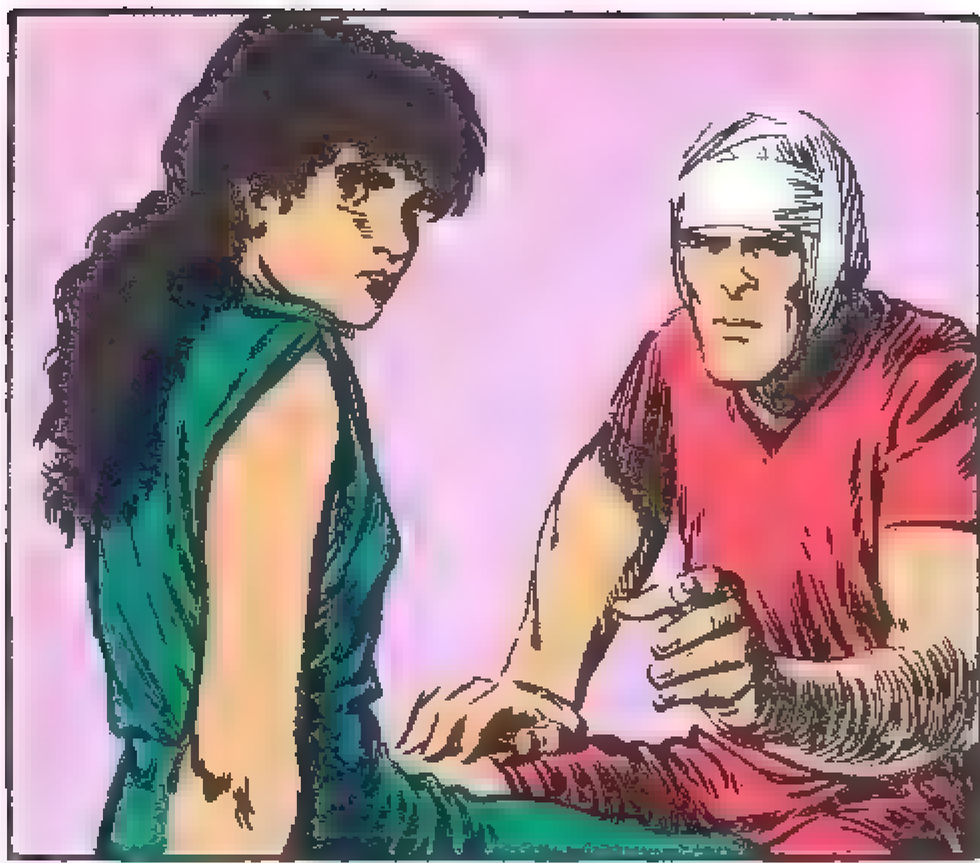

„Ik geloof je," zegt Eric na een korte overdenking, „en indien mogelijk, zal ik je alle hulp verlenen." Ondanks de sfeer van openhartigheid vraagt Eric zich af, waarom de vrouw juist hém — een volslagen vreemde zo blindelings in vertrouwen genomen heeft en weer bekruipt hem de gedachte, dat zij wellicht tóch weet, wie hij werkelijk is. Als hij haar echter zijn ware naam vertelt, reageert zij daar nauwelijks op en geruststellend vervolgt Eric: „Hoeveel weet Edzar van deze geschiedenis? Om hem zover te krijgen, dat hij helpen wil, zult je hem toch iets verteld moeten hebben."

„Daar had ik mij ook op voorbereid," glimlachte de vrouw. „Maar Edzar sprong haast uit zijn vel, toen ik vertelde dat de Noordelijke Saksers zich verbonden hadden om hem te vernietigen. Ik heb toen wijselijk niet meer over vader gerept, hoewel ik de indruk heb, dat Edzar wel vermoedens heeft, want hij vroeg herhaaldelijk wat de naam van het eiland Cendrach eigenlijk beduidde." „Het is een opmerkelijke naam," merkte Eric fronsend op. „Jullie zijt vreemdelingen in deze streken, nietwaar?"

„Wij komen van Erwin, het groene Eiland," antwoordt de vrouw met een afwezige blik. „Jaren geleden verlieten wij ons schone land, een vertrek, dat op een vlucht leek. Dagenlang zwalkten wij op zee rond, totdat Ragnar ons half verhongerd oppikte. Ach, de zeerovers waren goed voor ons zij eerbiedigden vader zelfs om zijn wijsheid en kennis Maar ondanks dat, ondanks de prachtige goederen, kleding, sieraden, gouden schatten, welke Ragnar voor ons meebracht van zijn strooptochten, bleven wij gevangenen. Jaar in jaar uit op datzelfde eiland

Soms had ik de indruk, dat vader blij was met al die krijgers om zich heen, dat hij niet meer van het eiland afwilde, dat hij bang was voor iets daarbuiten." Branwen staart nadenkend voor zich uit en even heerst er stilte in het vertrek. Dan ziet de Noorman de vrouw tegenover zich eensklaps verbleken „Er staat iemand buiten," fluistert zij ademloos. „Ik voel het, wij worden beluisterd. Snel, grijp deze luistervink vóór hij zich terugtrekt, of het is met ons allen gedaan."
Spreek dóór! sist Eric Branwen toe. Onderwijl geeft hij Erwin, Axe en de Heruli een teken en deze verlaten haastig en zo geruisloos mogelijk het vertrek
Brawnen knikt begrijpend en vervolgt op dezelfde toon haar verhaal, waarbij zij er echter terdege op let, veel te spreken, maar weinig te zeggen. Zij laat af en toe haar stem dalen tot een geheimzinnig gefluister en praat, alsof haar leven er van afhangt, hetgeen echter — helaas — in dit geval maar al te waar. Als hun drie metgezellen er namelijk niet in slagen, die luistervink buiten onschadelijk te maken, is het met hun allen gedaan . . . De minuten gaan voorbij en de spanning is voelbaar.

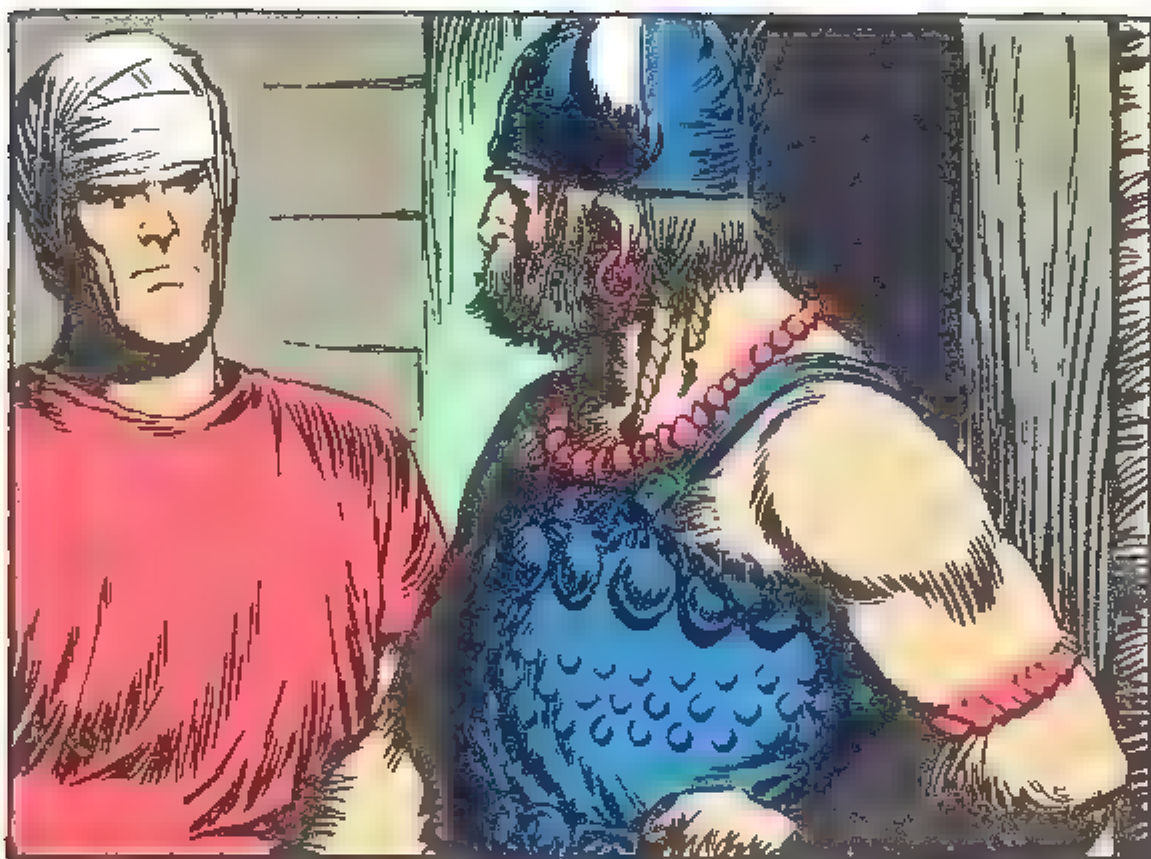
Dan, eensklaps, klinkt nabij een der vensters nauw hoorbaar een gesteun en weinige tellen later verschijnen Erwin en Axe, met een hevig worstelende kerel tussen zich in. — Wel, wel, als het niet dacht, mompelt Eric. Onze trouwe Sanno! Met een snel gebaar ontneemt Eric de kerel de grote dolk en trekt de lap van diens mond. — Als je één kik geeft, ben je er geweest, gromt Eric onheilspellend. De slavendrijver gluurt angstig rond en is een bezwijming nabij, als de Noorman hem stevig bij de haren grijpt. — Zo, en vertel nu eens, braaf smidje, wat heb je alzo gehoord?
De gluiperige kerel gluurt angstig van de een naar de ander maar zodra hij bemerkt, dat er geen direct levensgevaar is, neemt zijn moed toe. Uitdagend snauwt hij: „Genoeg, om jullie alle vijf op te laten knopen!" — Ach kom, maar hoe wou je daar nog de kans voor zien te krijgen? prevelt Eric zoetsappig — dan had je eerder weg moeten lopen, hè? Dat komt ervan, als je te veel wil horen, dan loop je tegen de lamp! De dikke sakser loert bedachtzaam rond. Dan kruipt een sluwe grijns over zijn haveloze gezicht — wat denk je met mij te kunnen beginnen, flinke Noorman, smaalt hij. Je kunt me binden en ergens opsluiten, nietwaar Jaja, je kunt me doden ook, heheh . . .

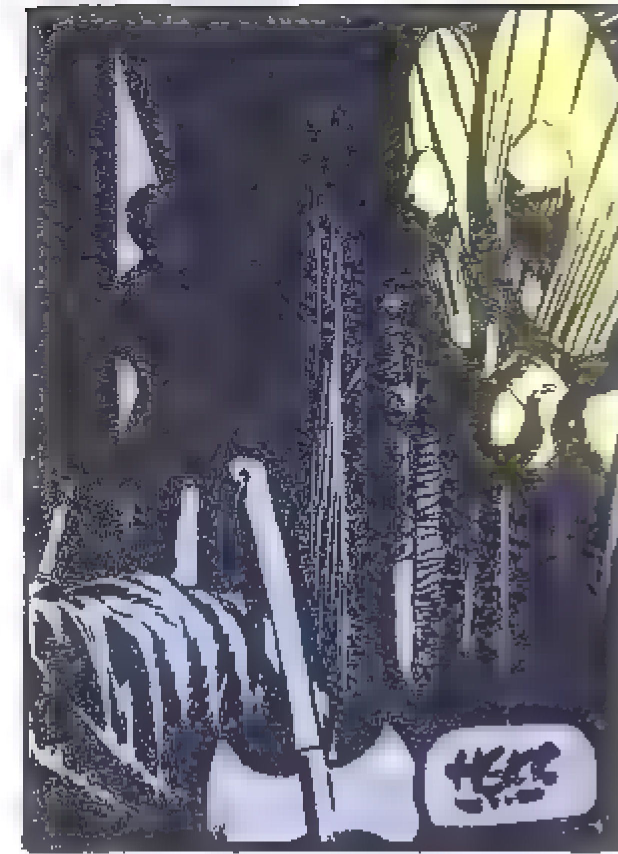

Maar ze zullen hier mijn afwezigheid bemerken . . . Ze zullen gaan zoeken . . . en dat kan twee dagen duren, drie, maar vinden doen ze mij tóch . . . . .
Je denkt handig te zijn, dappere Noorman, maar je kunt een levensgrote kerel als ik niet wegmoffelen of het een gebraden haas is . . .
Met een frons staart Eric de dikke slavendrijver aan. De kerel heeft nog gelijk ook. Het ziet er inderdaad niet mooi uit. Goed beschouwt blijft er nog maar één ding over te doen: op stel en sprong weg! Maar hoe? . . . Sanno die voelt, dat zijn woorden doel getroffen hebben krijgt hoe langer hoe meer praats en als de Noorman hem begint uit te horen, krijgt hij amper antwoord . . . Tot het Brawnen begint te vervelen. Eensklaps grist zij Eric de dolk uit de hand en treedt met fonkelende ogen op de Sakser toe. — En nu zul jij antwoorden! zegt zij, en vlug ook, want mijn geduld is minder rekbaar dan dat van de Noren! De lafaard deinst achteruit en hakkelt: „Doe me niets want ik gil!" Zijn dreigement maakt echter niet veel indruk. Met een flitsend gebaar heft Brawnen de dolk. — Ik zal niet aarzelen je te doden, mijn vriend. De zwarte ogen van de vrouw bliksemen en het is duidelijk, dat zij meent wat zij zegt.
Het gaat hier om het leven van vier dappere Noren . . . of dat van een waardeloze Saksische zwerver. Deze keus kan zowaar niet moeilijk zijn! Een veelzeggende beweging met de dolk doet Sanno voor goed alle weerstand vergeten. Haast onderdanig geeft hij antwoord op de vragen betreffende de aflossing van de wacht op de uitzichttoren: eenmaal bij zonsondergang — dus nog niet lang geleden — twee maal 's nachts en dan weer bij zonsopgang. — Dat zullen wij meteen controleren, zegt Eric grimmig, en wee je gebeente als je de waarheid niet spreekt. Dan geeft hij bevel de kerel te binden en hem een prop in de mond te doen. Zij kunnen nu niet veel meer doen dan wachten, tenminste vier uur — en Eric besluit deze tijd te benutten door eens op verkenning uit te gaan. Rustig stapt hij naar buiten. Vanuit het hoofdgebouw dringt gejoel en gelach tot hem door. Blijkbaar geeft Heer Edzar een of ander feest. Aarzelend kijkt de Noorman verder rond . . . .

De lichtjes beneden op het buitenerf; de schildwacht op de borstwering, op de uitzichttoren . . . Dan kijkt hij weer naar de eenzame schildwacht die voor het verblijf van Edzar slaperig op wacht staat en terwijl een gedurfd plan bij hem post vat, stapt hij kalm op de wachter toe . . . .
De schildwacht schrikt op als hij een gestalte uit het duister op ziet duiken, maar dan herkent hij de Noorman en niet onvriendelijk beantwoordt hij diens groet.
„Da's zuur kameraad," grijnst Eric, „op wacht te moeten staan terwijl die daar binnen . . . ."
Oh, ik krijg ook mijn portie nog wel, bromt de Sakser, dat is altijd zo, voor we er op uittrekken. Kerels, zegt de Grote Edzar dan, kerels, jullie moeten tegen een stootje kunnen, vooruit eten zullen jullie, eheheh . . . en hij eet en drinkt zichzelf ook altijd ongans vlak voor hij op krijgstocht gaat
Dat is niet voor dovemansoren gezegd, denkt Eric, ik hoop bovendien dat Heer Edzar zich vannacht zo overeet dat hij niet meer uit zijn stoel kan komen. Met een scheve grimas zegt hij: Nou dan zal er voor mij ook nog wel wat afvallen. De Grote Edzar zei me vanmiddag, bij hem te komen. En zonder veel plichtplegingen stapt Eric langs de schildwacht heen naar binnen. Een oorverdovend kabaal maakt het de Noorman gemakkelijk de grote hal te vinden waar de zeerovers hun gelag houden en nadat hij zich overtuigd heeft niet bespied te worden gluurt hij behoedzaam naar binnen
En er bevinden zich daar tenminste vijftig Saksers, waarschijnlijk de bemanning van Edzar's boot, want uit brokstukken van gesprekken begrijpt Eric dat Edzar over een paar dagen op strooptocht gaat. We, als ze op deze voet voortgaan met eten en drinken hebben ze een dag nodig om hun roes uit te slapen, denkt hij opgewekt en kunnen wij ons net uit de voeten gemaakt hebben. Hij staat één moment in beraad. Dan, na een snelle blik om zich heen, sluipt de Noorman verder het donkere gebouw binnen. De kans dat hij hier iemand tegen zal komen is gering, en al gebeurde dat, dan nog zou hij hier waarschijnlijk weinig gevaar lopen.Toch blijft Eric op zijn hoede als hij zoekend hier en daar een gordijn oplicht en de kleine muffe vertrekjes langs de buitenzijde van het gebouw in ogenschouw neemt. Dan achter een oud gerafeld gordijn vindt hij waar hij naar zoekt.

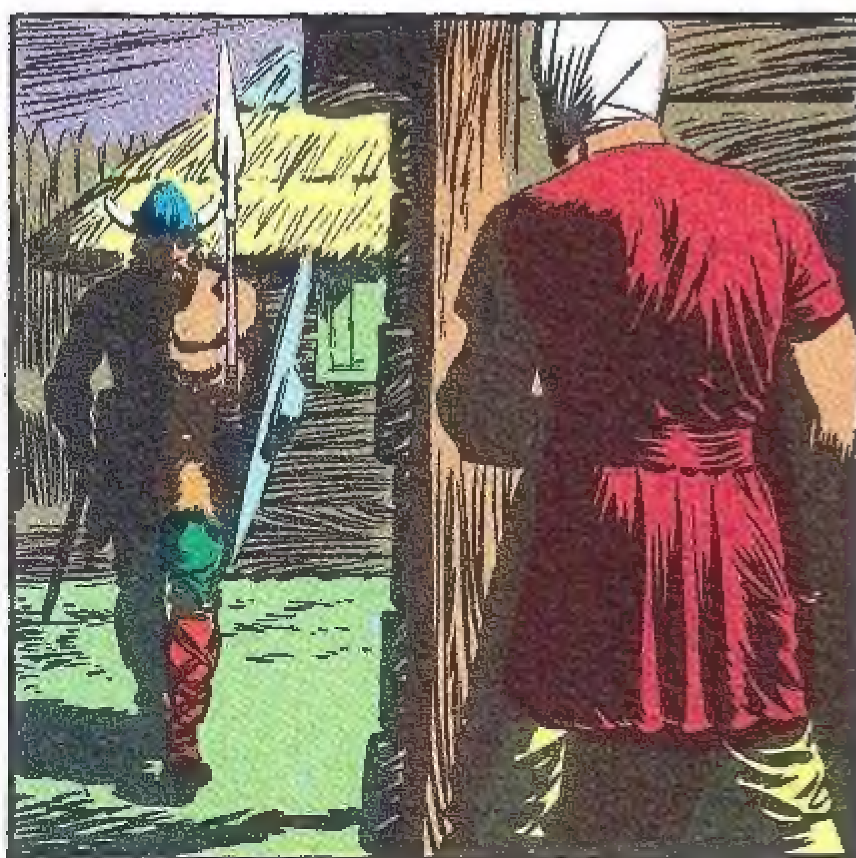

. . . In een smal donker vertrek ziet hij de doffe glans van helmen en wapens en met een tevredenlachje wipt hij naar binnen.
Enkele uren later staart de schildwacht in opperste verbazing naar de gestalte die uit Edzar's verblijf naar buiten treedt.
Wel, wel, Noorman, grijnslacht hij met een lach op Eric's gevederde helm, waar hebben ze U mee uitgedost? Deze knikt gewichtig. Ja, ja, antwoordt hij met een dikke stem, ... maar ik heb bést gegeten en best gedronken ook . . . . Dan, met een lodderig knipoogje vervolgt hij vertrouwelijk, Onze Heer Edzar weet wat goed voor zijn mannen het is. Maar je mag blij wezen, dat je hier op wacht staat.
De Sakser zou echter niet zo vrolijk gestemd zijn, als hij geweten had, waarom Eric zo stijfbenig wegstapte . . . . Want eenmaal veilig binnen de muren van het eigen verblijf, haalt de Noorman fluks twee, drie zwaarden en enkele dolken uit zijn broekspijp te voorschijn, tot grote vreugde van de achtergebleven lotgenoten. Vooral Branwen blijkt zeer ingenomen met dit gedurfde staaltje. Nog enkele uren zijn er te wachten om te controleren of Sanno de waarheid heeft gesproken. Dan geeft Eric de Heruli een wenk en samen begeven zij zich naar buiten om de uitzichttoren in het oog te houden

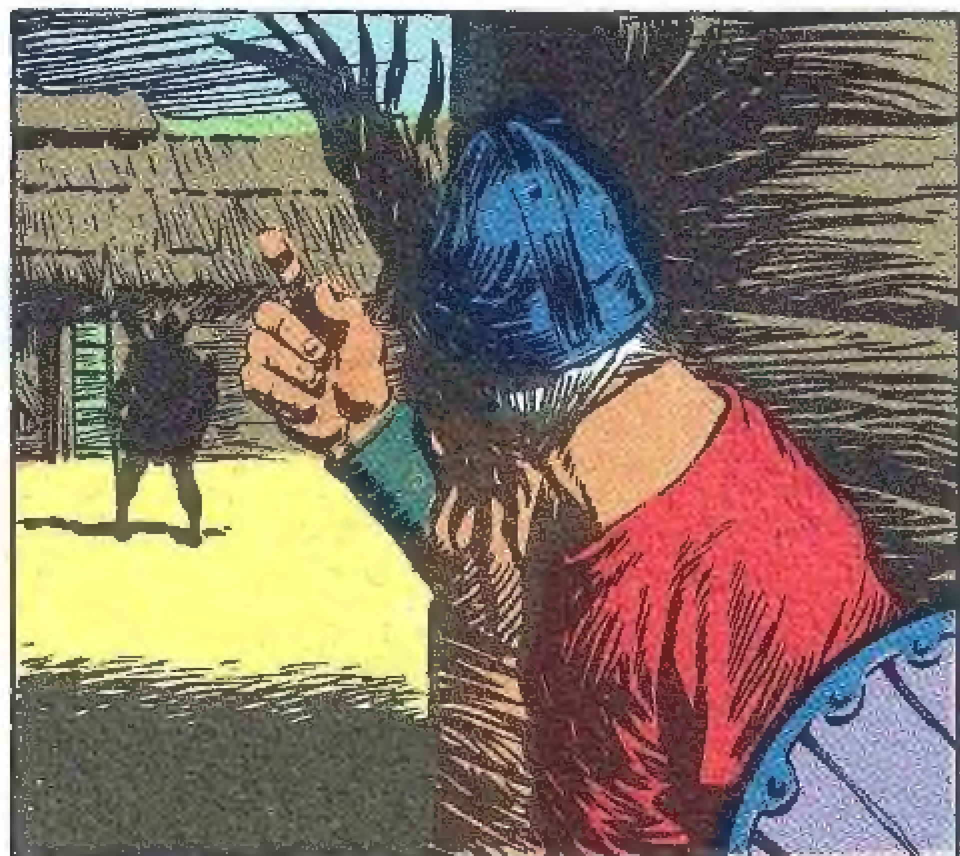

Inderdaad zien zij enige tijd later, een krijger de smalle ladder naar de toren bestijgen rustig wachten de beide mannen tot de wachtpost die afgelost werd, naar beneden komt en verdwijnt. Dan geeft Eric een teken en fluistert: NU . . . . .!
Eric wil de daad bij het woord voegen als de Heruli hem tegenhoudt. Laat mij gaan zegt hij gedempt. Bedenk dat je gewond bent en nog lang niet de oude . . . . al wil je dat misschien niet bekennen. Bovendien ben ik een minder opvallende verschijning. De Noorman moet toegeven, dat de man gelijk heeft en stemt toe, dat deze zijn werk overneemt. En zo verdwijnt Biar de Heruli geluidloos in het duister om te trachten de torenwacht onschadelijk te maken. Erg gerust is Eric echter niet en als het enige tijd duurt wordt de spanning hem haast te machtig. De tijd dringt er moet nog zoveel gebeuren — elke minuut is kostbaar. De Noorman verstijft als hij een zwaarbewapende krijger op zich toe ziet komen maar tot zijn opluchting blijkt het Biar te zijn. Het is gelukt! Heer, zegt de Heruli en haastig keren zij nu naar de anderen terug om de verdere plannen te bespreken. Wel hebben zij nu ongeveer vier uren speling maar naarmate het duidelijk wordt wat Eric wil, stijgt de verbazing en beseffen allen dat zij deze tijd hard nodig zullen hebben . . . . . De Heruli vindt het plan veel te gewaagd en raadt het sterk af en ook Axe kijkt bedenkelijk. Maar Branwen heeft met schitterende ogen toegeluisterd en verklaart dat het een machtige onderneming is en zij nog nooit zo een kostelijke streek heeft gehoord. Aldus wordt besloten het plan van Eric ten uitvoer te brengen . . . . in ieder geval het te proberen . . . .
Vlug overtuigen zij zich dat Sanno stevig en afdoende opgeborgen is en na een korte aarzeling steekt Eric de grote sleutelbos van de slavendrijver bij zich. Nu vlug naar de slavenverblijven, zegt Eric, terwijl de bronzen helm weer opzet. Omzichtig begeven zij zich naar het buitenerf. Zij hebben geluk, want niemand kruist hun pad.
Naar de geluiden te oordelen hebben de meeste Saksers het trouwens te druk met het drinken van hun geliefkoosde gerstennat . . . .
Begunstigd door de duisternis bereiken zij zonder moeite het gedeelte van het erf waar zich de slavenkwartieren bevinden. In de beschutting van Sanno's smidse sluipen zijn nader . . . . en dan heft Eric eensklaps met een bruusk gebaar de hand op . . . Geen stap meer, fluistert hij . . . . daar beweegt iets in de schaduw . . . wachtposten . . .

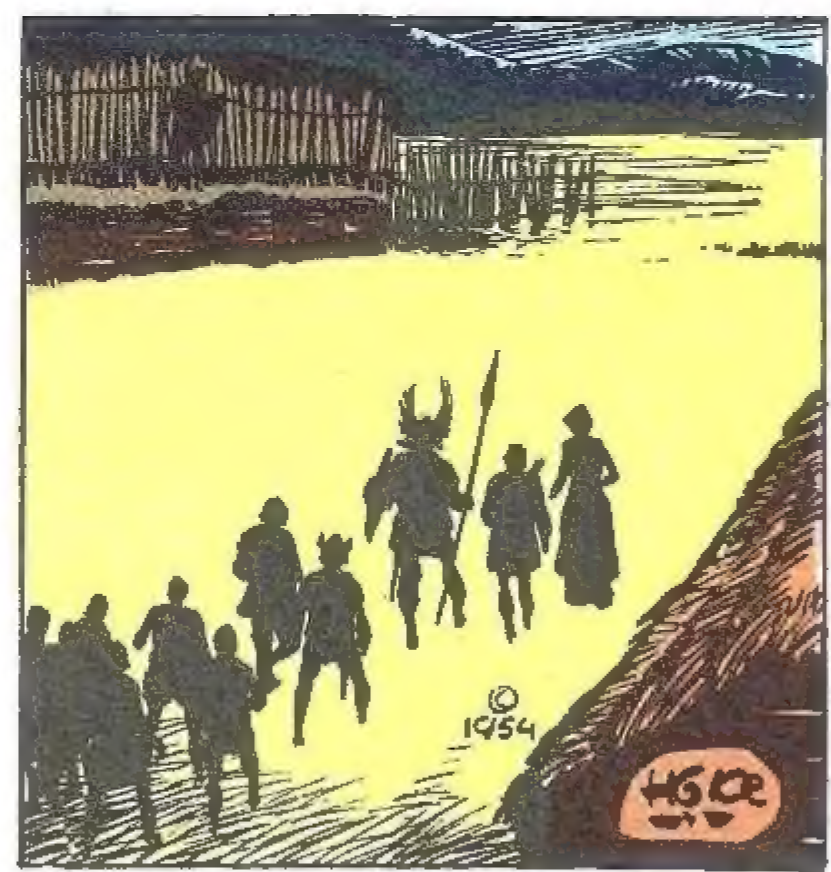

Ofschoon de tijd krap is en elke minuut vertraging het slagen van hun onderneming in de weg staat, durft Eric het toch niet aan de open ruimte naar het slavenkwartier, dat geheel afgezonderd staat, zo maar met z'n vijven tegelijk over te steken. Bovendien kan het onschadelijk maken van de wachter ook niet in het volle licht gebeuren. Scherp turend ziet Eric, dat het slechts één man is, die tegen de wand van de schuur geleund zit. Hij wenkt de anderen, zich iets terug te trekken en stelt de Heruli op achter de wand van de tegenoverliggende opslaghut. Dan fluit hij zachtjes — even later weer — dringend. De man komt schoorvoetend uit de schaduw te voorschijn, en Eric begint hevig te wenken, waarbij hij op gejaagde manieren gebaren maakt.
Met aarzelende stappen nadert de wachter en de Noorman fluistert geheimzinnig: „Kom eens hier. Heb jij zoëven niemand in de buurt van de slavenkooien zien rondsluipen?"
Nu komt de man snel toegelopen. Op hetzelfde moment bemerkt hij de Heruli, maar dan is het al te laat. Een flinke tik op zijn hoofd doet hem in het land der dromenverzinken. Nu gaat alles verder vlug in zijn werk. Met de sleutels van Sanno opent Eric de smidse, waarna ze de man haastig naar binnen slepen. Hier besluit Eric 's mans wapenrok maar aan te trekken, daar die hem bij zijn verdere plannen best van pas komt, evenals de wapens. Er is ook een pijl en boog bij en met een tevreden gezicht sleept Axe deze in de wacht. Als zij zich overtuigd hebben, dat de kust veilig is, begeeft het troepje zich haastig naar de slavenschuur, waar Eric met de sleutels die hij de wachter ontnomen heeft, de deur opent. Voor de ogen van de verbaasde slaven glippen ze een voor een geluidloos naar binnen. Bijna gelijktijdig klinkt een stap en de gestalte van een Saksische krijger nadert de nog half geopende deur, waardoor het rammelen van de slavenketenen nu duidelijk hoorbaar is. „Ben jij daar, Wulf?" roept de kerel argwanend en treedt met gevelde speer op de deur toe.

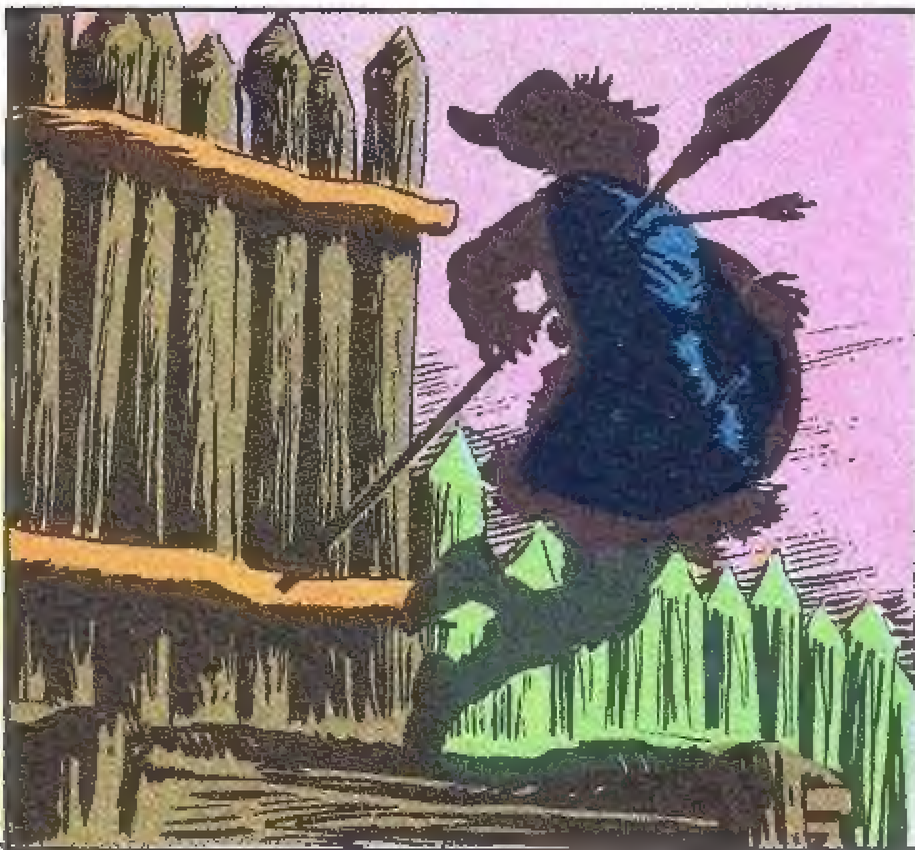

Als antwoord op zijn roep hoort de bewaker een heftig gerammel van kettingen, gestommel en onderdrukte kreten. Een lage gromstem zegt: „Ja, kom me eens gauw helpen! Snel treedt de Sakser de schuur binnen . . . . en gelijktijdig drukt zich een hand met een ijzeren greep om zijn mond. Een harde klap op zijn hoofd doet de rest en ook deze wachter is buiten gevecht gesteld. De slaven, die dit alles zwijgend hebben gadegeslagen, worden nu tot hun vreugde van hun boeien ontdaan en weten niet hoe zij hun dankbaarheid moeten uiten. Snel wordt de bewusteloze bewaker een doek voor de mond gebonden en zelf in de kettingen geslagen. Dan vraagt Eric de slaven ernstig of zij bereid zijn hem te helpen. Ik wil onze vriend Edzar namelijk een flinke hak zetten, laat hij er grimmig op volgen. De slaven, die desnoods voor hun bevrijders door het vuur zouden willen gaan, stemmen geestdriftig toe en met een tevreden knikje zegt de Noorman, dan snel nu, er is geen tijd te verliezen! Bijzonderheden horen jullie later. Volg mij!

In een lange rij verlaten de twaalf slaven achter de overigen de overigen de schuur. Het is een gevaarlijke onderneming, met zo'n grote troep over het terrein te gaan, maar er zit niets anders op. Boven zijn er uren verstreken en rest hun niet veel tijd meer.

Dit en nog veel meer speelt de Noorman door het hoofd, als zij zich in diepe stilte voortspoeden. Langs allerlei omwegen, zoveel mogelijk in de schaduw, tussen opslagplaatsen en stapels drijfhout door, langs de plek waar hij zelf nog niet zo heel lang geleden hout moest hakken, leidt Eric hen naar de zeeoever. Maar dan, op het laatste ogenblik, schijnt het geluk hen in de steek te laten. De gedaante van een zame schildwacht die op dit verlaten gedeelte op post staat duikt uit de schaduw van de palissade op en dreigend klinkt het: HALT! Wat moet dat daar! !

Snel als de weerlicht heft Axe zijn boog en vóór de schildwacht de kans krijgt alarm te slaan stort hij — dodelijk getroffen — voorover. Het voorval schijnt gelukkig onopgemerkt gebleven te zijn, want het blijft rustig om hen heen en zo haasten zij zich verder naar de waterkant. Hier geeft de Noorman zijn laatste instructies. Het is beter, dat gij met deze mannen meegaat, zegt hij tot Branwen. Zij knikt begrijpend en haastig legt Eric haar uit, waar het bootje verborgen ligt waarmee hij gekomen is. Je trekt in een ruime boog om deze neder-

zetting heen, je scheept je in en vaart in Noordelijke richting langs de kust. De rest van het plan weet je . . .

En nu snel het water in! Hoewel een paar oudere slaven weinig voor deze nachtelijke zwempartij voelen, schikken zij zich zonder morren. Het is immers ook hun enige kans.

Langzaam en zonder gerucht te maken stapt Branwen het water in, waarop de anderen haar voorbeeld volgen. Even wachten de vier achterblijvenden tot de zwemmers door het water en de duisternis aan het oog onttrokken zijn. Dan draait Eric zich om en wenkt zijn metgezellen. Niemand zegt een woord, doch allen weten, dat het moeilijkste en gevaarlijkste deel van de onderneming — het gedeelte dat de meeste kans heeft te mislukken — nu aan de beurt komt . . . .

Terwijl zij zich voortspoeden door de duisternis, beseft Eric eens te meer, dat nu het geringste oponthoud hen noodlottig kan worden. De eerstvolgende aflossing van de wacht op de uitzichttoren is niet veraf meer. Dan zal men de overmeesterde wachter vinden en alarm slaan. Voor die tijd moeten zij zich uit de voeten gemaakt hebben.

Behoedzaam spoeden zij zich naar dat gedeelte van het erf waar de krijgers hun verblijf hebben. Uit een groot houten huis klinkt rumoer en gelach naar buiten en Eric gluurt voorzichtig door het venster. Een groot deel der Saksische piraten zit hier bijeen — Ik zal het met hen proberen, fluistert hij Biar en de twee knapen toe.

Blijf op enige afstand wachten. Zodra ik weer naar buiten kom, ga dan vlug naar de aanlegplaats en zorg dat er vast een boot wordt klaar gemaakt. Na een korte groet stapte Eric brutaalweg naar binnen. Enigszins verbaasd kijken de mannen op en het lawaai vermindert. Edzar heeft me een gevaarlijk karweitje opgedragen zegt de Noorman, terwijl hij zijn ogen over de troep laat glijden, en daarvoor heb ik veertig kerels nodig. Wie?! Even heerst er stilte en reeds vreest Eric dat het mis gaat, als tot zijn grote opluchting een grote Sakser hem een denderende klap op zijn schouders geeft en buldert: „Ator is je man!" Sedert zijn vijfvoudig gevecht is Eric bij deze ruwe klanten in een goed blaadje gekomen en dat komt hem nu van pas. De Saksische zeeschuimers schijnen het als een eer te beschouwen met hem mee te mogen en in minder dan geen tijd heeft hij zijn veertig kerels bijeen. Hij draait zich om als Ator hem tegenhoudt. „Wat nu, makker? Je zal toch eerst wel een beker met ons ledigen op de goede afloop?

De anderen vallen hem bij en hoewel de vlammen hem uitslaan kan Eric niet weigeren. Terwijl hij gaat zitten spookt hem echter met beklemmende zekerheid door het hoofd, dat deze ene kroes bier zijn gehele plan op het laatste moment nog kan doen mislukken . . . .
De piraten worden steeds luidruchtiger en komen geheel in tegenstelling tot Eric steeds meer op hun gemak, totdat Eric ten laatste met de moed der vertwijfeling na het ledigen van de vijfde beker als een volslagen zeerover een reeks kernachtige vloeken buldert en met een gezicht dat geen tegenspraak duldt naar de deur stapt. Het is een waagstuk, maar het heeft de gewenste uitwerking. Het merendeel der veertig krijgers begint eveneens verwensingen te bulderen en stommelt duwend achter de Noorman aan. Al dat lawaai komt mij geheel niet van pas, denkt Eric zwetend, terwijl hij zich aan het hoofd van de verhitte troep regelrecht naar de aanlegplaats haast. Hij gluurt ongemerkt naar het hoofdgebouw maar het kabaal dat daaruit opstijgt is zo mogelijk nog heviger dan wat zijn krijgers maken, zodat de kans dat Edzar de luidruchtige aftocht hoort, klein is. Erics metgezellen hebben zich intussen uitstekend van hun taak gekweten want als zij de aanlegplaats bereiken is een der grootste boten al bijna zeilklaar

Zwijgend scharen Erwin, Axe en de Heruli zich achter Eric, terwijl zij alle vier benauwd de uitkijktoren in het oog houden. Als zij erin slagen weg te komen zijn zij door het oog van de naald gekropen want de wachtaflossing kan ieder ogenblik plaats vinden. Eric geeft met luide stem bevelen en de boot schuift langzaam, tergend langzaam in het water. Van de ondragelijke spanning waarin zij verkeren is op Eric's gezicht niets te bemerken. Onbewogen klimt hij als laatste in de boot, maar op hetzelfde ogenblik dat de wind in het kleine zeil grijpt, schalt vanuit de toren de luide alarmkreet van de wachtaflossing over de nederzetting.
Bij de aanlegplaats, zowel als op de boot — welke zich met toenemende vaart van de wallekant verwijdert, ontstaat een lichte verwarring. Eric's hand rust achteloos op het gevest van zijn zwaard en terwijl hij de Saksische bemanning scherp in het oog houdt, geeft hij Erwin, Axe en Biar ongemerkt een teken, bij hem op het achterdek te blijven. Zouden de Saksers begrijpen wat er aan de hand is? Dan gaat het er op of er onder en dit is verreweg de gunstigste plaats om de strijd te leveren. Om te voorkomen dat de bemanning iets zal verstaan, van dat wat de torenwachter de krijgers op het binnenerf toeroept, begint Eric zelf met stentorstem de krijgers te bevelen . . .

„Er deugt iets niet," bromt de stem van de roerganger naast hem argwanend. „Het lijkt wel of ze naar ons schreeuwen . . . . ."
„Ja, we hebben teveel tijd verspild met drinken," merkt Eric met een stalen gezicht op. „We hadden al veel eerder weg moeten zijn. Nu vissen we misschien achter het net. Ik denk dat de wachter ze al lang gezien heeft." De roerganger kijkt twijfelend en niet begrijpend van Eric naar de snelverdwijnende omtrekken van Edzar's roofnest, en Eric gaat haastig verder. ‚Hoe Edzar het wist is mij een raadsel, maar hij vertelde me vlak voor het vertrek dat de Noordelijke Saksers uitgevaren waren en het waarschijnlijk op onze nederzetting gemunt hadden. Als je goed oplet, zal je misschien de andere boten ook zien uitvaren . . . . om ons achterna te zitten", denkt hij er heimelijk achteraan. Maar met een ernstig gezicht vervolgt hij, "als ik er een beetje goed over nadenk, geloof ik dat Edzar van plan is de Noordelijke beunhazen in een val te lokken waar ze nooit meer uitkomen." Maar dan zal het er van afhangen hoe wij onze opdracht uitvoeren. Terwijl de roerganger schaapachtig knikt en van louter eerbied vergeet te vragen wat het dan wel voor opdracht is, stapt Eric verwaand naar het voordek. De rust onder de Saksers is inmiddels weergekeerd en met een kalm gangetje verdwijnt de gestolen boot met de veertig Saksers — die er niet het flauwste benul van hebben dat ze door vier brutale Noren ontvoerd worden — in de duisternis van de nacht!

DE ONTSNAPPING IS GELUKT = EINDE EERSTE DEEL

Nieuw voor Nederland

●

DE STRIP-POCKET

●

Bijzonder spannend
ongelofelijk goedkoop
120 pagina's strip
verkoop f 1,-

●

6 nieuwe
striphelden
zijn geboren

Nu nog namen,
binnenkort
een begrip

●

Het grote succes in
Spanje en Engeland

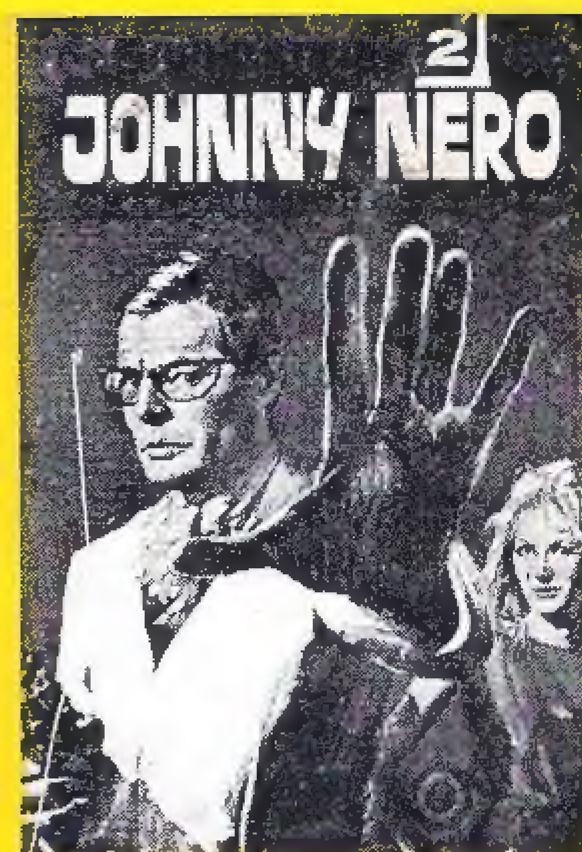
●

●

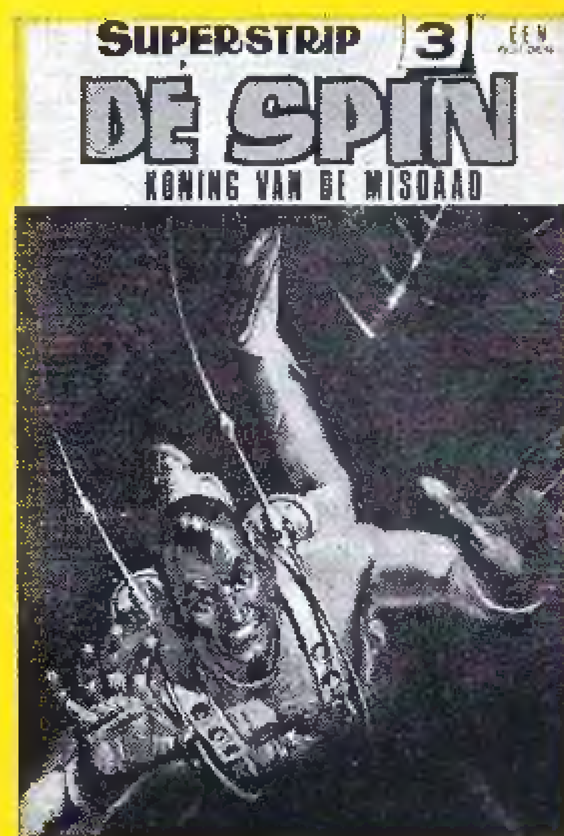
Uitgeverij „Nooit Gedacht"
Hilversum

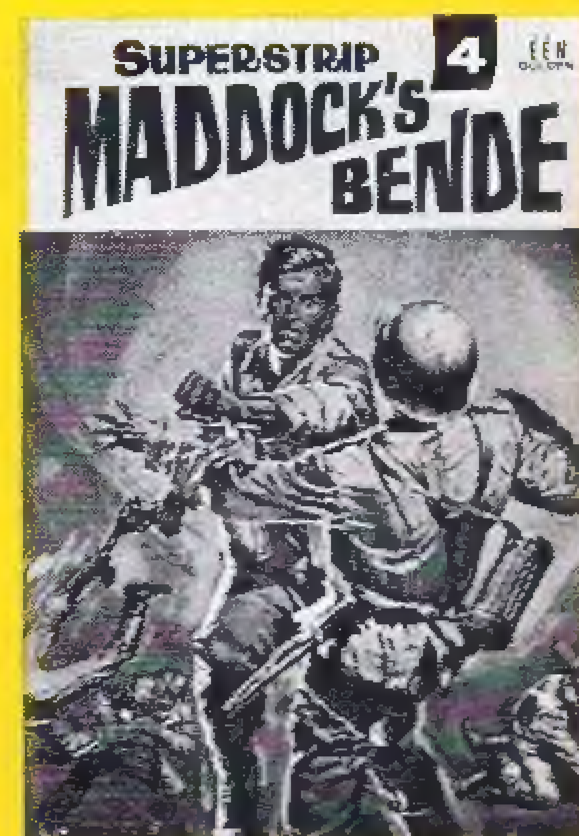
1. Strijd tegen terreur
7. Een golf van misdaad
13. Een vreemde opdracht
19. Paspoort voor de hel
23. De Phantom aanval
29. De invasie van Torum
35. Operatie springvloed

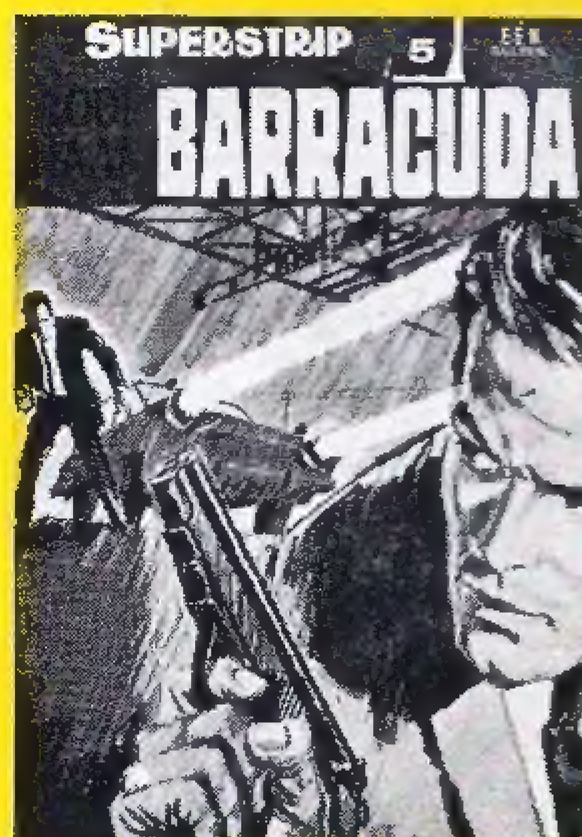
2. Chantage in het groot
8. Een duivelsplan
14. Moordenaar onvindbaar
22. Een draad van bloed
28. Oosters sadisme
34. Intriges in Turkye

3. Koning van de misdaad
9. Het meesterbrein
15. Jacht zonder genade
20. Geen pardon voor moordenaars
26. De misdaad van de eeuw
32. De bedreiging van Pan

4. Maddock's bende
10. Slaag of sterf
16. Hersenspoeling voor commando's
21. Maddock bestrijdt Sonderabteilung Z
27. Strijd onbeslist
33. Het geheime wapen

5. Codenaam Barracuda
11. Het moordsyndicaat
17. De laatste hoop was Barracuda
25. Handelaars in moord
31. Vernietiging als dank

6. De ijzervreter
12. In de eerste linie
18. Bazooka's voor de ijzervreter
24. De ijzervreter beveelt: aanvallen
30. Nog één aanval
36. Eén kans op duizend